

Trường Dạ Vị Ương - Tô Dung

Contents

Trường Dạ Vị Ương - Tô Dung	1
1. Tô Dung - Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Tô Dung - Chương 1-2	2
3. Tô Dung - Chương 1-3	6
4. Tô Dung - Chương 2-1	10
5. Tô Dung - Chương 2-2	15
6. Tô Dung - Chương 3-1	19
7. Tô Dung - Chương 3-2	23
8. Tô Dung - Chương 4-1	27
9. Tô Dung - Chương 4-2	32
10. Tô Dung - Chương 5-1	37
11. Tô Dung - Chương 5-2	41
12. Tô Dung - Chương 6-1	45
13. Tô Dung - Chương 6-2	50
14. Tô Dung - Chương 7-1	54
15. Tô Dung - Chương 7-2	58
16. Tô Dung - Chương 8-1	63
17. Tô Dung - Chương 8-2	68
18. Tô Dung - Chương 9-1	73
19. Tô Dung - Chương 9-2	78
20. Tô Dung - Chương 10-1	83
21. Tô Dung - Chương 10-2	87
22. Tô Dung - Chương 11: Vĩ Thanh	91

Trường Dạ Vị Ương - Tô Dung

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhân quỷ luyện, chủ công, ngọc quỷ thụ, 1×1, HE Tình trạng: hoàn [xuất thư bản] CP: Phó Trọng L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-da-vi-uong-to-dung>

1. Tô Dung - Chương 1-1: Tiết Tử

Bên bờ hồ, dưới ánh trăng, một nam nhân tỏ sáng như trân châu sáng bóng. Sườn mặt kia chỉ cần liếc mắt một cái thì trọn đời không quên. Người đó đẹp đến văn chương cũng không thể tả được một phần vạn.

Ngũ quan kia tinh xảo tuyệt luân, hoàn mỹ không tỳ vết, so với nữ tử hơn ngàn vạn lần nhưng lại không mang theo một tia nữ khí. Cho dù mái tóc dài đến thắt lưng, chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra giới

tính.

Người đó – mặt mày đi đứng vô hạn tao nhã, nhìn tổng thể thì trong đó điểm lạnh nhạt chính là điểm hấp dẫn người ta nhất.

Giống như mây bay trên trời, ánh trăng trong mặt hồ.

Cái đẹp của người đó có thể hình dung – ‘Trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị’.

Tuy rằng không biết chim bay trên trời nhìn thấy hân có hay không rơi xuống, cá bơi trong hồ thấy hân có hay không trầm mình chết, nhưng Phó Trọng Hoa cho tới nay thực hiểu tính hướng của chính mình, thực xác định chính mình đối với người nam nhân ‘tuyệt vô cận hữu’ này nổi lên một chút ... ý tứ kia.

Mẹ kiếp! Sắc mặt anh lúc này khó coi đến cực điểm, giống như tảng đá trong nước, vừa đen vừa thối.

Như là chú ý tới tầm mắt đầy chấp nhất lửa nóng, nam nhân xinh đẹp như bông như trăng, xung quanh người như phát ra ánh sáng, chậm rãi ngoái đầu nhìn lại.

‘Ngoái đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc.’

Người bình thường hân đều sẽ nghĩ câu như vậy, Phó Trọng Hoa cũng không ngoại lệ, mặt tuy rằng thối, nhưng trái tim anh vẫn như trước không nhin được vì người vô hạn tao nhã kia ngoái đầu nhìn lại mà loạn đập ‘bình bịch’.

Trong đêm tối không gió, ở trong nháy mắt hân ngoái đầu nhìn lại mà thối lên.

Gió không lớn không nhỏ, không lạnh không rét, chính là cũng đủ trong nháy mắt hân quay đầu nhìn lại làm cho mái tóc dài bóng của hân tung bay. Nhè nhẹ từng đợt từng đợt thổi những sợi tóc bán che lên khuôn mặt trắng nõn gần như tái nhợt, lộ ra một phần xinh đẹp nhưng cũng đủ câu hồn người mười phần.

Gió không lớn không nhỏ, không lạnh không rét, tuyệt cũng không đủ dập tắt máu nóng sôi trào trong nháy mắt kia.

Bất quá, ngay nháy mắt tiếp theo, liền cái nháy mắt vừa rồi kia, rõ ràng còn cách anh vài chục bước, giờ khắc này đã ở ngay trước mặt anh. Hai tay nâng mặt anh, hứng thú dạt dào nhìn thẳng mặt anh.

[Anh nhìn thấy tôi? Anh có thể nhìn thấy tôi? Anh là người thấy quỷ?]

Trong nháy mắt, tâm tình kia liền biến thành một nửa bi ai.

Ngay giây phút hân trợn to mắt, phát ra tiếng nói liên tục cùng bàn tay đặt lên mặt anh, máu đang sôi trào trong anh nháy mắt lạnh thấu tim.

Cổ bi ai kia nháy mắt phóng đại đến anh nhin không được chữ âm lên – [Đuổi linh dương @@##\$\$\$...]

Anh không chỉ coi trọng một tên nam quỷ, lại còn là một tên ngu ngốc.

Thực con mẹ nó ai trêu chọc ai đây!?

2. Tô Dung - Chương 1-2

‘Ầm, ầm, ầm ...’

Khi ba tiếng nổ kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp vía liên tục va vào trong màn nhĩ của Phó Trọng Hoa, anh chỉ cảm thấy toàn thân vì tạp âm thật lớn này mà run rẩy không ngừng.

Cũng ngay thời điểm anh nghĩ lỗ tai mình 99% sẽ bị điếc, thì cái miệng của anh bằng tốc độ nhanh nhất cũng đã tuông ra một tràng mắng chửi.

Đồng thời anh tuyệt đối có chết cũng không thừa nhận chính mình bởi vì chân nhuyễn mà từ trên ghế ngã xuống đất.

Đang lao xuống thang lầu, thì bị một tên bạch tuộc quở với khuôn mặt bôi đen đầy tro lao lên cuốn lấy. Thời khắc bạch tuộc quở lao lên cuốn lấy, anh bị quán tính dội lui sau một bước, phải dùng hết lực mới giữ vững được cước bộ.

Mẹ kiếp! Quỷ có trọng lượng quả thật rất tệ a!

Ngẫm lại trong truyền thuyết dân gian, ai dám nói quỷ không có trọng lượng, bám lên người đều không có cảm giác chứ.

Phó Trọng Hoa còn chưa kịp mở miệng, thì bạch tuộc quở đã dành trước một bước bật lên tiếng khóc thảm thiết.

“Oa

Hoa Hoa, anh không cần sinh khí, tôi thật sự không phải cố ý, thật đáng sợ, sao có thể nổ to như vậy a? Ô ~ ~ oa ~ ~”

Phó Trọng Hoa mặt đen một nửa, bên tai truyền đến tạp âm so với tiếng nổ vừa rồi nhỏ hơn một trăm lần, nhưng sức tàn phá vẫn đủ làm cho lỗ tai của anh chịu không nổi mà trở nên đau nhức.

Giờ khắc này, Phó Trọng Hoa có một loại cảm giác ‘bị điếc cũng tốt’.

Bạch tuộc quở ngu ngốc! Không biết rằng tạp âm chính là tạp âm, tuyệt đối sẽ không vì nhỏ đi mà có thể trở nên thoải mái dễ nghe a!

Nhưng Phó Trọng Hoa vẫn như cũ không mở miệng, cắn chặt răng, ánh mắt híp lại, nhìn trừng trừng về phương hướng nguyên là phòng bếp của nhà anh, nhìn từng đợt từng đợt khói đen nhẹ bay ra.

Bạch tuộc quở ngu ngốc cảm giác được Phó Trọng Hoa dị thường im lặng, tò mò mà nâng lên cặp mắt xinh đẹp tuyệt thế tràn đầy nước mắt, theo phương hướng anh đang nhìn mà nhìn theo, sau đó phát ra một tiếng “ác” thật dài, tay chân cùng sử dụng đem người trong lòng cuốn lấy càng chặt.

“Nổ mạnh, nhưng mà lần này tôi có chiếu theo lời anh dạy, trước đem lửa dập tắt. Hoa Hoa, anh không cần tức giận, tôi cam đoan lần sau sẽ không xảy ra như vậy nữa, anh lại tin tôi một lần nữa được không?”

Phó Trọng Hoa nhìn cũng không thèm nhìn hấn một cái, hừ cũng không hừ, lưng đeo sức nặng của bạch tuộc, từng bước từng bước nặng nề hướng nơi nguyên là phòng bếp xa hoa của nhà anh đi tới ...

“Không cần, không cần đi qua a, Hoa Hoa, anh nhất định sẽ tức giận, Hoa Hoa, không nên nhìn được không?”

Bạch tuộc quở ngu ngốc ở trên người nam nhân vắn vẹo, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập kích động, lại vẫn như cũ không ngăn được bước chân kiên định.

Khi giây phút Phó Trọng Hoa đứng ở cửa phòng bếp, bạch tuộc quở ngu ngốc cũng trở nên im lặng.

Đập vào mắt chính là – một mảng trời đêm đầy sao sáng lấp lánh, không trắng nhưng lại đẹp đến làm cho người ta nín thở, gió đêm mát mẻ quét vào mặt, trên nền cỏ xanh rạo rực chú dế mèn kêu to rời đi.

“Trầm Vị Ương — cậu như thế nào không chết quách đi –!!!!”

Trầm Vị Ương vô tội chu chu đôi môi đỏ mọng, ghét vào lỗ tai anh khe khẽ nói: “Nhưng mà tôi đã chết rồi a.”

“Câm miệng”

‘Phanh!’ Bạch tuộc quở ngu ngốc tựa như một con chó nhỏ bị người ta ném qua một bên, tiện chân đá lên người hấn vài đá.

Phó Trọng Hoa tự nhận mình không phải là người ‘thương hương tiếc ngọc’, nhưng cũng không phải là kẻ ‘lạt thủ tồi hoa’.

Nhưng giờ khắc này, nhìn đến căn phòng bếp lần thứ ba xuất hiện loại thảm trạng này, nghĩ đến những phiền phức sắp xảy ra, hơn nữa mới cách đây vài ngày đã tốn một mớ tiền sửa chữa, mà khoảng cách của lần trước đó nữa còn chưa đến một tháng.

Cho nên mới sẽ có một câu như vậy – ‘Quan bức dân phản’, thông tục một chút là ‘chó cùng rút giậu’.

Không phải anh muốn ‘lạt thủ tồi hoa’, nhưng mà đóa hoa ngu ngốc chết tiết này làm cho anh thương tiếc không nổi.

“A ... đau, đau ... Hoa Hoa, tôi tuy là quỷ nhưng cũng biết đau a ... ô ô ... bụng của tôi, xảy thai a cứu mạng a ~”

Xảy thai? Phó Trọng Hoa hồ nghi dừng chân, hắn có thể xảy thai cái gì?

“Ma quỷ, cậu nói hừ nói vượn cái gì?”

Trầm Vị Ương hít hít cái mũi, ôm bụng, đáng thương hề hề ngửa đầu nhìn nhìn anh, “Trên TV không phải đều nói là ‘xảy thai’ sao?”

Trên huyết thái dương của Phó Trọng Hoa gân xanh bạo động, anh hung tợn gầm nhẹ, “Cậu rốt cuộc đang xem tiết mục gì?”

“Tôi, tôi, tôi ...” Trầm Vị Ương bị dọa đến hoang mang lo sợ.

“Cậu có biết ‘xảy thai’ là ý gì không?”

Đôi môi Trầm Vị Ương run run mấp máy, “Đau bụng?”

Khóe miệng Phó Trọng Hoa co rút, nhắm ngay nơi ‘xảy thai’ của hắn càng dùng thêm sức mà đá hai phát, “Tôi khiến cho cậu xảy thai luôn.”

“A ... Gia bạo, tôi muốn gọi 113 cầu cứu a, ô~~ anh sao có thể như vậy ... đau quá —” Trầm Vị Ương hét lên thê lương, ôm đầu, cuộn tròn người lại, bả vai run run không ngừng.

Phó Trọng Hoa thấy hắn không còn quỷ rống quỷ kêu nữa, khuôn mặt dính tro đen nhẵn nhớt, hai con mắt nhắm chặt.

“Trầm Vị Ương, không cần giả chết.”

“Thực, thực sự đau quá ...”

Phó Trọng Hoa nghe thanh âm hắn nháy mắt tăng cao, nếu thanh âm vang dội đến bảy tám thước cũng không có gì kỳ quái, nhưng tự nhiên chỉ còn khí âm liên cảm thấy không thích hợp.

Đây là lần đầu tiên anh nghe được thanh âm của hắn giống tiếng quỷ một lần.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng anh vẫn ngồi xổm xuống bên người hắn, đẩy đẩy vai hắn, “Này, mau đứng lên.”

Trầm Vị Ương nắm lấy tay anh, cố gắng đứng lên một chút, lại tức khắc hư nhược ngã xuống lại.

Phó Trọng Hoa dựa vào đầu đòn trên tay liền biết ma quỷ này không phải đang cùng anh đùa giỡn, tay anh cầm ngược lại, dùng sức kéo hắn lên, ngay lúc đó một mùi cháy khét tiến vào trong mũi.

Anh còn đang suy nghĩ cái gì bị cháy vậy, đã thấy tên nam quỷ ngã vào trong lòng mình kia phía sau lưng chột lóe ánh sáng nhạt, nhìn kỹ liền thấy đó là một mảnh thủy tinh nhỏ. Âm thanh ‘tê tê tê’ cùng với mùi cháy khét tiến vào trong tai cùng xoang mũi, chỉ thấy chung quanh mảnh thủy tinh nhỏ đó một tắc một tắc cháy đen.

Anh khiếp sợ hỏa tốc nhỏ mảnh thủy tinh đó ra, khi ném xuống mắt sắc liền thấy đó là một mảnh của kính bát quái.

Người thiết kế nội thất nói xung quanh đây âm khí rất nặng, cho nên giúp anh trang bị thêm vật trừ tà.

Khi đó anh rất muốn nói với gã rằng – gã cảm thấy âm khí nặng là do Trầm Vị Ương đang đứng bên cạnh gã.

Anh khi đó nhìn thấy Trầm Vị Ương hướng về phía mình lắc đầu cầu xin, nhưng bởi vì anh mất một mớ tiền sửa nhà oan uổng, nên mới gật đầu để cho người thiết kế treo kính bát quái lên để dọa dọa hắn.

Nhưng đó là vật treo ở phía ngoài nhà, còn tất cả vật trừ tà trong nhà đều đã được anh từng cái từng cái lấy xuống.

Nếu ‘sát thủ phòng bếp’ không phải quá ham vui náo nhiệt, cũng sẽ không rơi xuống kết cục này.

‘Trời làm vậy, có thể tha; tự làm vậy, không thể sống’, nhưng giờ khắc này Phó Trọng Hoa lại nói không ra những lời này để cười nhạo Trầm Vị Ương đang đau đớn đến tái nhợt trong lòng mình.

“Này, ma quỷ, cậu ổn chứ? Cậu không phải có thể tự chữa lành sao? Một chút thương đó, hần không có việc gì đi?”

Phó Trọng Hoa ôm lấy hần, bước nhanh tới phòng ngủ, đem hần đặt lên trên giường, vén quần áo của hần lên, nhưng liền bị một đôi tay lạnh lẽo che khuất tầm mắt.

“Đừng nhìn, thực xấu.”

Khóe miệng Phó Trọng Hoa co rút co rút, thô lỗ kéo tay hần xuống, “Mẹ nó, cậu đều sắp chết, còn quan tâm chính mình xấu hay đẹp?”

Anh dừng một chút, trừng mắt nhìn, song người trên giường đã không còn thấy.

Quỷ che mắt!

Phó Trọng Hoa cảm thấy mình tức đến máu sắp phun ra, “Trầm Vị Ương, cậu còn dám tác quái, từ nay về sau đừng nghĩ tới gần tôi nữa.”

Không khí ủy khuất nói: “Tôi không cần, anh đã đủ chán ghét tôi, tôi không muốn làm cho anh thêm chán ghét tôi.”

“Trầm Vị Ương, cậu nếu không để cho tôi nhìn thấy cậu, tin hay không tôi thỉnh thầy pháp về đem cậu nhốt lại tại đây, cho cậu vĩnh viễn cũng tìm không thấy tôi.”

“Oa

” sau khi trong không khí tuôn ra một tràn tiếng khóc thảm thiết, bạch tuộc quỷ ngu ngốc lại một lần nữa xuất hiện, “Anh khi dễ tôi, ô ô ~~ , đây là thế đạo gì a? Ai mà thấy tôi không chạy trốn chết, làm sao lại có người khi dễ quỷ chứ, oa

”

Phó Trọng Hoa mặc kệ hần, giữ chặt bờ vai hần, kiểm tra trên làn da bị đốt thành một cái động đen thui của hần.

Sớm biết thế 3 giờ trước không nên bật thốt lên muốn ăn cơm chiên trứng. Sớm biết thế 3 giờ trước, không nên vì hần điếm đăm đáng yêu nhìn chăm chăm mình mà gạt đầu đáp ứng. Sớm biết thế trong thời gian 3 giờ đó anh không nên ức chế ý niệm muốn xuống lầu nhìn hần một cái.

Biết rõ quỷ ngốc này được việc thì thiếu, bại sự có thừa, chỉ biết phá hoại, không biết thu dọn, phòng bếp sắp có thể xây cái khác, nhưng quỷ thể cháy hồng, nên làm sao bây giờ?

Ngón tay thon dài của Phó Trọng Hoa dừng cách làn da bạch ngọc bị thương một ly, không dám chạm xuống, cũng không muốn thu tay về.

“Cậu bị thương nên làm sao bây giờ?”

“Ô ~~ ... Đau chết tôi tốt lắm....”

Phó Trọng Hoa thô thanh châm chọc, “Cậu đã chết rồi.”

“Kia, kia, kia.....”

Phó Trọng Hoa có cổ xúc động muốn đem bàn tay to của mình thọt vào vết thương nhỏ này cho nó thũng một lỗ to luôn, “Đừng day dưa nữa, vết thương này của cậu làm sao xử lý? Chớ quên kiên nhẫn của lão tử rất hữu hạn, cần thân tôi đem cậu đóng gói gửi đến miếu, bằng không khiến cho cậu bị mặt trời chiếu, vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

Trầm Vị Ương sợ tới mức thân thể cứng ngắt, “Bị thương không sâu, tôi có thể tự chữa khỏi, chẳng qua cần ba đến năm ngày, không thể đựng nước, miệng vết thương không bị vỡ ra thì tốt rồi.”

Phó Trọng Hoa cười lạnh, ma quỷ chính là thích bị mắng, nói nặng lời mới nghe.

“Từ giờ trở đi, tôi chưa nói cậu có thể xuống giường, cậu nếu dám xuống nửa bước, chân nào chạm xuống đất, tôi chém đứt chân đó.”

Trầm Vị Ương nhìn Phó Trọng Hoa so với hắn càng giống lệ quỷ hơn, trong lòng vạn phần ủy khuất gật đầu, đồng thời cũng có nghi vấn, kia phiêu ở không trung có tính không?

Muốn hỏi nhưng không dám hỏi, hắn cảm thấy Diêm La Vương chưa từng gặp qua trong truyền thuyết đại khái chính là bộ dáng này đi?

“Nhưng, nhưng tôi nghĩ muốn lau ...” Trầm Vị Ương thấy Phó Trọng Hoa nheo lại ánh mắt, sợ tới mức tắt tiếng.

“Không cho phép nhúc nhích!”

Phó Trọng Hoa sắc mặt âm trầm lấy giấy vệ sinh lau đi chất lỏng màu chàm bởi vì hắn cử động mà chảy ra, máu quỷ, thô lỗ lau hai cái, nghe được hắn bị đau mà kêu rên một tiếng, lúc đó lửa giận của anh mới giảm được một chút, đem giấy vệ sinh ném vào thùng rác.

“Ngủ!”

“Nhưng chưa đến giờ ngủ.....”

“Mẹ kiếp! Tôi nói cậu ngủ!”

Quỷ ngốc uỷ khuất nhắm mắt lại, là ai nói quỷ thực đáng sợ? Hắn cảm thấy người cũng thực đáng sợ a.

Tai nạn này là theo từ hai tháng trước, dưới ánh trăng mờ ảo vô duyên vô cớ mà bắt đầu.

Không phải trong cuộc đời chưa từng có sai lầm, nhưng đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy hối hận.

Phó Trọng Hoa không rõ lắm rốt cuộc là do ánh trăng kia tạo ảo giác, hay là tên nam quỷ kia mê hoặc, tóm lại do anh quên đem tầm mắt phóng xa hơn một chút, ngay thời khắc anh nhìn thấy hắn, anh liền biết sai lầm rồi.

Quỷ, là tịch mịch.

Nhất là cô hồn dã quỷ vô chủ vô y.

Càng đừng nói tại nơi thâm sơn cùng cốc, bên trong núi rừng sâu thẳm này, muốn tới nơi đây đều phải vài lần lần đường, nơi này tuy chim có thể sinh trứng, nhưng vết chân xác định vững chắc không khắc sâu.

Nghe nói chủ nhà trước bởi vì trúng số nên mới dọn đi.

— còn tiếp —

3. Tô Dung - Chương 1-3

Người môi giới nói một đồng cái gì – nơi đây phong thủy tốt ngay cả ‘cứt chó cũng biết thành vàng thỏi’, anh vừa ghé tới nhìn đã thấy chướng khí đầy trời, đừng nói vàng thỏi ngay cả cứt chó tìm khắp nơi cũng không thấy, sự thật hắn là chủ nhà trước bị dọa bỏ chạy mới đúng.

Vì để xác nhận, cho nên anh mới có thể vào buổi tối chạy tới nơi quái gở này.

Nói cũng kỳ quái, buổi sáng khi người môi giới dẫn đường đều lạc đến rồi tỉnh rồi mù, nhưng đến buổi tối khi anh quay lại chỉ đi mất 20 phút đã thuận lợi tới nơi – cực kỳ quái lạ.

Khi trong lòng anh còn đang cảm thấy đây có lẽ là duyên phận, liền bị một câu nói ngu ngốc [anh là người hay quỷ] mà ‘ba’ một tiếng vỡ tan thành.

Nói đến chuyện ‘thấy quỷ’, kia cũng là chuyện thật lâu thật lâu trước kia – thí dụ như lần đầu tiên anh thấy một tiểu quỷ phiêu phiêu giữa không trung nhìn mình mỉm cười, khẳng định là không phải do lão mẹ sinh ra có năng lực đó, mà nhất định do cái tên mà lão cha đặt cho – Trọng Hoa; trong ba từ Trọng, Mạnh, Mộ thì Trọng là sinh mệnh đầy phú quý nhất, phồn hoa nhất; Hoa là từ Hoa cổ, nguyên sinh mệnh phồn thịnh của anh tựa như đóa hoa nở rộ – nói ngắn gọn chính là ý nghĩa không tầm thường.

Kết quả ‘không tầm thường’ đó đều dọa đến chính lão, suốt đêm mang theo lão mẹ loạn chạy, đem anh để lại cho ông bà nội già yếu nuôi dưỡng, anh vẫn nhớ rất rõ ràng, năm ấy anh 5 tuổi cũng là bắt đầu cuộc sống ‘không cha không mẹ’.

Không ai nói cho anh biết ‘nhìn thấy quỷ’ thì phải làm sao, bằng không sẽ bị trở thành bệnh thần kinh; càng không ai nói cho anh, nguyên lai người bình thường sẽ không có năng lực ‘kỳ lạ’ đó.

Không ai tin lời anh nói, đến khi mọi người coi anh là kẻ thần kinh, thì anh đành đem mình tự bế lại, ngay cả bác sĩ tâm lý cũng nói triệu chứng này là do ưu buồn mà xuất hiện, lịch sử huyết lệ chưa xót này chỉ sợ ngay cả những vở kịch cầu huyết trên TV cũng không có biện pháp diễn tả một phần vạn.

Lại càng không cần nói, sau đó anh còn phát hiện chính mình chỉ muốn nói chuyện tình yêu với nam nhân, điều này làm cho anh đã ở dưới đáy cốc, lại muốn đào sâu thêm một cái động, trực tiếp rơi xuống trung tâm trái đất.

Cho nên nói, tên của một người rất quan trọng, quan trọng đủ để ảnh hưởng cả cuộc đời, đây là sự thật 100%.

Cái ‘không tầm thường’ của lão ba ban tặng cho anh, hiện tại làm cho anh không tầm thường đến hơn một ngàn vở kịch cầu huyết cũng không thể so sánh được.

Khả năng ‘thấy quỷ’ cùng thu hút nó đến bên người, là điều anh có không muốn cũng chẳng có lựa chọn nào.

Thẳng đến khi anh 10 tuổi gặp được một anh trai dạy cho anh làm sao xử lý loại dị năng này. Từ đó anh dần dần không chế được, dần dần cùng mọi người tiếp xúc, rồi giao tiếp tình cảm, rồi đi học đi làm, rồi hỉ nộ ái ố, rồi làm những chuyện mà một đồng người bình thường làm.

Nhưng chính là – anh thủy chung vẫn không phải người bình thường.

Hơn nữa, sau cái đêm kia

Bên bờ hồ, dưới ánh trăng, một nam nhân tỏ sáng như trân châu sáng bóng. Sườn mặt kia chỉ cần liếc mắt một cái thì trọn đời không quên. Người đó đẹp đến văn chương cũng không thể tả được một phần vạn.

Ngũ quan kia tinh xảo tuyệt luân, hoàn mỹ không tỳ vết, so với nữ tử hơn ngàn vạn lần nhưng lại không mang theo một tia nữ khí. Cho dù mái tóc dài đến thắt lưng, chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra giới tính.

Người đó – mặt mày đi đứng vô hạn tao nhã, nhìn tổng thể thì trong đó điểm lạnh nhạt chính là điểm hấp dẫn người ta nhất.

Giống như mây bay trên trời, ánh trăng trong mặt hồ.

Cái đẹp của người đó có thể hình dung – ‘Trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị’.

Tuy rằng không biết chim bay trên trời nhìn thấy hấn có hay không rơi xuống, cá bơi trong hồ thấy hấn có hay không trầm mình chết, nhưng Phó Trọng Hoa cho tới nay thực hiểu tính hướng của chính mình, thực xác định chính mình đối với người nam nhân ‘tuyệt vô cận hữu’ này nổi lên một chút ... ý tứ kia.

Mẹ kiếp! Sắc mặt anh lúc này khó coi đến cực điểm, giống như tảng đá trong nước, vừa đen vừa thối.

Như là chú ý tới tầm mắt đầy chấp nhất lửa nóng, nam nhân xinh đẹp như bông như trăng, xung quanh người như phát ra ánh sáng, chậm rãi ngoái đầu nhìn lại.

‘Ngoái đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc.’

Người bình thường hẳn đều sẽ nghĩ câu như vậy, Phó Trọng Hoa cũng không ngoại lệ, mặt tuy rằng thối, nhưng trái tim anh vẫn như trước không nhin được vì người vô hạn tao nhã kia ngoái đầu nhìn lại mà loạn đập ‘bình bịch’.

Trong đêm tối không gió, ở trong nháy mắt hẳn ngoái đầu nhìn lại mà thối lên.

Gió không lớn không nhỏ, không lạnh không rét, chính là cũng đủ trong nháy mắt hẳn quay đầu nhìn lại làm cho mái tóc dài bóng của hẳn tung bay. Nhè nhẹ từng đợt từng đợt thổi những sợi tóc bán che lên khuôn mặt trắng nõn gần như tái nhợt, lộ ra một phần xinh đẹp nhưng cũng đủ câu hồn người mười phần.

Gió không lớn không nhỏ, không lạnh không rét, tuyệt cũng không đủ dập tắt máu nóng sôi trào trong nháy mắt kia.

Bất quá, ngay nháy mắt tiếp theo, liền cái nháy mắt vừa rồi kia, rõ ràng còn cách anh vài chục bước, giờ khắc này đã ở ngay trước mặt anh. Hai tay nâng mặt hẳn, hứng thú dạt dào nhìn thẳng mặt hẳn.

“Anh nhìn thấy tôi? Anh có thể nhìn thấy tôi? Anh là người hay là quỷ?”

Trong nháy mắt, tâm tình kia liền biến thành một nửa bi ai.

Ngay giây phút hẳn trợn to mắt, phát ra tiếng nói liên tục cùng bàn tay đặt lên mặt anh, máu đang sôi trào trong anh nháy mắt lạnh thấu tim.

Cổ bi ai kia nháy mắt phóng đại đến anh nhin không được chữ ằm lên – “Đuổi linh dương @@##\$\$\$...”

Anh không chỉ coi trọng một tên nam quỷ, lại còn là một tên ngu ngốc.

Thực con mẹ nó ai trêu chọc ai đây!?

Người nói xem, như vậy có phải rất chó má không!?

Ngón tay cái ở trên nút kết nối liên lạc lóe ánh sáng màu xanh lục bấm hai cái, tức khắc liên kết được người cần liên lạc. Đối phương vừa ấn kết nối, Phó Trọng Hoa đã lãnh đạm bỏ lại câu: “Tôi không mua”. Sau đó ở đối phương kinh ngạc chưa kịp lấy lại tinh thần mà nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

“Không cần đi

”

Cô gái trẻ trên quảng cáo nói ‘không cần đi’, nữ nhân trên kịch truyền hình nói ‘không cần đi’, tức thì được liên tưởng đến những thiên tiên xinh đẹp. Anh nghe qua, xem qua rất nhiều ‘không cần đi’, bao gồm cả cái loại quý gối ôm lấy bắp đùi, lệ quang lờ lờ sờ sờ cầu xin.

Nhưng anh lại không nghĩ tới chính mình sẽ gặp phải loại quần cảnh này, bởi vì khi anh lần đầu tiên nhìn đến cái loại hình ảnh ngu ngốc đó còn cười nói ‘hài hước kinh’.

Mà giờ phút này, anh nhưng lại cũng bị tên quỷ ngu ngốc ôm lấy bắp đùi, lệ quang lờ lờ sờ sờ cầu xin không cần đi.

Hơn nữa lại còn là một tên nam quỷ....

Mẹ kiếp! Đây rốt cuộc là tình trạng gì đây?

Phó Trọng Hoa sắc mặt khó coi thấp giọng chữ: “bệnh thần kinh.”

Cảm giác lạnh lẽo từ bắp đùi một tắc một tắc hướng lên trên rồi lan ra cả người. Cuối cùng mặt lạnh lẽo kia cầm lấy tay anh, trong phút chốc, lông tơ cả người anh dựng thẳng, nói tay đứt ruột xót quả nhiên không sai, nháy mắt lạnh như băng không biết âm mấy độ này làm cho anh bừng tỉnh cảm giác.

“Buông.”

“Tôi không muốn, anh không cần đi được không, tôi là người thật sự rất đáng thương ...”

Một khóa trán châu lệ quang theo trên đôi mắt xinh đẹp của nam quỷ rơi xuống, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, thành khẩn phát ra cầu xin, “Được không?”

“Cậu không phải người, là quỷ.”

Nam quỷ hít hít cái mũi, “Thật so đo, dù sao tôi một mình rất cô đơn, thật sự rất đáng thương, tôi đã lâu đã lâu không có ai cùng nói chuyện, ở trong này chỉ có hoa cỏ cây cối, trùng cá chim thú, mặc dù có thể kêu nhưng kêu cái gì tôi đều nghe không hiểu. Tôi cùng chúng nó nói chuyện, chúng nó cũng không thể trả lời, không giống như anh cùng tôi nói chuyện có thể nói qua nói lại ...”

Phó Trọng Hoa lạnh lùng nhìn chăm chăm quỷ xinh đẹp thao thao bất tuyệt, hần xác định ‘nói qua nói lại’? Rõ ràng vẫn mình hần ‘đọc lai đọc văng’.

“... Cho nên anh lưu lại đi, nơi này ‘sơn minh thủy tú’, tôi tuy rằng cầm kỳ thư họa không quá tinh thông, nhưng vẫn có thể cùng anh đánh cờ, cùng anh xướng khúc, cùng anh đọc sách, cùng anh vẽ tranh. Huynh đài, chỉ cần ngài lưu lại, tại hạ cái gì cũng đều có thể làm ... được không?” Nam quỷ lại thành khẩn phát ra cầu xin, mở to đôi mắt đen lầy lầy như hạt trân châu nhìn bàn tay đang đặt ở trước cái trán xinh đẹp của mình.

“Cậu thuộc triều đại nào?”

Nam quỷ dừng một chút, hạt châu đen vòng vo hai vòng, “Không biết.”

“Không thành thật.” Phó Trọng Hoa thu tay lại, xoay người, cùng lúc đó bị mặt quỷ phóng to trước mắt dọa lui hai bước, anh sắc mặt xanh đen trừng mắt nhìn tên quỷ ngu ngốc, nghiêm trọng hoài nghi hần muốn ‘tróc luân phiên’.

Nam quỷ gấp đến độ mặt nhăn thành một đoàn, tựa như len sợi bị mèo con phá rối thành một đoàn, nói năng lộn xộn khiến người ta nhú mào, “Thật sự, là thật, tôi đã quên, tôi làm quỷ lâu lắm, lâu lắm, lâu đến tôi quên khi nào thì bắt đầu. Tôi chỉ biết khi đó chúng tôi không có cái thùng đen to có thể nói, không có cái hình dạng như ngọc như ý có thể nói nói gì đó, không có ẩn một cái khiến cho toàn bộ phòng ở đều sáng như ban ngày, cũng không có khắc dấu người trên tiền. Anh tin tôi được không? Ở lại đây với tôi được không? Không cần lại sợ tôi, được không?”

Hần nói đến tình chân ý thiết, biểu tình vô cùng thành khẩn, nhất thời làm cho Phó Trọng Hoa á khẩu nói không nên lời.

Hé ra gương mặt làm cho anh liếc mắt một cái thì động tâm, kia một đôi mắt, một đôi môi làm cho anh đau lòng luyến tiếc một phen, càng chết người chính là ánh mắt ngập đầy nước mắt khẩn cầu.

Cự tuyệt xoang quanh bên miệng, vài lần phun ra nuốt vào, đến cuối cùng đành phải nuốt xuống.

Đầu to Phó Trọng Hoa cảm thấy không công bình, nhìn một người xinh đẹp như vậy ai có thể đem lời cự tuyệt nói ra khỏi miệng chứ?

“Tôi lưu lại có gì tốt chứ.”

“Có tôi ở cùng anh.” Nam quỷ chân thành hứa hẹn, chỉ kém không vỗ ngực cam đoan.

“Là cậu muốn có người ở cùng đi?”

Nam quỷ sững sốt, hắc hắc hắc cười gượng, gương mặt cẩn thận đánh giá, nhẹ giọng hỏi: “Vậy có phải anh sẽ ở lại không?”

Phó Trọng Hoa từ mũi hừ hai tiếng, “Nơi này chó không thả phân, chim không đẻ trứng, tôi muốn ở đây cũng không thể thuê được người hầu, trừ phi cậu có thể giúp tôi giặt quần áo nấu cơm, vệ sinh quét tước, bằng không không bàn nữa.”

“Giặt, giặt quần áo nấu cơm, vệ sinh quét tước?”

“Không muốn? Được, tôi chạy lấy người.”

“Tôi làm! Tôi làm!”

Phó Trọng Hoa hai tay hoàn trước ngực, tà nghệ nhìn nam quỷ vẻ mặt chột dạ, khinh thường hừ hai tiếng, “Cậu xác định? Đáp ứng rồi sẽ không thể đổi ý, tôi từ nhỏ đến lớn đều theo các người giao tiếp, cậu tốt nhất đừng có chủ ý xấu xa gì, nếu tôi không có biện pháp bắt cậu, thì anh Lăng cũng sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Anh Lăng?” Nam quỷ không hiểu ra sao nhìn anh.

“Thiên sư chuyên môn theo các người đối nghịch.”

“Aaa!!!” Nam quỷ nhảy lui sau hai bước, “Tôi không có chủ ý xấu xa gì.”

Khóe miệng Phó Trọng Hoa co rút co rút, “Tôi biết.” Ngu ngốc không có óc, không nghĩ tới quỷ lại bị người lợi dụng.

Nam quỷ cẩn thận dò xét anh, “Vậy anh thật sự sẽ lưu lại?”

Phó Trọng Hoa nhìn nhìn đồng hồ, lạnh lùng thản nhiên giương mắt chống lại ánh mắt trông mong làm người ta khó có thể hô hấp, “Tôi cho cậu một buổi tối sửa sang quét tước, giữa trưa ngày mai tôi sẽ cùng người môi giới đến đây, tôi vừa lòng liền ký ước, không hài lòng sẽ để gian nhà này lại cho cậu ở một mình.”

“Gì?”

Phó Trọng Hoa không để ý tới hắn, xoay người bước đi.

“Aida, khoan khoan.” Nam quỷ hai tay che ở trước mặt anh, “Tôi làm sao có thể biết anh không phải đang nói dối?”

“Nếu tôi không muốn, cậu cũng không giữ được tôi.” Phó Trọng Hoa hai mắt bình tĩnh chống lại mắt hắn.

Nam quỷ thu tay lại, không cam lòng cúi mắt xuống, “Tôi sẽ chờ anh.”

Phó Trọng Hoa lướt qua hắn, đi hai bước ngừng, “Cậu tên gì?”

“Trầm Vị Ương.” Hắn một bên nói, một bên trên mặt đất xuất hiện tên của hắn.

Phó Trọng Hoa gật đầu đang muốn rời đi, đã thấy Trầm Vị Ương vẽ mặt hưng phấn đem nhánh cây đưa cho anh.

Anh sửng sốt một chút, da đầu run lên một chút nhìn nhánh cây kia, niên đại nào rồi mà không dùng giấy bút đi dùng nhánh cây.

Nhưng, khi bên cạnh Trầm Vị Ương hạ xuống ba chữ ‘Phó Trọng Hoa’, Phó Trọng Hoa đột nhiên nhớ tới một câu chuyện ma quỷ: ‘Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân.’

“Phó, Trọng, Hoa.” Trầm Vị Ương hưng phấn mà lặp lại nhớ kỹ tên của anh. “Phó Trọng Hoa, Phó Trọng Hoa tên nghe thật hay.”

Phó Trọng Hoa không nói một câu, chính là lướt qua hắn rời đi.

Trầm Vị Ương đứng ở chỗ cũ, ở sau lưng anh hô to: “Phó Trọng Hoa, quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, nếu anh gạt tôi, anh, anh, anh ... cẩn thận bị đậu hủ rơi trúng chết.”

Phó Trọng Hoa nghe xong hai chân thiếu chút nữa nhũn ra, sắc mặt âm trầm, nhưng trong đôi mắt lãnh đạm lại nổi lên một tia ám áp cực đậm, bị đậu hủ rơi trúng chết sao? Thật sự là một tên quỷ thiện lương.

Chỉ chốc lát sau, sau lưng lại truyền đến một loạt âm thanh – ‘lang khang leng kheng’, ‘bang bang thùng thùng’, ‘lình bính lách cách’, ‘rầm rầm rầm’, ‘bùm bùm bùm’.

Phó Trọng Hoa nhíu mày, đây là đang chuẩn bị đánh giặc, hay là ...?

— end ch.1 —

4. Tô Dung - Chương 2-1

Trong nháy mắt cửa mở ra, Trần Quốc nghẹn họng nhìn trân trối, tay không tự giác lại đóng cửa lại.

Phó Trọng Hoa mặt lạnh lùng nhìn không ra biểu tình gì, chính là trong đôi mắt kia ẩn ẩn nhìn ra một chút sắc thái kinh ngạc.

Nguyên lai đêm qua hán không phải đánh giấc, là đang quét dọn.

Lại mở cửa ra lần nữa, phòng khách sạch sẽ chỉnh tề không nhiễm một hạt bụi, Trần Quốc nhin không được lòng tơ dưng thẳng, loại địa phương quý quái này sẽ là do ai dọn dẹp sửa sang lại?

Phó Trọng Hoa nhìn Trần Quốc như muốn tề ra quần đang nuốt nuốt nước miếng, còn có tên khởi xướng liên tục nhiễu loạn quanh bên cạnh mình không ngừng tranh công.

‘Xoát!’ Trần Quốc kéo bức màn cửa ra, ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào, cùng lúc đó bên tai Phó Trọng Hoa liền được thanh tĩnh.

“Phó tiên sinh, ngài nói không cần cách nội thành quá xa, nơi này cách nội thành ước chừng 20 phút đi xe. Ngài nói ngài muốn nơi yên tĩnh, ngài xem nơi này ...”

[Hoa Hoa, anh thật sự đã đến, không uổng phí tôi tốn công dọn dẹp nguyên một buổi tối hôm qua, anh xem xem nơi này có phải rất sạch sẽ không? Hoa Hoa, bảo hán đừng kéo bức màn ra nữa, sẽ có ánh mặt trời.....]

“Ách xì.” Trần Quốc rốt cục vẫn chịu không nổi độ ấm xung quanh càng ngày càng thấp xuống mà đánh cái hắt xì thật to.

Gã ngượng ngùng nhìn Phó Trọng Hoa cười cười, ánh mắt đảo nhanh bốn phía, lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, chột dạ mà cúi người cười cười.

“Phó tiên sinh, ngài đi xem xung quanh đây chưa? Cảnh quan nơi này phi thường tốt, từ nơi này nhìn ra ngoài”

[Hoa Hoa, anh có thích không? Anh sẽ ở lại chứ? Hoa Hoa, tôi thức trắng đêm đến hơn 5 giờ sáng mới xong, hơn nữa ánh mặt trời càng ngày càng độc ác, anh mau làm quyết định đi, Hoa Hoa, ở lại cùng tôi đi, tôi ...]

Phó Trọng Hoa nghe người quý cùng nhau nói, vừa bực mình vừa buồn cười, lại cố ý đậm mặc không phản ứng. Thẳng đến khi thấy Trần Quốc tính mở bức màn cửa phía bên kia ra, thoáng nhìn Trần Vị Ương trừng to mắt hoảng sợ, anh mới thản nhiên lên tiếng.

“Trần tiên sinh, tôi thực vừa lòng, chúng ta ký hợp đồng đi.”

Nói thì chậm, nhưng hành động thì nhanh – Cánh tay Trần Quốc mới nâng lên giữa không trung đã nhanh chóng rút về; ánh mắt sợ hãi của Trần Vị Ương cũng nháy mắt tràn ngập mừng như điên, đồng thời hán dựa vào tường thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nhất thời âm phong nhẹ nhè tăng lên, hàn khí thấu xương, Trần Quốc liên tục đánh 3 cái hắt xì.

Trần Quốc xấu hổ hít hít cái mũi, “Phó tiên sinh, tôi dám cam đoan ngài sẽ không hối hận vì quyết định này, trên thực tế còn có một truyền thuyết ...”

Ánh mắt Phó Trọng Hoa theo trên người tên quý ngốc đang dựa vào tường mà ngủ đi trở về, nghe tên trước mắt lải nhải chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác, hơi nhứ mảy đánh gậy “Đi thôi.”

“Vâng, vâng.”

Phó Trọng Hoa theo sau Trần Quốc đi ra ngoài, đi đến gần bên xe, người sau lại đột nhiên dừng cước bộ, “Xin lỗi, tôi để quên đồ trong phòng, tôi đi lấy.”

“Tôi cùng ngài đi tìm?”

“Không làm phiền anh, tôi rất nhanh sẽ trở lại.”

Trần quốc nhìn bóng dáng nam nhân lạnh lùng, nghi hoặc than thở, “Tên này vừa rồi có mang theo cái gì đi vào đâu ... Quên đi, Aizz, cuối cùng bán được, hừ, mấy tên thối tha, dựa vào cái gì liền đem căn nhà quý này cột cho ta, bất quá vận khí ta cũng rất tốt, căn nhà quý này cũng có thể bán đi ...”

Phó Trọng Hoa trở lại trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, làm cho gian phòng rơi vào một không gian không sáng không tối, nói không rõ ái muội trong đó.

Ánh mặt trời nóng cháy xuyên thấu qua bức màn thần nhiên lưu lại dấu vết, làm cho gian phòng nơi thì sáng, nơi thì tối, tựa như mặt trăng và mặt trời cùng xong xong.

Trầm Vị Ương tránh ở chỗ góc tường, ánh mặt trời mỏng manh bắn tà tà tới gần bên chân.

Về mặt của hắn xem ra rất mãn nguyện, sợi tóc mềm mại phủ trên gương mặt đang ngủ, lông mi có khi bất an mà run run mang theo vài phần bất lực. Thời điểm hắn không nhú mày, sinh ra một loại tao nhã rất khác biệt, tinh nhu làm cho người ta nhìn không được mà động tâm, nghĩ muốn sờ sờ mặt hắn, xoa xoa đầu hắn một cái.

Đoan trang trời sinh, chính là nói dung mạo giống như vậy đi.

Trong óc Phó Trọng Hoa nhanh chóng xẹt qua các ngôi sao tài tử trên TV nhưng không một ai có thể so với tên quỷ ngốc này dù chỉ một phần vạn.

Cũng vào lúc này, Trầm Vị Ương mở đôi mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng, xoa nhẹ mắt hai cái, nhìn thấy người nam nhân trước mắt, liền nở một nụ cười tươi vui vẻ.

Không biết có phải nụ cười kia quá chói sáng làm cho mặt trời cũng có vài phần xấu hổ, mà Phó Trọng Hoa cảm thấy ánh mặt trời yếu bớt rất nhiều, ngược lại Trầm Vị Ương lại tỏ sáng tựa như một mặt trời nhỏ.

Nếu hắn đứng ở dưới ánh mặt trời, sẽ tỏa sáng kinh người đến thế nào? Trầm Vị Ương, làm quỷ thật đáng tiếc.

Chẳng qua, ‘quỷ’ cũng không phải là nghề nghiệp, có thể nói đổi liền đổi, nói không làm liền không làm.

“Máy giờ rồi?”

“Cậu ngủ đại khái khoảng 5 phút.”

Trầm Vị Ương hé nửa mắt, mặt mày lưu chuyển cảnh xuân biếng nhác, “Khó trách tôi vẫn mệt mỏi quá.”

Phó Trọng Hoa nhìn nhìn bốn phía, hai tầng lầu với sáu căn phòng, “Bình thường cậu ngủ nơi nào?”

Ánh mắt Trầm Vị Ương đảo a đảo, hắc hắc cười gượng,

Phó Trọng Hoa theo dõi biểu tình chột dạ của hắn, nhướn mi, “Phòng ngủ chính?”

Hai mắt Trầm Vị Ương mở to, sùng bái nhìn Phó Trọng Hoa thông minh, hắn rõ ràng cái gì cũng chưa có nói.

Phó Trọng Hoa chịu không nổi cảm giác được ngu ngốc này sùng bái, xoay người sang chỗ khác kéo bức màn lại, làm cho cả bên trong rơi vào trong âm u.

“Anh đối với tôi thật tốt.” Trầm Vị Ương vừa nói vừa bỏ nhào lên trên lưng anh, dùng đưa hai chân.

Lạnh thấu xương, làm cho Phó Trọng Hoa nhìn không được muốn vươn tay kéo bức màn ra, “Đi xuống.”

“Tôi không muốn, anh công tôi đi lên đi, tôi rất muốn ngủ.”

“Tự cậu đi lên.”

“Tôi không muốn.” Trầm Vị Ương vui vẻ lăm nững với nam nhân đang một bên cự tuyệt, một bên di chuyển.

“Mau đi xuống, cậu rất năng.”

“Tôi rất gầy ... được rồi, cùng lắm thì về sau tôi sẽ giảm béo, nguyên lai anh thích người mỏng như tờ giấy, tôi kể anh nghe, nhà này trước kia có một tên biến thái ở nha.”

“Trước kia?”

“Thực ghê tởm, may mắn hắn đi rồi. Hoa Hoa, quẹo trái, ngừng, chính là gian này.”

Phó Trọng Hoa nhìn căn phòng tối đen thì biết vì sao hắn lại thích gian phòng này, che ánh sáng rất tốt, đóng cửa lại tựa như đặt mình vào trong đêm tối.

Anh nháy mắt mấy cái để thích ứng bóng đêm, kéo theo bạch tuộc quỷ không biết xấu hổ đi đến bên giường, “Đi xuống.”

Lúc này bạch tuộc quỷ không nói hai lời, ngã ra sau đổ lên trên giường, một âm thanh ‘phanh’ vang dội lên, khoe miệng Phó Trọng Hoa co rút co rút.

Tên quỷ ngốc này thế mà dám nói chính mình không mập, thật không biết xấu hổ... Ác, anh quên mất, hắn đã không có ‘da mặt’.

Sau đó Phó Trọng Hoa cũng xoay người đi ra ngoài, ngưng lại quá lâu sẽ làm cho người ta nghi ngờ.

Tay anh vừa đặt lên tay nắm cửa, phía sau truyền đến một âm thanh sâu kín nhẹ nhàng, “Buổi tối tôi muốn ăn lẩu.”

Mẹ kiếp! Ai vừa mới nói phải giảm béo?

“Phải mua cả thịt bò.”

“Có thêm hải sản nữa.”

Trầm Vị Ương cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại.

Ác ~~ thật là người khẩu thị tâm phi.

—

Một chén thịt bò lớn, một chén tôm lột vỏ lớn, một chén nước lẩu lớn, một chén cơm trắng lớn, trong đó đồ đỏ vàng vàng các loại màu sắc đều có, chính là không có màu xanh.

Phó Trọng Hoa nhìn một loạt đồ sộ trước mặt ma quỷ, còn chưa kể rác rưởi được xả khắp nơi trên bàn, anh chưa ăn mà đã nghĩ muốn ói.

Nhìn hơn 30 phút, rốt cuộc anh nhìn không được phải mở miệng, “Cậu là đói chết?”

Trầm Vị Ương một miệng cắn phòng – một con tôm, một khối đậu chiên, nửa khối đậu hủ cùng với thịt cua được viên tròn, không ngừng nhai nuốt, thỉnh thoảng còn vươn chiếc lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ mọng.

Giờ khắc này, nếu không phải hắn có vài phân tư sắc, không, là rất nhiều phân tư sắc, không ai sẽ muốn liếc nhìn hắn dù chỉ một cái.

“Hả?” Trầm Vị Ương thoải mái hé miệng lộ ra một miệng đầy thức ăn loạn thất bát tao, tỏ vẻ nghi vấn của hắn.

Phó Trọng Hoa nhú mày cố nhịn xuống vị chua đang trào lên, “Ăn trước, ăn trước.”

Trầm Vị Ương nhìn hắn, đầu tiên là nhú mày, sau đó nhanh chóng đem thức ăn nuốt xuống, rồi nhấp nháy đôi mắt phượng xinh đẹp phiếm hồng, tựa hồ như có thể rơi xuống hai giọt nước. Hắn đáng thương hề hề đem chiếc đũa buông, hai tay phóng tới trên đùi, một bên hít hít mũi, một bên cẩn thận nhún vai, rất đáng thương.

“Cậu sao vậy?” Phó Trọng Hoa có loại cảm giác da đầu run lên.

“Anh là cảm thấy tôi ăn nhiều lắm? Tôi, tôi thực xin lỗi...” nói khóc liền khóc, Trầm Vị Ương một bên nghẹn ngào một bên lấy tay lau nước mắt.

Phó Trọng Hoa mặt đen như lọ nôi, này còn có thiên lý không? Chủ nhà còn chưa khóc, hắn khóc cái gì!?

Trầm Vị Ương chờ mãi không nghe được hồi đáp, lập tức nhếch môi khóc lớn, “Oa

, anh thật sự không tha thứ cho tôi? Về sau tôi cũng không thèm ăn nữa, dù sao anh cũng hy vọng tôi giảm béo, oa~~”

“Đủ!” Phó Trọng Hoa cắn răng rống lên, đợi Trầm Vị Ương co rúm lại không dám lên tiếng, anh mới phóng nhẹ âm thanh, “Cậu muốn ăn liền ăn, trong tủ lạnh còn nhiều.”

Trầm Vị Ương nhảy nhảy đôi mắt to ướt át, hít hít cái mũi đỏ hồng, “Anh không phải đang tức giận?”

Phó Trọng Hoa cắn răng, “Không phải.”

Trầm Vị Ương nở một nụ cười thật tươi, “Anh đang quan tâm tôi? Tôi thật vui về a, Hoa Hoa. Đã lâu rồi là lâu không có ai quan tâm tôi, mỗi người đều đối với tôi làm như không thấy, cho dù thật sự thấy tôi cũng chỉ là muốn đem tôi như vậy như vậy, không giống anh – rất thuần khiết, rất khả ái. Tuy rằng tôi có điểm hoài nghi có phải tôi không còn mị lực nữa hay không? Nhưng tôi nghĩ nhất định là do anh là người tốt, nếu không ...”

“Ngừng.” Huyệt thái dương Phó Trọng Hoa rút a rút, “Cậu cứ ăn của cậu, tôi muốn xem TV.”

Trầm Vị Ương đột nhiên hít sâu một hơi, Phó Trọng Hoa mặc dù thấy kỳ quái, nhưng không muốn hỏi nhiều.

Ngay tại lúc anh đứng dậy, đồng thời lại bị sắc quỷ nhảy chồm lên ôm chặt lấy, sau đó vì trọng lực quán tính mà ngã ngồi lại xuống ghế.

“Cậu, lại, muốn, làm, gì!?”

Trầm Vị Ương đáng thương hề hề ngửa đầu, “Anh ăn cùng với tôi được không? Thời gian tôi ăn một mình đã rất dài rất dài, tôi không muốn lại một mình nữa.”

“Có chuyện cậu không thể đành hoàng mà nói sao?” Phó Trọng Hoa tay để ở trên trán hấn, dụng lực đẩy ra khuôn mặt dính đầy dầu mỡ ghê tởm đang càng ngày càng nhích lại gần mình.

“Tôi có hảo hảo nói a, không phải vừa mới nói đó sao?” Trầm Vị Ương nghi hoặc nhìn anh, ngửa đầu bểu mô, bộ dạng rất là khả ái.

Nhưng Phó Trọng Hoa vừa nghĩ đến bộ dạng ăn như chết đối với một miệng căn phòng toàn thức ăn, liền sợ hãi cả người.

“Tôi là nói không nên động chân động tay.”

Trầm Vị Ương cúi đầu nhìn xem hai tay mình gắt gao quấn lấy phần eo của anh, còn có hai chân thả lỏng hai bên ghế dựa, thực ủy khuất mếu máo, “Tôi cũng không có động tay động chân nha? Chúng nó đều thực ngoan, không có lộn xộn.”

Phó Trọng Hoa sững sốt, khi phản ứng lại liền có một loại xúc động muốn giết người, “Chẳng lẽ ở niên đại của cậu không có câu ‘nam nữ thụ thụ bất tương thân’?”

Trầm Vị Ương hít sâu một hơi, cắn cắn ngón tay trở, “Chẳng lẽ anh là nữ nhân?”

Phó Trọng Hoa nghe được thanh âm dây thần kinh chính mình bị đứt.

Hắn nhú mày lắc đầu không tin, nhích người ra, rồi vươn tay sờ a sờ, nắn a nắn, mặt mày hớn hở lại đắc ý dạt dào cười nói: “Anh gạt tôi, anh là nam nhân ...”

Trầm Vị Ương đắc ý dạt dào ở giây phút gương mặt lên liền tan thành mây khói.

Phó Trọng Hoa nổi giận bắt lấy tay của Trầm Vị Ương, kéo ra xa bộ vị tư mật của mình, trầm giọng: “Đi xuống.”

Trầm Vị Ương sợ tới mức sững sốt sững sốt, lập tức ngoan ngoãn đi xuống, không dám lơ mãng.

“Thực xin lỗi.” Lần này hấn là thật tâm thành ý, tuy rằng không biết mình làm gì sai, nhưng vẫn là thành thực nhận lỗi.

Phó Trọng Hoa sắc mặt âm trầm đứng dậy, anh trừng mắt nhìn Trầm Vị Ương sắc mặt trắng bệch, áy náy sợ hãi một hồi lâu, nhìn hấn run rẩy như cây cối đang bị bạo phong thổi quét qua, cuối cùng lời trách móc nặng nề vẫn là không tuôn ra khỏi miệng được.

Nhìn băng sơn thông thả di chuyển tới phòng khách, rời xa vòng bạo phong Trầm Vị Ương thở hắt hắt một hơi, hấn ngơ ngác lặng im ngồi ở trên ghế, nhìn bàn tay của mình.

Được rồi, hấn thừa nhận, hấn là có chút cố ý. Nhưng anh bất vi sở động cũng làm cho hấn có chút tổn thương.

Hắn sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ anh lưu lại không phải bởi bộ dạng xinh đẹp của mình? Chẳng lẽ đối với mình không có mơ màng, không có hảo cảm?

Anh không thích hẳn?

Aizzz Nhưng mà hình như hẳn thích anh a.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, trái tim liền liên tục đập loạn, tựa như trên TV nói – loại cảm giác này là ‘yêu’.

Cùng với những nhân loại xấu xa trước đây không giống nhau, Trầm Vị Ương có thể cảm giác anh rất sạch sẽ, chính là không hiểu vì cái gì – chính mình có thể dễ dàng nhìn thấy lòng người, nhưng lại không có biện pháp nhìn đến tâm của anh.

Có lẽ cái này cùng với việc anh có thể nhìn thấy mình có liên quan, truyền thuyết Thiên Sư sẽ truyền thụ một loại mật pháp ngăn chặn Quỷ Hồn có thể nhìn thấu linh hồn của họ, để bảo vệ chính họ.

Nhưng mà như vậy cũng rất phiền toái a, tâm tình của hẳn lên xuống bất an, nhất là hiện tại anh đối với chính mình bất vi sở động.

Hắn quay đầu nhìn một bàn đầy thức ăn phong phú kia, bỗng nhiên chẳng còn thấy ngon.

— còn tiếp —

5. Tô Dung - Chương 2-2

Nếu anh muốn chuyển đi thì làm sao bây giờ? Nếu anh có Thiên Sư hỗ trợ thì chính mình có phải sẽ vĩnh viễn không tìm thấy anh?

Trầm Vị Ương sợ tới mức nhảy dựng lên, lập tức vọt tới phòng khách. Khi bóng dáng của người kia lọt vào trong mắt, hẳn đột nhiên cảm thấy sợ hãi mà dừng lại.

Nếu đi qua, để cho anh nhìn thấy mình, anh có thể hay không càng chán ghét mình?

Có lẽ hẳn nên chờ anh hết giận rồi nói sau, nhưng vạn nhất chờ một chút anh liền ly khai, vậy hẳn nên làm sao bây giờ?

Âm phong nhẹ nhẹ, oán ý nổi lên.

Phó Trọng Hoa tuyệt đối không có mắt sau lưng, TV LCD 42 inch cũng không phản chiếu được thân ảnh của tên quỷ tuyệt mỹ kia. Nhưng có một cỗ oán niệm, cùng đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, đều cho anh biết hẳn đang ở phía sau lưng.

Quảng cáo chấm dứt, tiết mục bắt đầu.

Rõ ràng tình tiết mới rồi còn cười đến đau bụng, hiện tại đột nhiên không tốt để cười.

Tiết mục chấm dứt, quảng cáo bắt đầu.

Quảng cáo về bia pha chút tiếng kêu sợ hãi khi được thưởng thức bia ngon, lúc này lại đột nhiên có điểm ... chói tai.

Quảng cáo chấm dứt, tiết mục bắt đầu.

Rõ ràng đang đến đoạn cao trào, Phó Trọng Hoa càng xem càng cảm thấy không kiên nhẫn.

Tiết mục chấm dứt, quảng cáo bắt đầu.

Một cô gái xinh đẹp nổi tiếng chạy ở trên đường phố dài.

Quảng cáo chấm dứt, tiết mục bắt đầu..... Tiết mục chấm dứt, quảng cáo bắt đầu..... Quảng cáo chấm dứt, tiết mục bắt đầu..... Tiết mục chấm dứt, quảng cáo bắt đầu.....

Thật sự là đủ!

Phó Trọng Hoa nhận thua tất TV, chấm dứt đấu sức, đứng dậy xoay người tính cùng kẻ phía sau nói chuyện rõ ràng, hắc, quỷ không thấy.

“Trầm Vị Ương, cậu hiện ra cho tôi.”

Bức tường sau lưng không chút rung động, nửa điểm quỷ ảnh cũng nhìn không thấy.

“Trầm Vị Ương, nếu cậu dám trốn, ngày mai tôi liền chuyển đi.”

“Không được!”

Nháy mắt cô hồn dã quỷ kia đã bay đến trước mặt anh, chỉ vào chóp mũi anh, lời lẽ nghiêm khắc ra lệnh.

Phó Trọng Hoa cảm thấy khó chịu trong lòng phút chốc biến mất, thoải mái muốn cười.

Anh nhướn mi, “Vậy cậu nói tôi nghe – vừa rồi cậu ở bên góc tường đứng một canh giờ rồi cuộc muốn làm gì?”

Dọa! “Làm sao anh biết?”

Phó Trọng Hoa nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, “Nói mau.”

Trầm Vị Ương cúi đầu, “Tôi, tôi sợ anh chạy mất.”

Phó Trọng Hoa nhìn hấn run rẩy, vừa bực mình vừa buồn cười, “Tại sao?”

“Bởi vì tôi chọc anh tức giận.”

“Cậu cũng biết cậu làm sai?”

Trầm Vị Ương dùng sức gật đầu, rồi giương mắt nhìn về phía anh cầu xin, “Hoa Hoa, anh đừng tức giận nữa, cũng đừng rời đi được không?”

“Tôi sẽ không rời đi.”

“Thật sự?” Trầm Vị Ương nở một nụ cười tươi vui sướng, tươi cười lấp lánh vầng dầu sáng bóng.

Phó Trọng Hoa khinh thường nhìn hấn, “Đây là nhà của tôi, nếu đi cũng là cậu đi.”

Trầm Vị Ương nháy mắt lại ủ rũ gục đầu xuống, “Tôi có chết cũng không đi.”

Phó Trọng Hoa bật cười, nâng tay vỗ nhẹ lên đầu hấn, “Nhanh đi ăn cơm.”

Trầm Vị Ương đang uể oải dưới động tác vô cùng thân thiết liền cảm thấy an bình, nhất thời tràn ngập năng lượng, hấn nhảy bổ về phía trước ôm chầm lấy nam nhân làm cho hấn ‘nhất kiến như cố’.

“Tôi thích anh.”

Phó Trọng Hoa cảm thấy khuôn mặt lạnh như băng, nháy mắt ngốc lăng.

‘Chụt!’

Ở bên tai vừa vang lên thanh âm hôn môi vừa lớn lại vừa vang dội thì ngay bên má trái liền cảm nhận được một mảnh mềm mại ẩm ướt.

Quỷ ngốc mặt đỏ ngượng ngừng mang theo tươi cười sôi nổi rời đi, để lại một mình Phó Trọng Hoa đứng chết cứng ở nơi đó hơn 5 phút.

Cuối cùng, anh cúi đầu, anh nhận thua.

La Mã không phải một ngày có thể xây dựng thành, nhưng vây thành thì có thể chỉ cần một ngày.

Trầm Vị Ương thiên phú ở chỗ phá hư mà không phải xây dựng, ở khi hấn dùng thời gian tháp Babylon sụp đổ để tàn sát phòng bếp, nhìn những lõi quang thiểm điện kia thì Phó Trọng Hoa giật mình hiểu ra.

Phó Trọng Hoa thực giật mình, cho nên không nói được một tiếng.

Trầm Vị Ương thực sợ hãi, cho nên nửa tiếng cũng không phát ra.

Người ta nói qua: Trầm mặc không phải ở trong tử vong, chính là trầm mặc ở trong nổ mạnh.

Thẳng đến một cái sắp ở trầm mặc trong tử vong – ngủ, một cái khác mới từ từ nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng.

“Đây là chuyện gì?”

Anh cho dù có thể thích ứng với nước đất cây cỏ, lòng nhiệt tình yêu thiên nhiên, cũng chưa đến cảnh giới ‘lấy trời đất làm nhà’.

Này cùng với kẻ lưu lạc xó đường cũng chẳng khác gì, nếu anh đối với chức nghiệp ấy có khát khao thì nhà ga Đài Bắc cũng đủ để cho anh thực hiện giấc mộng, không cần phải lái xe đi vào nơi hẻo lánh hoang dã kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay này.

Tuy rằng lửa cháy ở dưới quyết định thật nhanh của anh mệnh lệnh Trầm Vị Ương dùng nước dập tắt, nhưng nhìn mẩn cháy đen, mẩn vỡ vụn, vẫn làm cho anh tổn không ít thời gian tiêu hóa.

Nguyên lai nhà cửa nổ mạnh là cảm giác như thế này.

Chim kêu hai tiếng, bướm bướm lượn hai vòng, châu chấu nhảy hai phát, cảm thấy nơi này không nên ở lâu liền như ong vỡ tổ tháo chạy.

Trầm Vị Ương cũng muốn biến thành chim, biến thành bướm bướm, biến thành châu chấu, hưu hưu hưu ‘trốn chạy’.

Nhưng cuối cùng vẫn là không dám.

“A y ô a” nửa ngày vẫn không nói ra được một câu có ý có nghĩa, hấn ử rũ tang thương suy sụp bả vai, nước mắt chảy ròng ròng.

Lại khóc!

Thanh âm nghẹn ngào từ nhỏ tăng lớn dần, mặc kệ hấn rốt cuộc có nhẫn nại áp lực hay không, Phó Trọng Hoa đều cảm thấy hấn thực cố ý.

“Không cho khóc!” Anh đau đầu rống giận.

“Ô Oa

~”

Tựa như là đối nghịch, Trầm Vị Ương sợ tới mức bước lui sau một bước, sau đó ngã ngồi trên mặt đất, càng nghĩ càng ủy khuất ôm hai đầu gối, khóc rống thất thanh.

“Oa~~ tôi cũng không phải cố ý, anh cần gì phải hung dữ với tôi như vậy? Tôi cũng mất hồn, tôi cũng sợ hãi, tôi cũng bị dọa, anh vì sao không thể thông cảm cho tôi? Bức tôi như vậy anh sẽ thấy vui sao? Tôi thật sự cũng rất sợ hãi nha”

Trong lòng Phó Trọng Hoa có điểm muốn phát hỏa, bị cơn đại hồng thủy này ập một phát ngay cả tiếng ‘xèo xèo’ cũng không có, nháy mắt tiêu vào hư không.

Anh nhắc chân có chút nặng nề đi tới, ngồi xổm bên người hấn.

“Tôi không có trách cậu.”

“Anh gạt tôi, anh rõ ràng đã nghĩ đuổi tôi đi, bằng không sẽ uy hiếp tôi là anh muốn rời đi, anh chỉ biết khi dễ tôi, tôi rất ghét anh, anh là quả trứng thối.” Trầm Vị Ương nâng lên khuôn mặt loang đầy nước mắt, mắng thật hung dữ, nhưng nếu nhìn thẳng vào hai mắt đầm lệ kia sẽ thấy lộ ra nỗi sợ hãi bất an, “Anh cũng không biết tôi có bao nhiêu sợ hãi, anh thậm nghĩ phải mắng tôi, thậm nghĩ tìm tôi trút giận, trứng thối, này tính là gì?”

Phó Trọng Hoa thở dài, đưa tay nhẹ nhàng áp lên trên khuôn mặt tái nhợt lạnh như băng, ngón cái lau đi nước mắt của hấn, “Không có việc gì, tôi sẽ tìm người đến xử lý, chúng ta tạm thời đi chỗ khác ở tạm.”

Trầm Vị Ương bắt giữ được một tin tức kinh hãi, “Chúng ta?”

“Uhm, được rồi, đừng khóc, trước tắm rửa rồi đi ngủ, ngày mai tôi liền mang cậu xuống núi.”

Trầm Vị Ương vươn tay giữ chặt cánh tay anh, “Có khi nào anh cố ý làm cho tôi bị ánh mặt trời đốt chết không?”

“Uhm, tôi sẽ suy nghĩ.” Phó Trọng Hoa thần nhiên trả lời.

Trầm Vị Ương hung tợn ở trên cánh tay anh lưu lại dấu răng, “Không được.”

Phó Trọng Hoa điểm điểm lên trán hắn, “Có khỏe không?”

Trầm Vị Ương nháy nháy đôi mắt trông suốt, “Tôi khóc mệt quá.” Vừa nói vừa vô lực nhích sát vào trong lòng anh, hai tay thực tự động vòng qua ôm lấy cổ anh.

Phó Trọng Hoa thật hết cách với hắn, đành ôm hắn đi lên lầu.

“Chờ chút nữa anh ngủ, tôi có thể dùng máy tính không?”

Phó Trọng Hoa cười nhạo, “Sao đột nhiên nghĩ đến phải xin phép tôi?”

“Bởi vì thời điểm tôi muốn chơi thì anh đang ngủ, tôi không muốn đánh thức anh.” Trầm Vị Ương chu chu đôi môi đỏ mọng, thái độ đương nhiên ‘ta không thể không biết xấu hổ’, hai chân thả lỏng lác lác trông bộ dáng rất thoải mái tự tại.

“Tôi mua cho cậu một cái?”

“Không cần, thực lãng phí. Dù sao thời điểm tôi muốn chơi thì anh đang ngủ, thời điểm anh cần dùng thì tôi lại ngủ.” Trầm Vị Ương không chút suy nghĩ từ chối, không muốn chỉ vì một cái máy tính mà phá hư cảm tình của bọn họ.

Phó Trọng Hoa rất muốn trả lời hắn rằng ‘không lãng phí’, rất muốn nói với hắn rằng ‘bản thân anh muốn có sự riêng tư’. Nhưng nhìn thái độ đương nhiên của hắn, không giống như đang nhiệt tình thay mình tiết kiệm, mà là hy vọng có thể cùng với mình có ‘cùng sở hữu’. Không biết vì cái gì, một cỗ thương tiếc bỗng nảy sinh, không muốn cướp đoạt đi sự khoái hoạt của hắn, hơn nữa hắn mới vừa khóc thực sự rất thảm.

“Ừ.”

Trầm Vị Ương nở một nụ cười mỉm ngọt ngào, “Hoa Hoa, nói thực ra, tôi thật sự cảm thấy chúng ta giống như đã quen biết từ rất lâu.”

“Ảo giác.”

Trầm Vị Ương chu chu miệng, “Cũng đúng a, Anh chưa từng tới nơi này, tôi cũng chưa từng đi ra khỏi nơi này. Thật lâu trước kia, tôi cũng không nhớ rõ là bao lâu nữa, chỉ nhớ rõ tôi từng nghe người khác nói qua – trước khi chết nếu hai người yêu nhau ước định với nhau thì kiếp sau có thể được gặp lại nhau, lời thề tam sinh vững chắc thiên địa làm chứng.” Hắn rũ xuống ánh mắt, nở một nụ cười ôn nhu.

Trầm Vị Ương dừng một chút, lại nói: “Mà người như vậy gặp nhau, sẽ có cảm giác giống như đã từng quen biết.”

Hắn chậm rãi giương mắt, chậm rãi đến hai hàng mi dài đều run nhẹ, nhưng ánh mắt lại lóe ra ánh sáng kiên định, bên môi tươi cười bởi vì ngưỡng ngưỡng mà có chút cứng nhắc, nhưng lại toát lên một loại ôn nhu xinh đẹp khác.

Phó Trọng Hoa ngênh đón ánh mắt của hắn, không có né tránh, nhưng lại thâm trầm làm người ta không hiểu rõ.

Anh chính là thần nhiên hồi ngược lại: “Phải không? Tôi chưa từng nghe qua.”

Trầm Vị Ương thất vọng, ‘Ác’ một tiếng, “Không sao, hiện tại anh đã nghe. Cho dù anh không có cảm giác, về sau cũng sẽ càng ngày càng có cảm giác.”

Phó Trọng Hoa khom người đưa hắn đặt lên trên giường, “Ừ, tôi đi tắm.”

Trầm Vị Ương càng thất vọng, phất phất tay, ngay cả nói cũng không muốn nói.

Một lát sau, Phó Trọng Hoa ngâm mình trong nước nóng, nhìn chăm chăm vào ngón út của mình, trong truyền thuyết có một loại ‘ước định tơ hồng’ sẽ đem ngón út của hai bên cột lại.

Người cùng quý sao? Kia không phải cũng rất hoang đường. Bất quá, nếu mình không phải người

Giống như đã từng quen biết sao?

Anh cũng không biết có cảm giác này hay không? Nhưng ở chung với hắn quả thật có loại cảm giác người nhà, rõ ràng quen biết không lâu lại giống như rất rõ tính tình của hắn.

Có lẽ, nói không chừng thật sự có loại khả năng này.

Anh cười.

—end ch.2 —

6. Tô Dung - Chương 3-1

[Chúc mừng anh, kịch bản lại đoạt giải.]

“Ừ hử, vậy sao?”

[Đạo diễn Đặng muốn mời anh gia nhập đoàn phim của ông ta, làm phim lịch sử.]

“Không rảnh, bận thảo hiện tại của tôi còn chưa có hoàn thành.”

[Vậy à.] Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười. [Chắc bọn họ sẽ rất thất vọng, dù sao có anh chẳng khác nào có được một chiếc máy chứa đầy thông tin. Nói thật, anh thật giống như người cổ đại chạy đến hiện đại, đối với lịch sử đã qua, thậm chí ngay cả cơ cấu thần quỷ đều rõ như lòng bàn tay. Ha ha, khó trách có độc giả nói trong thân thể anh tồn tại linh hồn từ xưa. Ai có thể đoán được anh chỉ mới 25 tuổi chứ?]

“Ừ.” Phó Trọng Hoa đối với loại ca ngợi này đã rất vô cảm.

Anh không thấy chính mình có gì đặc biệt lợi hại, mỗi người đều có chỗ đặc biệt của riêng mình, nhưng người hiện đại chỉ biết mù quáng truy tìm thần tượng, mà không cúi đầu nhìn lại những gì mình đã có được, hoặc cố gắng đạt được những gì mình mong muốn.

Nếu nói giữa bọn họ có điều gì khác biệt, đó chính là anh hiểu được trời cao cho anh cái gì, hơn nữa dụng tâm cố gắng làm cho bản thân mình trở nên thật tốt.

[Tôi nói nè – vậy khi nào thì quyển tiểu thuyết thứ hai của anh có thể cho tôi a? Tôi đã hẹn độc giả đến mấy lần rồi, cho tôi một cái thời gian xác định đi, để tôi còn bắt tay vào chuẩn bị in ấn a.]

“Không biết.”

Điện thoại bên kia truyền đến ‘lang kang leng keng’, như là cái gì đó ngã dụng vào cái gì đó, điện thoại cũng ‘sàn sạt’ rung động.

Phó Trọng Hoa nhíu mày đem điện thoại để ra xa chút, chờ đợi bên kia khôi phục lại yên tĩnh.

[Anh cứ nhiên có thể nói với tôi là ‘không biết’?]

“Ừ.”

Bên kia trầm mặc một chút, [... Anh thật sự không biết?]

“Ừ.” Anh không bao giờ nói dối.

Thanh âm bên kia đột nhiên trở nên đứng đắn, [Phó lão đại, anh có thể nói với tôi rằng anh không viết, hoặc nói với tôi một cái ngày mặc dù cái ngày này đến mấy trăm năm sau cũng chưa xuất hiện, nhưng anh lại cứ nhiên nói với tôi rằng ‘không biết’? Phó lão đại, đây là ý gì hả? Anh có thể nói rõ ràng một chút không?]

“Ý là – tôi không có linh cảm.”

[Không có linh cảm a, này thật là phiền toái, không thể tưởng được Phó lão đại cũng gặp tình cảnh này. Vậy thì nên nghỉ ngơi thả lỏng một chút, hoặc đi đâu đó du lịch? Bên tôi có thể giúp anh an bài.]

“Không.”

[Không?]

“Cũng không thể nói là hoàn toàn không có linh cảm, chuyện xưa đều ở trong đầu. Nhưng tổng cảm thấy thiếu cái gì đó, tôi còn muốn suy nghĩ một chút.”

[Phó lão đại, có thể nói rõ hơn một chút không?]

[Ý của tôi là – tôi dần dần cảm thấy hình như tôi đã quên cái gì đó, anh đã xem qua cơ cấu chuyện xưa của tôi chưa?]

[Xem qua, không có vấn đề gì.]

“Tôi ngay từ đầu cũng cảm thấy như vậy. Nhưng hiện tại tôi cảm thấy có vấn đề rất lớn, không hiểu được đó là gì?”

[Có cần khoa trương như vậy không?] Có lẽ đây là chỗ chênh lệch giữa phàm nhân và thánh nhân a.

“Đó là do tôi chưa đem chuyện xưa viết ra, nếu không anh xem rồi cũng sẽ có cảm giác giống tôi thôi.”

[Ừ, chắc vậy. Vậy hiện tại anh tính làm gì?]

“Chưa tính.”

[Chưa tính ...?]

“Ừ.” Phó Trọng Hoa đột nhiên nhớ đến gì đó, liền đưa ra một loạt yêu cầu, “Tôi đưa địa chỉ nhà của tôi cho anh, phòng bếp của tôi bị nổ mạnh, anh tìm người giúp tôi xử lý một chút.”

[Nổ, nổ mạnh?]

“Ừ, đã không sao rồi. Hiện tại đang ở trong khách sạn, đang tìm phòng trọ.”

[Muốn tôi giúp cậu tìm không?]

“Không cần.” Một trận tiếng vang rất nhỏ hấp dẫn chú ý của Phó Trọng Hoa, “Hiện tại cứ vậy đi, tạm biệt.”

Trầm Vị Ương dụi dụi mắt, nhìn xem đồng hồ báo thức – bảy giờ tối, “Anh đang nói chuyện với ai vậy?”

“Đồng nghiệp.”

“Ác.” Trong lòng Trầm Vị Ương xuất hiện một cái nghi vấn, nhưng lại bị thanh âm ‘ọc ọc’ cắt ngang, nhu cầu sinh lý đối khát so với nghi vấn, xâm chiếm đầu óc hần nhanh hơn.

“Cậu đói bụng?”

“Ừ, rất đói a.” Trầm Vị Ương đặt mông chen vào cái ghế sofa đơn, cùng Phó Trọng Hoa dính thành một khối.

“Ngoài trừ quỷ chết đói ra, tôi hiếm khi nhìn thấy một tên quỷ tham ăn giống cậu vậy.”

Trầm Vị Ương nhú mày, “Vậy có nghĩa là tôi bị đói chết? Oa~~, nguyên lại khi tôi còn sống lại thống khổ như vậy.”

“Cũng không nhất định, có thể trong lòng cậu có gì đó so với sinh mệnh của cậu còn quan trọng chấp nhất hơn, bởi vì không chiếm được mà chuyển sang dùng thức ăn để thỏa mãn cái không chiếm được này.”

Trầm Vị Ương nhìn anh đá lông nheo, “Ý của anh là vì tôi không chiếm được anh nên dùng ăn để phát tiết?”

Phó Trọng Hoa cười lạnh hai tiếng, vừa vặn chuông cửa vang lên, Anh đẩy Trầm Vị Ương đang bám dính trên người mình ra, đi thẳng ra ngoài.

Trầm Vị Ương cũng không nháo loạn, hăng hái chạy theo anh ra ngoài, vừa ra tới liền thấy Phó Trọng Hoa đang đem bữa tối đẩy vào.

“Oa oa oa, thơm quá, tôi thật hạnh phúc a.” Trầm Vị Ương kìm lòng không đậu muốn dùng tay bóc một miếng, nhưng lập tức bị gõ một phát.

“Quay vào trong phòng rồi ăn.”

“Rửa mặt đi.”

“Có dưa, có dao nữa.”

“Tôi dùng dưa.”

“Cậu ăn chậm một chút.”

Trầm Vị Ương nghe anh ở một bên lải nhải, liền gấp một viên sư tử đầu (thịt băm viên) nhét vào trong miệng anh.

Phó Trọng Hoa trừng mắt nhìn cậu liếc mắt một cái, thấy người nọ chỉ vui vẻ chuyên chú vào việc tấn công mỹ thực, tuyệt không đem chính mình để vào mắt.

Chính vì vậy mà ánh mắt lãnh liệt khi nhìn đến hắn rồi thì trở nên nhu hòa đi rất nhiều.

Cầm lấy khăn giấy, gấp thành hai lớp, giúp hắn lau đi vết tương dính bên miệng, “Từ từ ăn, không đủ thì gọi thêm.”

Trầm Vị Ương lại gấp một đĩa rau xanh, nghĩ muốn đem cái đó bịt miệng anh lại, nhưng bị anh trừng mắt liền rút tay về.

Hắn bửu môi ‘hừ’ hai tiếng, “Tôi cảm thấy thức ăn ngày hôm qua anh mua ở nhà hàng kia ăn ngon hơn.”

“Ngày mai lại đi mua.”

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Ngày mai anh ăn chay, từ giờ trở đi tôi sẽ ăn cùng anh.”

Phó Trọng Hoa nhẹ cười, “Được, ngày mốt sẽ lại mua.”

Trầm Vị Ương gật đầu, nở một nụ cười ngọt ngào.

Gần bên khách sạn bọn họ ở tạm, có một tòa công viên, cách tòa công viên ấy đi khoảng 5 phút là tới siêu thị, mà đi tiếp khoảng 10 hay 15 phút thì tới một khu nhà trọ nhỏ nhỏ.

Bọn họ thuê căn phòng ở lầu hai, chủ cho thuê là một ông già hòa ái, trên gương mặt che kín dấu vết năm tháng, thể nhưng tùy thời tùy chỗ trên gương mặt đều mang theo nụ cười, hai mắt tinh tế mị mị, làm cho người ta có cảm giác gần gũi. Mà bản thân ông ấy quả thật cũng như thế, thường xuyên nói những lời dí dỏm, làm cho Trầm Vị Ương thường xuyên bị ông chọc cho cười ha hả.

Bởi vì thời gian liên hệ thuê phòng ở, với thời gian chuyển nhà đều chọn vào buổi tối, cho nên Trầm Vị Ương tự nhiên có thể bạo gan hiện thân, bất quá cũng may người thường sẽ không đặc biệt chú ý cái bóng, nếu không lão nhân gia sẽ bị hù cho đứng tim mà chết.

Dọn dẹp nhà mới đến gần rạng sáng, Trầm Vị Ương cùng Phó Trọng Hoa mệt muốn chết, leo lên chiếc giường lớn duy nhất trong nhà trọ, ôm nhau ngủ mê man.

Phó Trọng Hoa tỉnh lại, chuyện thứ nhất không phải là nhìn người trong lòng với ánh mắt tràn ngập tình yêu, cũng không phải là một nụ hôn ôn nhu ngọt ngào, mà chính là – đánh cái hắt xì.

Mà cũng là lần đầu tiên anh cảm giác được – Trầm Vị Ương trừ bỏ chuyên phá hoại ra, cũng có một chỗ ưu việt, chính là có hân ở đây cho dù mùa hè có nắng chói chang cũng sẽ mát mẻ như mùa thu.

Nhưng nếu là mùa đông thì nên làm gì bây giờ?

Phó Trọng Hoa còn chưa kịp nghĩ nhiều, người trong lòng đột nhiên không ngừng cọ cọ ở trước ngực anh, cảm giác lạnh thấu xương làm cho anh nhin không được lại đánh vài cái hắt xì.

Chỉ có kẻ ngu ngốc mới có thể ở mùa hè bị cảm mạo, Phó Trọng Hoa đen mặt nghĩ, anh cũng không muốn trở thành kẻ ngu ngốc.

Vươn tay muốn đem người đẩy ra, thất lưng lại đột nhiên bị ôm chặt.

Bàn tay kia ở giữa không trung ngừng thật lâu, chung quy vẫn là khoát lên trên vai hắn, không có đẩy hắn ra.

Quý bình thường đều có thời gian để đầu thai lần nữa, trừ phi là tự sát hoặc lệ quý, nhưng cảm giác về hắn không giống một lệ quý, chẳng lẽ là tự sát nên bị giam giữ tại chỗ?

Không đúng, nếu vậy sao hắn có thể cùng với mình xuống núi?

Một khi bỏ qua thời gian đầu thai một lần nữa, cũng chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ lưu lạc nhân thế, chẳng lẽ hắn là cô hồn dã quỷ?

Vì cái gì?

Bỏ qua thời gian đầu thai, cam nguyện trọn đời không thể siêu sinh, chứng tỏ hắn chấp niệm rất lớn.

Hắn chấp niệm cái gì? Cùng với việc hắn tham ăn có liên qua không?

Có lẽ anh có thể giúp hắn, hoặc là nhờ anh Lăng hỗ trợ, nhưng nghĩ lại hắn trải qua thời gian quá dài nên đã đem mọi thứ trở nên mơ hồ quên mất, này thật sự là ai cũng không thể giúp được gì.

Về tư điểm, anh lại có một tia mừng thầm.

Nếu hắn không có chấp niệm, anh có thể gặp được ‘tai họa’ này sao?

“Không sao”

Phó Trọng Hoa nghe thấy hắn lẩm bẩm, tò mò để sát lỗ tai vào.

“Tôi sẽ không trách anh.”

Sẽ không trách ai? Hắn rốt cuộc mơ thấy cái gì?

Đợi một lát nữa, thấy Trầm Vị Ương cũng không làm ra một chút động tĩnh nào nữa, Phó Trọng Hoa chậm rãi nâng nửa người trên lên.

“Anh hơi quá đáng.” Trầm Vị Ương bỗng nhiên trừng lớn mắt, phần nộ chỉ trích anh.

“Làm sao vậy?”

“Anh nhìn tôi lâu như vậy, chẳng lẽ một chút dục vọng cũng không có? Nếu anh là vì sợ tôi tức giận, tôi không phải đã nói với anh là tôi sẽ không tức giận? Chẳng lẽ tôi đối với anh một chút lực hấp dẫn cũng không có? Nhưng anh rõ ràng nói anh thích nam nhân a, hay là do anh đối với tôi không có một chút hảo cảm nào? Ô

”

Khóe miệng Phó Trọng Hoa co rút co rút, “Muốn tìm bất mãn sao, sắc quý?”

“Người sẽ có dục vọng, có cái gì không đúng?”

Phó Trọng Hoa kéo cái tay quý của Trầm Vị Ương đang vói vào trong quần áo mình giở trò ra, “Tránh ra, tôi đối với khối băng không có hứng thú.”

“Khối băng?” Trầm Vị Ương nghi hoặc nhìn anh.

“Cậu chẳng lẽ không biết độ ẩm của cậu có thể đông chết người? Không ai có thể chịu nổi cậu. Cậu sờ tôi, cùng với tôi trần truồng cả người đứng ở Bắc Cực không có gì khác nhau. Cậu có biết Bắc Cực không? Hoặc là nói cho dễ hiểu là – cùng đứng ở trong bão tuyết không có gì khác nhau.”

Trầm Vị Ương khề nhếch miệng, trợn tròn mắt, kinh ngạc nói không nên lời.

“Cho dù tôi đối với cậu có dục vọng, nhưng chỉ cần chúng ta có tiếp xúc thân thể là coi như xong.”

“Tôi ...” Trầm Vị Ương yên lặng nhìn chăm chú Phó Trọng Hoa nghiêm mặt rời giường, bên tai rõ rệt cuộc nghe được một thanh âm sinh động mà trên TV thường gọi là ‘thanh âm tan nát cõi lòng’.

‘Rắc rắc rắc’ Vỡ tan tành.

Đây là khoảng cách giữa người và quỷ?

Nhưng mà hắn thật vất vả mới gặp được một người, thật vất vả thích thương một người, thật vất vả cảm thấy không còn tịch mịch cô đơn nữa, lại bị một câu nói này của anh đưa về hiện thực phủ phàng.

Anh là người, hắn là quỷ.

Anh có một ngày sẽ chết, sẽ rời khỏi mình; mà chính mình vĩnh sinh không chết.

Anh không thương hắn, cho dù chết cũng sẽ không nguyện ý ở cùng một chỗ với hắn, sẽ đầu thai một lần nữa, hắn cũng không biết phải đi đâu tìm anh, từ nay về sau lại một lần nữa cô đơn tịch mịch một mình.

Hắn phải làm cho anh yêu thương hắn, cho dù chỉ yêu thân thể cũng tốt, nhưng mà anh lại không muốn chạm vào mình a.

Trải qua thời gian quá dài, Trầm Vị Ương đối với độ ẩm đã sớm mất đi tri giác, chính là đến hôm nay lại cảm thấy bàn tay của hắn lạnh như băng, từ đáy lòng trở nên lạnh lẽo.

Hắn tuyệt đối không có rét lạnh như anh nói vậy, này chỉ là do anh lấy cố, anh không thích mình, cho nên lấy cố để không chạm vào mình.

Trầm Vị Ương đem mặt chôn vào giữa hai đầu gối.

Làm sao bây giờ? Bị cự tuyệt đến loại tình trạng này, rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt?

‘Leng keng, leng keng’.

Tiếng chuông cửa vang lên, Trầm Vị Ương vội vàng lau nước mắt, đến WC học theo phương thức rửa mặt của người hiện đại, do động tác không quen thuộc, khiến cho trong gương phản chiếu một người so với trẻ con có vẻ ngốc ngốc giống nhau.

Trầm Vị Ương một bên lau mặt, một bên nước mắt chảy ra càng nhiều.

Không biết vì cái gì, có một loại cảm giác sợ hãi sắp bị vứt bỏ đem hắn bao phủ.

Thời điểm Phó Trọng Hoa dạy hắn đánh răng, luôn một bên nhíu mày, một bên mắng hắn “ngu ngốc”, vài lần nhìn không được đành cầm tay hắn dạy hắn, khi đó tuy khó khăn nhưng trong lòng hắn lại có một tia ngọt ngào trào lên, hiện tại hồi tưởng lại chỉ có mỗi khó khăn ban đầu.

7. Tô Dung - Chương 3-2

Không chỉ có khoảng cách giữa người và quỷ, hắn cùng anh cũng triệt để thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Hắn thủy chung không thể dung hòa vào thế giới của anh, mặc hắn có cố gắng nhiều bao nhiêu, ngay cả việc đơn giản nhất là tuyết rửa mặt cùng tuyết đánh răng, hắn vĩnh viễn đều phân không rõ ràng lắm.

Trầm Vị Ương khóc một hồi đến hiện tại trong ánh mắt không chỉ có khổ sở của thương tâm mà còn vì bị đau, ánh mắt của hắn bị hơi cay của kem đánh răng bốc lên làm cho nước mắt chảy ra càng nhiều, ngay tại thời điểm bị thấm như vậy, chuyện bị thấm hơn đã xảy ra ...

“Này, cậu đang làm gì đó?”

Phó Trọng Hoa bị kẻ hai mắt sưng đỏ xoay lại nhìn mình dọa đến hoảng sợ, “Cậu làm sao vậy?”

Giây tiếp theo, nhìn khắp phòng tắm toàn là kem đánh răng liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Phó Trọng Hoa cắn răng nói: “Tên ngu ngốc này.”

Trầm Vị Ương nghe anh nói vậy, khóc càng thảm thiết hơn, trong lòng càng ủy khuất.

Xem đi, anh chỉ thấy mình là tên ngu ngốc.

Phó Trọng Hoa rút hai tờ giấy vệ sinh, “Dem mắt nhắm lại.”

Anh cúi người cẩn thận lau đi vết kem đánh răng dính bên cạnh mắt hấn, một bên bắt đầu thật sự lo nghĩ – hay là trên mỗi tuýt đều dán nhãn để cho hấn dễ phân biệt.

Bất quá, dán nhãn sẽ hữu dụng sao? Người này gây phiền toái thật đúng là ùn ùn.

“Bé cưng thật khá, em khi nào thì –“

‘Phanh!’

Trầm Vị Ương mở mắt ra chỉ thấy cách cửa phòng tắm đang đóng chặt, “Vừa rồi có ai đang nói chuyện sao?”

“Anh Lãng.”

“Anh Lãng?”

“Ừ, Anh ấy đem bữa tối tới. Nhắm mắt lại.” Anh đem khăn mặt nhúng ướt, một chút một chút cẩn thận lau đi vết kem đánh răng còn lại, sau đó xả khăn mặt sạch sẽ rồi lại lau mặt cho hấn thêm lần nữa, thẳng đến khi mặt hấn khôi phục sạch sẽ.

“Anh Lãng đang nói chuyện, mà mình đóng cửa như vậy không sao cả sao?”

Phó Trọng Hoa cong lại ngón trở dùng sức gõ lên trán hấn một cái, “Cậu không mặc quần áo không sao cả sao?”

“A!” Trầm Vị Ương vẻ mặt đỏ bừng lên, nhanh tay che lại ngực mình, rồi lại bối rối dời tay xuống muốn che lại hạ thân của mình.

Hấn động tác không được tự nhiên lấy lòng Phó Trọng Hoa, người sau cười to ra tiếng, “Ngu ngốc.”

Trầm Vị Ương ngồi xổm xuống sàn nhà, từ ngưỡng ngưỡng nháy mắt dập nát thành thất vọng.

“Cậu đợi ở đây, tôi đi ra ngoài lấy quần áo cho cậu.”

“Ác.”

Nhận thấy trong thanh âm của hấn có sự mất mát, Phó Trọng Hoa đột phát hảo tâm cũng ngồi xổm xuống, nâng mặt hấn lên, “Cậu lại làm sao vậy?”

“Tôi không phải thật sự rất ngốc chứ?”

Phó Trọng Hoa lại bị những lời này của hấn làm cho buồn cười, anh xoa xoa mặt hấn, “Là không thông minh.”

Sau đó vỗ vỗ nhẹ đầu của hấn, mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

“Không thông minh nha.” Trầm Vị Ương hai tay nâng má, “Ta quả nhiên không ngốc tý nào.”

Cửa bị gõ hai tiếng, Trầm Vị Ương lập tức đi đến cạnh cửa, theo khe cửa hé ra nhận lấy quần áo của mình.

“Hắc hắc, bé cưng xinh đẹp, anh là –“

‘Phanh!’

Trầm Vị Ương sờ sờ cái mũi của mình, ô~~ anh như thế nào không biết sau cánh cửa còn có người đang đứng chứ?

Thật vất vả mặc xong quần áo đi ra, Trầm Vị Ương nhìn thấy một nam nhân đứng ở cửa, thật, thật, thật đẹp trai a! Hấn kinh ngạc trừng to mắt, càng kinh ngạc hơn là – Phó Trọng Hoa là người khiết phích giường

ngủ, chính mình phải tốn hơn một tháng mới có thể trộm leo lên giường của anh, mà tên kia cứ nhiên liền đặt mông ngồi lên nơi mà bọn họ vừa mới ân ái.

Đáng ghét!

“Chào bé cưng xinh đẹp, anh là Lăng Phi.”

“Chào anh Lăng.” Trần Vị Ương nhỏ giọng chào, nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh Lăng, ăn cơm.” Phó Trọng Hoa liếc mắt nhìn Trần Vị Ương, “Nhanh lên, chậm quá.”

“Ác.”

Lăng Phi bắt lấy cánh tay của Phó Trọng Hoa, “Hung dữ cái gì, không đau lòng sao?”

“Có gì mà đau lòng. Nhưng thật ra anh Lăng à, hình như anh gầy đi?”

“Có sao? Anh còn đang tính giảm béo.”

Trần Vị Ương ai oán đi theo phía sau bọn họ, hắn đột nhiên muốn biến mất khỏi cái nơi làm hắn tan nát cõi lòng này.

Phó Trọng Hoa chưa từng nói chuyện với hắn ôn nhu như vậy, cũng không có ôn nhu để cho hắn kéo cánh tay như vậy, anh cho tới bây giờ chỉ hé ra gương mặt lạnh khốc, tươi cười siêu ít, hơn nữa chỉ biết mắng hắn ngốc.

Trần Vị Ương dừng lại bước chân, đột nhiên cảm thấy hai chân vô lực, hắn cũng rất muốn Phó Trọng Hoa mặt đầy tươi cười mà nhìn ngắm mình.

Không phải kiêu cười giấu cợt vì mình làm chuyện ngu xuẩn, nói lời ngu xuẩn, mà là tươi cười ôn nhu như thế kia.

Có phải vĩnh viễn cũng không có khả năng hay không?

Bữa tối dùng được một nửa, Trần Vị Ương thật sự không thể tiếp tục nhìn bộ dáng hòa thuận vui vẻ của hai người bọn họ nữa, lấy cớ khát nước mà đi vào bếp uống nước.

Nước vừa mới rót ra ly, Phó Trọng Hoa cũng đi đến.

“Thân thể cậu không thoải mái?”

Trần Vị Ương cúi đầu, “Không có.”

“Vậy sao mặt của cậu lại thối như vậy? Cậu đang lo lắng thân phận của anh Lăng?” Anh lại gõ lên trán hắn một cái, “Ngu ngốc, anh ấy chẳng có thời gian rồi để đi thu thập tên ngốc như cậu đâu. Nếu anh ấy thật sự muốn thu thập cậu, chỉ cần động động đầu ngón tay là xong, sẽ không phải ở cùng cậu lâu như vậy.”

“Ác.” Trần Vị Ương đang ở dưới đáy cốc càng rơi xuống vực sâu hơn nữa, nhưng thương tâm mặc kệ là vì cái gì thì cũng chỉ có thể cảm giác được thương tâm.

“Anh ấy thực lo lắng cho cậu, nếu không khỏe thì cậu cũng ráng cười cười một chút.”

“Ác.”

“Cậu trừ bỏ ‘ác’ ra thì không biết nói cái gì khác sao?”

Trong lòng Trần Vị Ương đột nhiên dâng lên một cổ lửa giận, dùng sức đẩy anh ra, “Muốn cười thì cười, vậy được chưa?”

Phó Trọng Hoa nhìn ‘ngu ngốc’ đang bốc lửa hừng hực đi ra ngoài, vô duyên vô cớ bị người ta nổi giận, nhất thời không kịp thích ứng. Gương mặt vốn chẳng hiền lành gì, hiện giờ âm trầm đến dọa người.

Ra khỏi phòng bếp, liền nhìn thấy Trần Vị Ương cùng Lăng Phi tán gẫu đến thập phần thân thiện.

Người này biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn, Phó Trọng Hoa khinh thường bĩu môi.

“Hoa Hoa, tôi đi ra ngoài mua bia, mùa hè uống bia lạnh sẽ rất thoải mái a, anh có muốn uống cái gì khác không?”

“Không.”

Trầm Vị Ương nhìn về phía Lăng Phi cười cười gật đầu chào, sau đó vui vẻ chạy ra khỏi nhà.

“Tên này.” Phó Trọng Hoa thật hết cách với hắn.

“Em không đi cùng cậu ấy sao?”

“Không cần, cậu ấy rất thông minh, em cùng cậu ấy đi ra ngoài đã vài lần, không có gì phải lo lắng.”

Lăng Phi cười nhẹ, chọc chọc mặt anh, “Trộm dấu bảo bối này khi nào thế? Cư nhiên dám gạt anh.”

“Cũng không lâu, tìm không ra thời gian để nói. Em vội vàng tìm nhà, chuyển nhà, tìm nhà, chuyển nhà, nào có thời gian nói về cậu ấy chứ? Ngay cả bản thảo em còn không có thời gian giao ra.”

Lăng Phi theo dõi sườn mặt lạnh lùng của anh, “Azzzz, em cũng không đỏ mặt sao?”

“Vì sao lại đỏ mặt?”

“Nhắc tới người mình thích, chẳng lẽ em không biết thẹn thùng?”

“Thẹn thùng?” Phó Trọng Hoa suy nghĩ một chút, “Có lẽ giống như cậu ấy nói, em đối với cậu ấy có loại cảm giác như đã từng quen biết, thân thuộc như người nhà vậy. Nên em rất ít cảm thấy thẹn thùng, nhưng thật ra cậu ấy rất dễ thẹn thùng, trêu trêu một chút liền đỏ mặt.”

“Các em quen biết như thế nào?”

“Cậu ấy ở tại trong căn nhà em mua.”

“Nhà quý?” Lăng Phi hít sâu một hơi.

Phó Trọng Hoa liếc nhìn anh ta một cái, “Rốt cuộc là ai sợ ai nha? Tên kia cùng với anh thật giống nhau, động tác biểu tình đều thực khoa trương.”

Lăng Phi nở một nụ cười sáng lạng, ánh mắt phát sáng, “Oa~~, em có tính luyến cha, luyến anh, luyến chú, luyến bác sao?”

“Thần kinh.”

Lăng Phi hắc hắc cười xấu xa, “Cùng khối băng ở chung, chính mình sẽ hoạt bát đến nỗi muốn có một mặt trời nhỏ ở trong nhà nhỉ?”

Phó Trọng Hoa thản nhiên “Ừ” một tiếng.

“Vậy có từng suy nghĩ qua những phiền toái giữa các em chưa?”

“Có”

“Vậy em tính sao?”

“Em vẫn đang suy nghĩ.”

Lăng Phi một tay chống cằm, “Vậy à, anh thấy cậu ấy hình như thực thích em nha.”

Phó Trọng Hoa nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Lăng Phi vẫn chăm chú nhìn anh, cho nên mới cảm giác được khi anh nhắc đến Trầm Vị Ương, ánh mắt biến hóa âm áp nhu hòa.

“Cậu ấy thích em cũng quá đáng thương.”

Phó Trọng Hoa lườm anh ta một cái, “Anh Lăng, anh có biện pháp gì làm cho nhiệt độ cơ thể của cậu ấy cũng giống người thường không? Hoặc là khi em tiếp cận cậu ấy cũng không cảm thấy lạnh.”

“Ác ~~” Lăng Phi ái muội kéo dài thanh âm, lại nháy mắt mấy cái.

Phó Trọng Hoa bày ra một thái độ “Không sao cả, tùy anh nghĩ.”

“Có nha, chờ chút nữa sẽ làm cho các em, chỉ cần cậu ấy mang nó thì độ ấm trên người cậu ấy sẽ điều tiết cùng độ ấm của em giống nhau.” Anh ta thấp giọng nói: “Dùng cho làm tình cũng rất tốt a.”

“Nếu em bối vì bị quá lạnh mà tim ngừng đập, chết ở trên người cậu ấy, anh nhớ phải đến siêu độ cho em đấy.”

Lăng Phi cười to, “Không thành vấn đề, anh cũng sẽ không thu một đồng của em. Nói ...” Anh ta giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, “Sao lâu vậy còn chưa trở về, không phải em nói chỗ rẽ có một tiệm tạp hóa sao?”

“Chắc cậu ấy lại chạy đến siêu thị rồi.”

“VẬY à, em thật sự không lo lắng sao? Hiện tại là tháng bảy âm lịch nha.”

“Trên đường toàn là bạn bè của cậu ấy, có gì mà lo lắng?”

“Anh là nghĩ – cậu ấy xinh đẹp như vậy, nếu như bị lệ quỷ nhìn thấy thì ...”

“VẬY anh đi tìm cậu ấy đi.”

“Liên quan gì đến anh chứ?”

Phó Trọng Hoa hừ lạnh một tiếng, “Em cũng không dễ bị dọa như vậy.”

“Em đúng là không dễ bị dọa như vậy, nhưng cậu ấy hôm nay tình trạng không quá khỏe, khí tràng thực hư, không biết có phải cậu ấy nguyên bản là như vậy không? Anh tuy rằng ăn ké nhà em, nhưng vẫn thực có chút lo lắng.”

Phó Trọng Hoa nhíu mày, xác thực buổi tối hôm nay Trầm Vị Ương có chút là lạ.

“Em ra ngoài tìm cậu ấy.”

“Em nha, đối với cậu ấy ôn nhu một chút. Yêu mà không nói ra, chẳng khác nào không có.”

Phó Trọng Hoa dừng lại một chút, mới mở cửa đi ra ngoài.

“Thật sự là mùa yêu đương

, bắt quá vì sao lại cảm thấy tâm thần có chút không yên?” Lăng Phi cúi đầu, thanh âm giống như đang cười, biểu tình nhìn không rõ lại có chút thần bí.

— end ch.3 —

8. Tô Dung - Chương 4-1

“Tên ngốc này!”

Ở tiệm tạp hóa đi một vòng, rồi lại tới siêu thị đi hai vòng, Phó Trọng Hoa mới cảm thấy đại sự không ổn. Anh càng suy nghĩ càng lo lắng, nên ở trên đường của tiệm tạp hóa cùng siêu thị qua lại hồi thăm. Sắc mặt anh ban đầu tầm tối y chang lệ quỷ, thậm chí có lệ quỷ bị anh tóm được còn bị dọa tè ra quần cầm đầu bỏ chạy. Càng về sau sắc mặt anh càng trắng dã, mặt mày càng nhăn càng chặt. Hơn nửa giờ sau anh phần nộ mà đấm một đấm lên tường, phát tiết sợ hãi cùng bất an ở trong lòng.

Tháng bảy âm lịch – là ngày oan hồn dạ quỷ tán loạn.

Quỷ hồn hoặc lệ quỷ bình thường không thể gây thương tổn cho Trầm Vị Ương, nhưng nếu là dạ xoa thì Trầm Vị Ương lúc đó chỉ tựa như con kiến nhỏ, chỉ cần dạ xoa động động ngón tay, hấn liền xong đời, hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh.

Phó Trọng Hoa nhắm mắt lại, hai tay chống tường, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại “tên ngu ngốc này”, ánh mắt run run kịch liệt.

Anh không biết, nguyên lai hấn ở trong lòng anh lại thâm sâu như vậy, hiển nhiên như vậy. Anh biết tình cảm của anh với hấn đang ngày phát triển, anh biết trình độ anh tiếp nhận hấn rất nhanh rất sâu, nhưng anh không ngờ lại sâu đến chỉ cần tưởng tượng hấn sẽ bị một chút thương tổn đều là toàn thân rét run, lâm vào một loại sợ hãi cùng lo âu khôn cùng.

Phó Trọng Hoa rút tay về, cố gắng đè nén phiền não xuống, hiện tại không phải là thời điểm để suy nghĩ lung tung.

Đợi cho anh đem toàn bộ khu vực xung quanh tìm hết một lần, di động của anh bỗng nhiên vang lên, anh cuống quýt rút di động từ túi tiền ra, mà di động tựa như cùng anh chơi trốn tìm không ngừng tuột khỏi tay anh, đến khi anh cầm được nó ra ngoài thì lại trơn trượt rơi xuống đất. Anh nóng vội nhặt nó lên, ấn vào nút kết nối.

Anh nhờ Lăng Phí chú ý, nếu Trần Vị Ương về nhà thì gọi điện báo cho anh biết.

“Cậu ấy về nhà?”

[Vẫn chưa, anh gọi là muốn hỏi em tìm được chưa? Đã hơn một giờ.]

“Quả trứng ngốc này.” Phó Trọng Hoa thân thể cứng ngắt, ngửa mặt lên trời, tự đáy lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

[Lúc anh đến nhà em, dọc theo đường đi không cảm giác được có ác khí, em thì sao? Em có cảm giác gì không?]

“Em làm sao có khả năng cảm giác được?”

[Vậy có khi nào cậu ấy muốn cùng em chơi trốn tìm, tâm tình không tốt nên cố ý trốn đi?]

“Cho dù cậu ấy có ngu ngốc, có dằn dặt hơn nữa thì cũng biết đạo lý sẽ có người lo lắng, huống chi cậu ấy cũng không phải rất ngu ngốc.”

[Tại em thường mắng cậu ấy ngu ngốc, ngu ngốc, nên người khác nghe xong đều cảm thấy cậu ấy thật sự rất ngu ngốc, ngu ngốc nha.]

“Em ...” Phó Trọng Hoa nghe xong nhất thời cảm thấy đau lòng, nhú mày đối với di động hét lớn: “Dong dài!”

[Ác ~~ đã lâu như vậy mà vẫn chưa tìm thấy người, kia ... Trọng Hoa, em đang ở đâu?]

“Anh là nói ...?” Ánh mắt Phó Trọng Hoa sáng lên, rất nhanh liền hiểu được ý tứ trong lời nói của đối phương.

[Cũng chỉ có biện pháp này, nếu đến giờ tỷ càng thêm phiền toái.]

“Anh Lăng, anh ở nhà chờ chúng em là tốt rồi.” Phó Trọng Hoa quyết đoán hủy cuộc gọi.

Anh đưa tay đem đồng hồ gỡ xuống, ấn vào một cái nút bên mép đồng hồ, hai cây kim chỉ thời gian chậm rãi tách ra hai bên, Phó Trọng Hoa cầm đồng hồ úp xuống bàn tay trái, một mảnh Linh Ngọc ánh tím mỏng như cánh hoa phát sáng lấp lánh nằm trong lòng bàn tay của anh.

Anh từng kháng cự từng chán ghét khối Linh Ngọc này, lúc này lại khiến anh cảm tạ từ đáy lòng.

Ngu ngốc, cậu nói cậu cảm thấy như đã từng quen biết tôi, cậu nói cậu và tôi có ước định từ kiếp trước, nếu cậu dám bội ước, tôi tuyệt đối không tha cho cậu!

Anh lôi ra vòng cổ bên người, đem Linh Ngọc lắp vào chỗ thiếu hụt trên đó, nháy mắt toàn bộ vòng cổ phát ra hào quang

Đón lấy hào quang đánh sâu, thân thể Phó Trọng Hoa không chịu nổi lực đạo của nó mà lắc lư lắc lư lui về sau vài bước, thẳng đến lưng dán lên mặt tường phía sau mới miễn cưỡng ổn định. Cổ họng một trận xôn xao, Phó Trọng Hoa phun ra một ngụm máu tươi, anh nâng tay tùy ý lau, khóe môi nhiễm máu chậm rãi nhếch lên.

Anh nâng mặt lên, ngũ quan ánh mắt khỏe miệng vẫn như vậy, chỉ có khí chất lạnh lùng kiên cường lại bỗng nhiên có điểm bất đồng. Vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng trong cái lạnh lùng đó ẩn ẩn mang theo cao cao tại thượng khinh thường. Đường cong kiên cường nhu đi vài phần, lộ ra hương vị âm tà, cặp mắt thâm trầm kia trở nên tà mị câu nhân.

Anh liếm liếm ngón tay dính máu, nhấc chân đi ngược lại hướng vừa đi tới.

Ngón trỏ và ngón cái của anh chà xát nhẹ một cái, một tuyến ánh sáng màu lam hiện lên ở trong không trung, một đầu ở trên tay anh, một đầu khác lại hướng mục đích tìm người.

“Ngốc muốn chết.” Anh mở miệng nhẹ nhàng phun ra ba chữ châm chọc, âm điệu đặc biệt trầm thấp, đặc biệt thông thả, rõ ràng đang không cười, nhưng trong lời nói lại mang theo một loại cười nhạo làm người ta không thể bỏ qua.

Lời anh nói có loại ma lực làm cho người ta tin phục, làm cho người ta nhận không được gạt đầu, “Đúng, ngốc muốn chết.” Ách không, là quỷ cũng nhận không được phụ họa.

Mắt Phó Trọng Hoa nhú lại, quét về phía ma quỷ ánh mắt đại ra không biết sống chết, tay phải ở không trung làm động tác bắt lấy, chậm rãi hướng về phía trước di động.

Anh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, mắt nhú lại, tay vung lên, con quỷ kia đồng thời bị một lực mạnh hút lấy, hút vào trong mặt đất.

Phó Trọng Hoa vỗ vỗ tay mình, rồi đưa lên chớp mũi người người, “Thật thối, em ấy nhất định sẽ không thích hương vị này.”

Ánh mắt anh vừa chuyển, trong nháy mắt lại biến thành màu lam ánh tím, còn lóe ra hỏa diễm quỷ dị.

“Đáng chết, các người đều đáng chết!”

Lòng bàn tay anh đột nhiên sinh ra một đám hỏa diễm, đám lửa màu tím ánh lam, như đến từ địa ngục.

Anh đem đoàn hỏa diễm kia, đang muốn làm động tác ném mạnh ra, tựa hồ tính hủy diệt hết thấy những thứ mắt nhìn thấy, bên tai bỗng nhiên có một cỗ thanh âm ngăn cản anh.

“Bóp bóp.”

Không, là cổ vũ anh.

Phó Trọng Hoa quay đầu, người nọ là Lăng Phi một thân áo trắng, anh ta ‘tựa tiểu phi tiểu’ nhìn hỏa diễm trên tay anh, “Nếu người cảm thấy hủy diệt hết thấy, cậu ấy sẽ cao hứng, vậy thì nhanh tay làm đi a.”

Phó Trọng Hoa nghe vậy, ánh mắt nheo lại, hỏa diễm lam tím trong lòng bàn tay biến mất vô tung, anh lại ở trong không trung làm ra động tác bắt lấy.

Khoảng cách giữa anh và Lăng Phi cách xa ba thước, áo Lăng Phi hướng về phía trước nhún lại, đầu ngưỡng ra sau, giống như đang có người túm lấy áo anh ta vậy, rồi sau đó cả người anh ta bị đưa từ từ lên giữa không trung.

“Thẹn quá thành giận?”

“Câm miệng!”

“Cố Trường Dạ, người muốn đùa giỡn cùng ta? Người không sợ Trầm Vị Ương gặp chuyện không may?”

“Hắn là cái thá gì?” Phó Trọng Hoa, không, là Cố Trường Dạ kinh miệt hừ lạnh.

“Ác ~~~ vậy đừng để ý đến cậu ấy, để cậu ấy bị lệ quỷ ăn luôn, cho người ‘nhân thân’ tan nát cõi lòng thống khổ mà chết, này vừa chết người phải luân hồi mấy trăm năm nhỉ? Phải biết rằng – hiện tại vì người, mặt trên liền có thể bắt được ngay.”

“Hừ!” Cố Trường Dạ buông tay, đồng thời Lăng Phi ở cách xa anh ba thước ‘rầm’ một tiếng, hung hăng ngã chống vó trên mặt đất.

“Tên khốn khiếp, người không biết thương hương tiếc ngọc sao?”

Cố Trường Dạ nhú mày, nói: “Trầm Vị Ương cùng Vị Ương có quan hệ gì?”

“Người cũng không biết, ta đây một nhân loại nho nhỏ bình thường lại vô năng, làm sao biết?” nhiều lắm chỉ là kém một chữ đi?

Cố Trường Dạ đậm mặt trừng anh ta liếc mắt một cái, “Vị Ương còn đang ở núi Đình La chờ ta, người mau nghĩ biện pháp tìm ra núi Đình La, em ấy bị nhốt ở đó, trừ bỏ ta ra không ai có thể dẫn em ấy rời đi, em ấy đã đợi lâu lắm rồi, không thể đợi thêm nữa, nhanh lên bảo Phó Trọng Hoa đi tìm em ấy.”

Lăng Phi nhấp nháy mắt gật đầu, “Được, ta nói được làm được.”

Cố Trường thở hắt ra một ngụm khí dài, cả người lung lay bước lui hai bước, “Đáng chết, lúc này đây ý thức của hần làm sao lại cường như vậy, ngu ngốc mà các người muốn tìm, núp ở chỗ rẽ phía trước, một tên lệ quỷ đang đuổi theo hần, nhanh đi, nếu đi chậm cũng không liên quan đến ta ...” Miệng anh bất giác cong lên mười lăm độ, đùa cợt khinh bỉ, giấy tiếp theo cả người như mất hết khí lực nằm xuy lơ trên mặt đất.

Lăng Phi chạy đến bên người anh, kiểm tra xem anh có bị ngoại thương gì không.

“Ngu ngốc, may mắn anh vượt qua, bằng không không biết em sẽ làm ra chuyện gì? Người đang yêu toàn là một lũ ngu, em cùng hần ta, aizz, hần ta với em vốn là đồng thể làm sao có thể thấy rõ được chứ? Chẳng thể nói là ai chấp nhất.”

Sau khi xác định Phó Trọng Hoa không có việc gì, Lăng Phi dùng sức lay lay hai vai anh, “Trọng Hoa, tỉnh lại nhanh lên, em ngủ tiếp thì cậu ấy sẽ mất mạng a.”

Phó Trọng Hoa đột ngột ngồi bật dậy làm cho Lăng Phi sợ tới mức ngã ngửa ra sau, “Muốn làm gì a.”

Phó Trọng Hoa cảm thấy đầu vầng não trướng, anh túm lấy tay Lăng Phi, “Vị Ương đâu? Cậu ấy ở nơi nào?”

“Chỗ rẽ phía trước, bị lệ quỷ đuổi giết.”

“Tên ngu ngốc này.”

Phó Trọng Hoa cắn răng chống thân thể vô lực đứng lên, lắc lư lắc lư chạy vài bước, khi miễn cưỡng thích ứng liền bỏ chạy một phát không thấy bóng người.

Lăng Phi ngồi tại chỗ không nhúc nhích, im lặng một hồi lâu mới chậm rãi đứng lên, đuổi thân người.

Anh ta không cam lòng bĩu môi, “Làm việc thôi.”

Khi Phó Trọng Hoa chạy đến góc đường, vừa vặn nhìn thấy Trầm Vị Ương cảm người đầy vết thương bị nhấc tới giữa không trung, sắc máu màu chàm tí tách rơi xuống tụ thành một hồ máu nhỏ, hồ máu nhỏ lan tràn ra vô số nhánh, chảy xuôi xuống.

Lệ quỷ bắt hần có nửa người dưới to gấp hai nửa người trên, đã muốn lột xác thành hình thể dạ xoa, chỉ là làm cho người ta nghĩ mãi không thông là – vì cái gì lại có loại hình thức lột xác này.

Lệ quỷ bình thường hóa thành dạ xoa là lột xác toàn bộ hình thể mà thành, và cũng cần ít nhất là một ngàn năm, không thể có loại tình huống nửa quỷ nửa dạ xoa thể này.

Trong nháy mắt, anh lập tức hiểu được nguyên nhân.

Chỉ thấy lệ quỷ cắn xuống một cánh tay của Trầm Vị Ương, ngay giây phút nuốt nó vào thì cánh tay của lệ quỷ cũng biến thành hình thể dạ xoa.

“Không –” Phó Trọng Hoa nhe răng trợn mắt, tê tâm liệt phế rống giận.

Lệ quỷ kia vừa xoay người một cái, hình ảnh thảm hại tuyệt vọng làm cho Phó Trọng Hoa cơ hồ muốn ngã quỵ xuống.

Bởi vì Trầm Vị Ương bị góc chết che khuất đi tầm mắt, giờ phút này đầy đủ hiện ra trước mắt anh.

Toàn bộ nửa người dưới không còn, cánh tay phải cũng bị ăn luôn, khó trách máu chảy xuống nhiều như vậy, khó trách Trầm Vị Ương giống như một đứa bé không chút nào phản kháng.

“Ta phải giết người –!”

Tan nát cõi lòng, đau thương kịch liệt cùng phần nộ phá tan phong ấn Linh Ngọc, lực lượng áp chế Cố Trường Dạ cắt giảm, miếng ngọc ảm đạm bắt đầu sáng lên, Phó Trọng Hoa cảm giác được một cỗ lực lượng đang xâm chiếm, ý thức bắt đầu hỗn loạn không rõ.

Ánh mắt Phó Trọng Hoa nháy mắt biến thành màu tím, mười đầu ngón tay nháy mắt trở nên sắc bén, không chút suy nghĩ huy phác tay lên, hung hăng ở trên đùi dạ xoa kéo xuống một miếng thịt.

“A—” Dạ xoa phát ra tiếng thét nửa thú nửa quỷ, thân thể bị tàn phá của Trần Vị Ương từ không trung rớt xuống, Phó Trọng Hoa lập tức tiến lên tiếp được hắn.

“Vị Ương? Vị Ương?” Anh khàn khàn thấp giọng gọi Trần Vị Ương.

Phó Trọng Hoa dùng mắt cọ cọ lên trên khuôn mặt xinh đẹp dính đầy sắc máu màu chàm, đau lòng trước nay chưa từng có xé rách thân thể anh, một cỗ bi phần dâng lên mãnh liệt không chế ý thức của anh.

Ánh sáng từ Linh Ngọc phát ra càng mạnh, toàn thân Phó Trọng Hoa run rẩy kịch liệt. Một cỗ lực lượng tràn đầy thân thể anh, đầu giống như bị đoạt đi ý thức trở nên dần dần, nhưng lại có một đạo chỉ lệnh vô cùng rõ ràng — GIẾT.

Anh muốn giết gã, anh phải càng mạnh, anh phải giết kẻ thương tổn Trần Vị Ương.

Đợi sau khi hào quang rút đi, anh đem Trần Vị Ương an trí một bên.

Phó Trọng Hoa, không, Cố Trường Dạ tà mị cười cười, “Ta muốn người nợ máu phải trả bằng máu.” Thanh âm Cố Trường Dạ phát ra tựa hồ càng giống Phó Trọng Hoa, mặt anh vụn vỡ co rúm, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Cố Trường Dạ khi không cười, ánh mắt lạnh lùng cùng Phó Trọng Hoa cực kỳ tương tự, tựa như đây không phải là Cố Trường Dạ, mà chính là Phó Trọng Hoa.

“Người là ai? Đem hắn trả lại cho ta.” Lệ quỷ chợt lóe, tốc độ nhanh như tia chớp, nóng lòng đoạt lại quỷ thể có thể tăng quỷ lực cho gã, để gã có thể hoàn toàn lột xác thành dạ xoa.

Ai ngờ Phó Trọng Hoa so với gã còn nhanh hơn, ở trước khi gã tới được bên người Trần Vị Ương, ở khoảng cách không đến mấy cm, nhanh chóng di chuyển thân hình ở không trung dừng lại thân ảnh, đồng thời một cỗ tanh hôi bốc lên trong không khí.

Lệ quỷ từ từ cúi đầu, chỉ thấy một cỗ lực từ ngực lui đi lên, ở gã chưa kịp kinh ngạc, một đoàn hỏa diễm màu lam tím lấp ngực gã làm trung tâm cắn nuốt thân hình gã.

“A—” Lệ quỷ khóc thét không đến 3 giây, chỉ còn một đoàn khói nhẹ.

Ánh mắt Phó Trọng Hoa vô cùng âm lãnh, anh đi đến bên người Trần Vị Ương, ngồi xổm xuống, im lặng.

Phó Trọng Hoa nhìn Trần Vị Ương hơi thở ngày càng yếu, quỷ thể thậm chí gần như trong suốt, máu càng chảy càng chậm, thời gian tựa như cũng theo hô hấp của hắn mà chậm rãi yên lặng.

Phó Trọng Hoa ngồi, lặng lẽ nhìn, nửa tiếng không một chút nhúc nhích.

Thẳng đến khi Lăng Phi đi đến gần bên, anh ta vì mùi tanh hôi cùng đốt cháy trong không khí mà nhíu mày, quay đầu liền thấy thảm trạng này, chấn kinh sửng sờ tại chỗ.

Không đến ba giây, Lăng Phi vọt tới bên người Phó Trọng Hoa, túm lấy áo anh, nhưng chẳng di chuyển được anh một chút nào, “Cậu ấy bị thương thành như vậy, em còn phát ngốc cái gì? Còn không mau cứu cậu ấy.”

Phó Trọng Hoa chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt bất lực giống một đứa nhỏ, “Em ấy bị thương, hiện tại nên làm sao bây giờ?”

“Em” Lăng Phi bỗng nhiên nói không nên lời, bởi vì Phó Trọng Hoa lại quay đầu đi, im lặng nhìn Trần Vị Ương hấp hối.

Một màn này, anh ta rất quen thuộc – thật lâu trước đây, người kia cũng như vậy nhìn người yêu trong lòng mình, nhìn đến cuối cùng, khi người kia bị buộc đến phát điên, bị kịch liền đã xảy ra.

“Trọng Hoa, em có thể cứu cậu ấy.”

“Đừng đùa.” Phó Trọng Hoa nhẹ nhàng mà cười ra tiếng, ánh mắt mờ mịt nhìn Trần Vị Ương.

Anh bỗng nhiên nhìn thấy Trần Vị Ương cười, anh bỗng nhiên nhìn thấy Trần Vị Ương khóc, anh bỗng nhiên nhìn thấy Trần Vị Ương cúi kính với anh, anh bỗng nhiên nhìn thấy Trần Vị Ương vẽ mặt đầy nước mắt nói: Cứu tôi!

Anh ôm chặt hai đầu gối, cả người run rẩy không ngừng.

Thời điểm Trần Vị Ương nói “cứu tôi”, anh đang ở đâu?

Anh đang ở nhà sao? Anh đang ở tiệm tạp hóa sao? Anh đang ở siêu thị sao? Anh đang ở công viên sao? Anh đang ở trường học sao? Vì cái gì dây dưa đến không kịp cứu em ấy chứ?

Vì cái gì không ai nhìn thấy em ấy? Vì cái gì không ai nói cho anh biết nơi Trần Vị Ương đang ở? Vì cái gì sẽ có người nhẫn tâm thương hại em ấy? Vì cái gì không ai cứu em ấy?

Một người thiện lương khả ái như vậy, chẳng lẽ không xứng có được một chút quan tâm?

Nếu ngay cả một chút chi tâm trắc ẩn đều không có, thế giới này làm gì còn người tốt?

Vậy, hủy diệt đi!

Hai mắt Phó Trọng Hoa nhất thời lóe ra ánh sáng quỷ dị, anh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp lạnh như băng kia, “Vị Ương, Vị Ương, em chờ anh, chỉ một chút nữa anh sẽ đi cùng em, rất nhanh, rất nhanh”

Lăng Phi càng nghe càng ớn lạnh tận xương cốt, nhanh cái gì nhanh!

Anh ta quỳnh lên, kéo lấy mặt Phó Trọng Hoa rống to, “Anh có biện pháp làm cho cậu ấy khôi phục nguyên trạng, em tỉnh tỉnh lại cho anh, Phó Trọng Hoa!”

Phó Trọng Hoa chậm rãi quay đầu nhìn anh ta, hai mắt lộ xác thành màu tím ánh lam, anh lộ ra nụ cười ôn nhu, “Nói dối, là phải trả giá đại giới.”

Lời nói vừa chấm dứt, tay anh liền bóp chặt cổ Lăng Phi, anh càng ngày càng dùng sức bóp chặt lại, bên môi lộ ra tươi cười quỷ dị.

— còn tiếp —

9. Tô Dung - Chương 4-2

Lăng Phi một bên giãy dụa, một bên rút ra dao nhỏ tùy thân, ở trên cổ tay Phó Trọng Hoa rạch một đường, máu màu tím theo vết rạch của dao nhỏ liền chảy ra.

“Đúng, không thể dễ dàng như vậy, nhìn em ấy đáng thương như vậy, làm sao có thể cho các người khoái hoạt?” Phó Trọng Hoa thấp giọng cười, tiếng cười kia như từ địa ngục truyền đến.

Lăng Phi không rảnh đi chú ý cánh tay của mình đang bị tay Phó Trọng Hoa dùng lực kéo mạnh, tựa hồ như muốn đem cánh tay của anh ta giật đứt khỏi trên người anh ta, anh ta chỉ có thể miễn cưỡng đem lực chú ý của mình đặt ở trên người Trần Vị Ương.

Anh ta cố gắng đem chất lỏng màu tím từng giọt từng giọt nhỏ vào trong miệng hân.

Đau đớn vì cánh tay sắp bị kéo rách khiến cho anh ta mồ hôi nhỏ xuống như mưa, rốt cục khi uống đến giọt máu màu tím thứ hai thì Trần Vị Ương nhíu nhíu mày

“Cậu ấy ... tỉnh” Cổ bị chế trụ, Lăng Phi cố sức rống lên một tiếng khàn khàn. Giây tiếp theo, một lượng không khí dừng mảnh xâm nhập vào trong miệng.

Phó Trọng Hoa nhìn bàn tay đang nắm cổ tay mình, ánh mắt anh run run mãnh liệt, kia không phải tay của Lăng Phi, càng không thể là tay của anh, vậy chính là tay của Trầm Vị Ương thoát nhìn hoàn toàn không cứu được sao?

“Đau ...” Âm thanh suy yếu kèm theo tiếng nức nở vang lên, Trầm Vị Ương giống như là nhớ đến cái gì, sợ hãi từ đáy lòng mà khóc rống lên.

Phó Trọng Hoa đau xót, lập tức đem hân ôm chặt lấy, “Vị Ương không đau, Vị Ương không đau, Lăng Phi, em ấy tỉnh, người làm sao vậy? Mau tỉnh lại cho ta.”

Lăng Phi vỗ vỗ ngực, mặt bởi vì thiếu dưỡng khí mà tái nhợt, anh ta dùng chân đá con dao nhỏ kia, “Máu của em, cho cậu ấy uống máu của em, cậu ấy có muốn chết cũng chết không được.”

Phó Trọng Hoa như gặp được ánh bình minh, anh cầm lấy dao nhỏ, không nhiều lời liền rạch một đường thật lớn trên tay, rồi đem cánh tay ấy đặt bên miệng Trầm Vị Ương.

Trầm Vị Ương suy yếu bỗng đứng trờng lớn hai mắt, vô lực cự tuyệt bị bắt từng ngụm từng ngụm nuốt xuống chất lỏng màu tím, hân nhấp nháy mắt, nước mắt chảy xuống càng nhiều, hân muốn ngăn cản nhưng không có khí lực. Chỉ có thể dùng ánh mắt chứa đầy nước mắt không ngừng ám chỉ cho Phó Trọng Hoa mau ngừng lại hành động tựa như đang tự sát này.

Đôi mắt đầy hơi nước kia trừ bỏ làm rung động lòng người ra thì cái gì cũng đều không rõ lắm, càng đừng nói Phó Trọng Hoa đã gần như điên cuồng, mặc dù nhìn có thể hiểu hân đang ngăn cản, nhưng Trầm Vị Ương đã như chết trong biển khơi, thật vất vả mới bắt được một khúc gỗ, ai quản nó màu sắc hình dạng gì, bám lấy có được hay không, anh chỉ biết sống chết phải bắt được lấy nó.

Và đây chính là một gốc rễ có thể sinh trưởng.

Đợi cho Trầm Vị Ương có thể nói được chữ đầu tiên thì tay phải của hân cũng đã mọc trở lại. Hân bắt lấy tay anh, gần như điên loạn mà khóc rống lên, “Ngừng lại, ngừng lại, anh sẽ chết mất ...”

Phó Trọng Hoa nhìn thấy nước mắt của hân đột nhiên không đau lòng, đột nhiên không mềm lòng, một tay giữ chặt cầm hân, cường ngạnh đem máu đổ vào trong miệng hân.

Chuyện anh muốn làm, Trầm Vị Ương cũng không thể ngăn cản.

Đợi cho chân trái của hân mọc ra, bàn tay Phó Trọng Hoa giữ chặt cầm hân đột nhiên mất đi khí lực.

Trầm Vị Ương bắt được cơ hội liền đẩy anh ra, hân khóc lớn lắc đầu, “Em không cần, em không cần, em sống, anh chết, thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Em không cần!”

Lăng Phi vẫn luôn ở bên cạnh nhìn, lẳng lặng nhìn Trầm Vị Ương gần như điên mất, nhìn Phó Trọng Hoa suy yếu, tâm cực kỳ khó chịu như bị cái gì đó bóp nát.

“Em không thể không cần.” Lăng Phi khàn khàn mở miệng

Trầm Vị Ương hoàn toàn không nghe thấy anh ta nói, chỉ dùng sức muốn đẩy tên xấu xa đang nắm lấy mắt cá chân mình muốn bắt buộc mình lại uống máu, “Em thật sự không cần, Hoa Hoa, em không cần, em không cần anh chết a ...”

Lăng Phi hỗ trợ bắt được Trầm Vị Ương, dùng một chút pháp thuật đem quỷ thể của Trầm Vị Ương cố định ở trong lòng mình, “Em không uống cũng phải uống, Vị Ương, em nhìn Trọng Hoa xem, cậu ấy đã điên rồi, trừ khi em khỏi hân, nếu không cậu ấy không có khả năng dừng lại. Mà em muốn trở mắt nhìn máu của cậu ấy bởi vì em giãy dụa mà càng chảy càng nhiều sao?”

Trầm Vị Ương nhìn về phía Phó Trọng Hoa đem cánh tay đặt bên miệng hân một lần nữa, cặp mắt kia thực chấp nhất, mà đối tượng chấp nhất cũng là hân, Phó Trọng Hoa không nhìn hân, chỉ là chuyên tâm nhìn máu của anh có hay không chảy vào trong miệng hân.

Trầm Vị Ương bỗng mất đi khí lực, hân một bên khóc một bên uống máu, thẳng đến khi chân phải của hân cũng mọc ra, toàn thân không một chút vết thương.

Nói cũng kỳ quái, máu của Phó Trọng Hoa cũng nhất thời ngừng chảy, cả người xụi lơ trên mặt đất.

“Trọng Hoa, Trọng Hoa Anh Lãng, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Trầm Vị Ương chồm qua ôm lấy anh, bởi vì khóc quá nhiều mà yết hầu đau rát như bị đá chà sát qua.

“Cậu ấy không việc gì, em không cần lo lắng, hơn nữa em vừa mới khỏe lại, cho dù cậu ấy có ...” Lãng Phi thở dài một hơi, “Dù sao chúng ta mau đem cậu ấy về nhà đi.”

Phó Trọng Hoa cảm giác được thân thể nặng trĩu có một chỗ giống chốt mở được mở ra, cổ nặng trĩu kia như được rót ra ngoài, toàn thân từ từ cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Một cổ hơi thở mới mẻ tiếng vào trong thân thể, máu đình trệ trở nên lưu động, cả người như tràn ngập sức sống.

Anh thần thanh khí sáng mở mắt ra, thân thể cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái đột nhiên trở nên nặng trĩu tựa như có tảng đá ngàn cân đè lên, không thể nhúc nhích.

Anh cố gắng muốn động động ngón tay, thế nhưng ngón tay vừa thoáng động đã bị cái gì đó lạnh lẽo bao lấy chặt chẽ.

Giây tiếp theo ánh vào đôi mắt buồn bực khó hiểu là một đôi mắt con thỏ.

“Em...” Tiếng nói của anh khàn khàn ngay chính anh đều bị dọa nhảy dựng, anh nhìn đôi mắt thỏ của Trầm Vị Ương đang nhìn mình, nhíu mi nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra, đầu lại trống rỗng.

Trầm Vị Ương nhìn anh tỉnh lại, vừa nghe thấy anh nói chuyện, liền mếu máo, bất chấp anh là bệnh nhân, phủ lên ôm chặt lấy anh khóc rống.

“Oa

Anh dọa chết em, làm sao lại có thể ngủ lâu như vậy? Đồ xấu xa, anh cũng không biết em lo cho anh nhiều thế nào, em nghĩ đến anh, anh, ô

em chán ghét anh, em vô cùng chán ghét anh”

Trầm Vị Ương khóc thật thảm thiết, Phó Trọng Hoa lại nở nụ cười, anh nâng lên cánh tay mệt mỏi nhẹ nhàng ôm lấy hân, “Ngu ngốc.”

“Em mới không ngu ngốc, người ngốc là anh, anh là đầu heo, ngô ...” Trầm Vị Ương trừng lớn ánh mắt, đôi môi của mình bị che lấp.

Khối băng bị anh hôn trộm.

Phó Trọng Hoa cong ngón tay búng lên trán hân một cái, “Bị ngu ngốc mắng là đầu heo, em không biết đây là ô nhục sao ...” Lời còn chưa nói xong, Trầm Vị Ương không cam lòng yếu thế che lại môi anh.

Khóe mắt Phó Trọng Hoa mỉm cười, mặc hân đưa đầu lưỡi lạnh lẽo vào trong miệng anh thăm dò, bàn tay anh đỡ lấy cái ót của hân để nụ hôn thêm nồng cháy, đồng thời đoạt lại chủ quyền. Ngăn lại nụ hôn không đúng cách của hân, dẫn dắt hân cảm thụ mị lực của nụ hôn nồng nhiệt.

Sự thật chứng minh, tình yêu thật vĩ đại.

Phó Trọng Hoa hôn đến đôi môi chỉ còn cảm giác lạnh như băng, vẫn luyến tiếc buông ra miệng của hân, bên trong ‘miệng’ lạnh như băng là hương thơm ngọt ngào làm cho anh mê luyến. Anh ôm quỹ thể lạnh như băng, quỹ thể lạnh như băng cũng vận dụng tứ chi cuốn lấy anh gắt gao, nguyên bản thân thể hân là trừ bỏ lạnh như băng không còn cảm giác, lại đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Phó Trọng Hoa hôn càng thêm xâm nhập, như là muốn đoạt đi hết thấy mà hân có, bao gồm – hô hấp, nhịp tim đập, ngay cả hôn phách. Tựa như chỉ có Trầm Vị Ương bị anh hôn đến sắp hít thở không thông, vưng huyền đến không thể nhúc nhích nhuyển ở trong lòng mình thì mới cảm thấy an tâm.

“Trọng Hoa, em muốn bị đông chết sao?” Khi tiếng đập cửa cùng tiếng ho khan cũng không đủ dùng, Lãng Phi đỡ khóc dở cười lên tiếng.

Hai gò má Trầm Vị Ương trương hồng, hai mắt say mê mờ mịt nhất thời trừng lớn, dùng sức đẩy Phó Trọng Hoa ra, khóa ngồi ở trên người anh, trên dưới lung tung sờ loạn, ánh mắt kinh hoàng sợ hãi.

“Anh thế nào? Rất lạnh sao? Có phải không thoải mái không?”

Ánh mắt Phó Trọng Hoa có chút xấu hổ, anh bắt lấy tay hắn, ‘khụ’ hai cái, mấp máy đôi môi đã bị tím đen phát ra tiếng, “Tốt lắm, anh không sao.”

Trầm Vị Ương tránh khỏi tay anh, hướng về phía trước vuốt vuốt môi của anh, “Oa, miệng của anh có phải bị tổn thương do giá rét không? Nguyên lai em thật sự sẽ làm anh cảm thấy lạnh như băng.”

Nói xong hắn cảm giác được không thích hợp, trước dừng lại, sau đó mông lại giật giật, lại dừng lại, rồi lại động một chút, sau đó từng giọt nước mắt chảy khỏi hốc mắt, “Anh đã muốn biến thành khối băng sao?”
(=)))

Phó Trọng Hoa ngăn lại thân mình hắn, không cho hắn ở trên bộ vị mẫn cảm của mình tiếp tục cọ xát, sự thật chứng minh mặc kệ ở dưới tình trạng gì, nam nhân đều là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, mặc dù sắp bị đông chết.

“Anh không sao, đừng khóc, em xuống trước đi.”

Trầm Vị Ương không thuận theo, lại tiếp tục giật giật mông, Phó Trọng Hoa bắt lấy vai hắn, hét lớn một tiếng, “Em đang làm gì?”

“Thân thể của anh biến cứng ngắt, anh còn gạt em ...” Trầm Vị Ương ủy khuất lên án, đưa tay xuống dưới mông sờ

Đồng thời, bên cạnh tuôn ra một trận cuồng tiếu.

Đồng thời, Phó Trọng Hoa bị tức đến mặt đen như lọ nồi.

Đồng thời, bàn tay tìm kiếm ‘chứng cứ’ của Trầm Vị Ương cũng cương cứng ngắt ở trên ‘chứng cứ’ đó.

Ở trong tiếng cười vui vẻ cùng xấu hổ, Phó Trọng Hoa nhắm mắt lại, đưa tay đem bàn tay Trầm Vị Ương đang ‘lưu luyến’ kéo ra, vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn xuống giường.

Trầm Vị Ương xấu hổ đến mặt sắp chạm tới trước ngực, yên lặng xuống giường.

Phó Trọng Hoa nhìn bạch tuộc quý khó được thẹn thùng, trong lòng nhin không được cảm giác thương tiếc.

Lăng Phi thấy được ánh mắt yêu thương của Phó Trọng Hoa, một bên lau nước mắt, một bên cố gắng nhin cười, “Được rồi, được rồi, mọi người đều là nam nhân, cũng chẳng có gì đáng để ngượng ngùng.”

Vì ‘bồi lỗi’, anh ta đem một cái túi hương mang vào trên cổ của Trầm Vị Ương, “Bên trong anh có để một phù chú có thể điều tiết ‘nhiệt độ chênh lệch’ giữa em và Trọng Hoa, đơn giản mà nói – hiện tại cậu ấy chạm vào em cũng giống như chạm vào một người bình thường, sẽ không cảm thấy rét lạnh.”

Trầm Vị Ương mở túi hương kia ra xem, bên trong có một miếng vải đen như mực, kỳ dị là nó thần nhiên phát ra ánh bạc. Túi hương đại khái bằng một nửa bàn tay hắn, phía trên cùng phía bên phải có nửa vòng tròn hình đồ án, thoạt nhìn cũng không quá cầu kỳ, lại có một loại cảm giác đặc biệt, Trầm Vị Ương nhìn nhìn liền nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Phó Trọng Hoa bắt lấy mặt của hắn, quả nhiên có nhiệt độ cơ thể của người bình thường, thật thoải mái.

“Không biết, em rất thích.” Trầm Vị Ương đem túi hương bỏ vào trong áo, đối với Lăng Phi nói lời cảm tạ, “Cám ơn anh, thoạt nhìn giống như túi hương khói trong miếu. Bất quá cái này cần phải làm gì?”

“Cứ đeo như vậy là tốt rồi, bao gồm các em muốn yêu như thế nào liền như thế đó, cam đoan khoái hoạt giống như thần tiên.”

Trầm Vị Ương đỏ bừng mặt, “Túi hương này cũng là do anh làm sao?”

“Không, là một người bạn của anh.”

“Vậy anh có hỏi qua người đó chưa? Cho em có sao không?”

“Hắn ta đã không cần.”

“Ác.” Trầm Vị Ương sờ sờ túi hương dưới áo, “Này thật sự rất tốt.”

Lăng Phi cười nhẹ, “Anh đi ra ngoài chuẩn bị cơm chiều, Trọng Hoa chắc là đói bụng rồi, em chờ một chút rồi đi xuống lấy bữa tối cho cậu ấy.”

Trầm Vị Ương tặng cho anh ta một nụ cười thật tươi, “Được.”

Lăng Phi vừa đi ra, Trầm Vị Ương vừa quay đầu lại, đã bị áp đảo lên trên giường đón nhận một nụ hôn cuồng nhiệt, nụ hôn này so với nụ hôn trước đó thô lỗ mạnh mẽ hơn rất nhiều, tựa như gió mạnh cuốn lấy những cánh hoa hương thơm mềm mại.

Trầm Vị Ương có loại ảo giác gần như sắp không thở nổi, không biết có phải là do phù chú hay không, thân thể hắn nổi lên cảm giác nóng rực, những chỗ bàn tay của Phó Trọng Hoa sờ đến đều như lửa đốt, đầu óc trống rỗng, thân thể không chủ động được mà xích lại gần loại cảm giác ấm áp quen thuộc lại xa lạ này, hắn đã rất lâu, rất lâu, lâu đến đã quên cảm giác ấm áp là cái dạng gì.

Ấm áp nhập vào đáy lòng, nước mắt trào ra.

Phó Trọng Hoa cảm giác được một mảng ướt át, nước mắt của quý có cái tư vị gì anh chưa kịp nhắm nháp đã cảm thấy đau lòng, “Làm đau em?”

“Không có, thực thoải mái.” Trầm Vị Ương ôm lấy thân thể anh, “Em đã rất lâu không biết cảm giác ấm áp là gì.”

Phó Trọng Hoa hôn hôn lên miệng của hắn, “Vậy sao? Vậy từ giờ trở đi hãy cảm giác một lần nữa.”

“Cám ơn anh.” Lăng Phi sẽ không vô duyên vô cớ cho hắn cái này, nhất định là do Phó Trọng Hoa yêu cầu.

“Ngu ngốc.”

Trầm Vị Ương nở nụ cười, ánh mắt loàn loàn, hai gò má đỏ hồng.

“Bị mắng còn cười, hết thuốc chữa rồi.”

“Hoa Hoa, em là ngu ngốc, anh mắng không sai. Em vẫn nghĩ anh không thích em, nếu không phải tận mắt thấy anh nguyện ý chết vì em, em nhất định sẽ vẫn tiếp tục ngốc.”

“Anh?” Phó Trọng Hoa nghi hoặc đặt câu hỏi.

Trầm Vị Ương vội vàng then thùng, vội vàng thổ lộ, tiếp tục nói: “Nhưng sau này anh không được như vậy nữa, anh cũng không biết em có bao nhiêu lo lắng, hoàn hảo anh không có việc gì.” Hắn ngược mặt lên hôn nhẹ nhẹ lên miệng anh một cái.

Phó Trọng Hoa sờ sờ miệng, ngọt ngào a ngọt ngào, nhưng anh vẫn là nhịn không được lại hỏi một vấn đề mình thắc mắc, “Anh nghe không hiểu em đang nói cái gì.”

“Chính là chuyện đêm qua em bị lệ quỷ công kích, vốn sẽ hồn phi phách tán, anh hy sinh chính mình để cứu em a.” Hắn dừng một chút, nháy mắt mấy cái trên đùa, “Anh ngượng ngừng gì chứ.”

“Anh hy sinh chính mình?” Nghi vấn ‘bùm bùm’ càng lúc càng lớn.

“Anh không cần ngượng ngừng a.” Ngọt ngào ‘bùm bùm’ càng ngày càng to.

“....Vị Ương.”

“Hử?”

“Chuyện em nói anh thật sự không nhớ rõ, tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Sá?”

“Anh chỉ nhớ rõ em đi ra ngoài mua đồ, còn chuyện sau đó đều không thể nhớ được.”

Bốp bốp bốp

Bùm bùm chúi.

Yên tĩnh quỉ dị làn tràn khắp trong phòng.

— end ch.4—

10. Tô Dung - Chương 5-1

Lăng Phi tắt lửa, dựa lưng vào bức tường màu trắng phía sau, hơi lạnh xuyên thấu qua da thấm vào máu, làm chậm lại tốc độ lưu động của kích động.

“Anh không ngại.”

“Sá?” Trầm Vị Ương nghi hoặc khó hiểu nhìn anh ta, “Không ngại anh ấy cái gì cũng không nhớ rõ? Trí nhớ của con người sao kém vậy?”

Lăng Phi cười yếu ớt, “Em không nên lý giải cậu ấy như vậy, trong cơ thể Trọng Hoa còn một người, có đôi khi người kia sẽ chạy tới não loạn, mà kí ức này là của hắn ta, cho nên khi Trọng Hoa là Trọng Hoa thì cậu ấy căn bản sẽ không nhớ rõ.”

“Tinh thần phân liệt?” Hắn có thấy loại bệnh này trên TV.

“Cũng không hẳn là thế. Anh nghĩ em đại khái cũng cảm nhận được Trọng Hoa không giống người thường, nếu Trọng Hoa không phải người cũng không phải quỉ, mà chính là hình thể của người kia phân hóa ra, nói như vậy em sẽ tin không?”

Dọa! “Vậy, vậy, vậy anh ấy là gì?”

Lăng Phi nhún vai, “Em có thể đi hỏi cậu ấy, nhưng có lẽ em cũng biết.”

“Em làm sao có thể biết?”

Lăng Phi cười cười nhìn hắn.

Nụ cười kia, tuy chỉ là cười lại làm cho Trầm Vị Ương bước lui một bước, da gà da vịt nổi tùm lum, “Em thật sự không biết.”

Lăng Phi nhún vai, bước lên trước đem cháo múc vào trong chén, “Biết cũng tốt, không biết cũng tốt. Vị Ương, em thích cậu ấy à.”

Trầm Vị Ương đỏ mặt, ngay sau đó cười tươi, gật đầu, “Vâng, em thích anh ấy.”

“Trọng Hoa không phải là một người dễ gần gũi, bạn thân của anh cũng thích một người giống vậy. Anh nhớ rõ cậu ta từng nói với anh – có một loại người miệng xấu, lạnh lùng vô tình, nhìn như đối với người không chút nào quan tâm, tuyệt không đem người để ở trong lòng, người lại gần hắn liền ước gì người lập tức rời đi, trong lòng nghĩ cái gì cũng sẽ không nói ra, cũng chưa bao giờ nói yêu.”

“Oa, kia thật là yêu sao?”

“Yêu.” Lăng Phi nhìn hắn gật đầu chắc chắn.

“Anh làm sao biết?” Hắn hồ nghi nhìn anh ta, “Người bạn thân kia, sẽ không phải là anh chứ?” Nói xong, hắn lộ ra nụ cười đồng tình đáng thương.

Lăng Phi bị hắn chọc cười, “Thật đáng tiếc, không phải. Nhưng anh thực hâm mộ, thực hâm mộ cậu ta được người chấp nhất như vậy yêu. Người đó coi cậu ấy là toàn bộ thế giới, là bảo bối quan trọng nhất, vì cậu ấy trả giá hết thảy đều không hối tiếc, ái tình chấp nhất thâm sâu như vậy, mãnh liệt như vậy, bất kỳ ai cũng muốn có.” Anh ta búng tay, cười khổ, “Chính là, vận mệnh trên người. ‘Trời làm bậy, có thể tha; Tự làm bậy, không thể sống’.”

“Thảm vậy sao? Anh ta đã làm chuyện cực kỳ bi thảm gì?” Trầm Vị Ương trêu đùa, hỏi.

Lăng Phi trêu đùa, trả lời: “Thí dụ như hủy diệt thế giới?”

“Ha ha, kia không phải rất tốt”

Một đạo âm thanh trầm thấp cắt ngang hai người nói chuyện, “Cái gì tốt?”

Lăng Phi cùng Trầm Vị Ương đồng thời nhìn về phía nam nhân sắc mặt không tốt, người sau kinh hoảng tiến lên đỡ lấy anh, “Sao anh lại xuống giường?”

Phó Trọng Hoa hung hăng trừng hấn liếc mắt một cái, “Em muốn cho anh khát chết sao? Anh vì uống một ly nước của em mà đợi hơn 15 phút.”

“Thực xin lỗi. Vậy, vậy ...” Trầm Vị Ương bối rối, tay vịn anh, bỗng nhiên không biết phải làm gì bây giờ.

“Ngu ngốc, trước điu anh về phòng, sau đó đi lấy nước, ngốc!”

“Ác.” Trầm Vị Ương vẻ mặt cầu xin, “Thực xin lỗi, thân thể anh có khỏe lên chút nào không? Anh xuống giường như vậy có bị ảnh hưởng gì không?”

“Em là heo sao? Anh chỉ suy yếu một chút, cũng không phải tàn phế.”

“Ác, nhưng mà em thực lo lắng.”

“Tĩnh tĩnh đi.” Phó Trọng Hoa châm biếm ‘hừ’ một tiếng.

Trầm Vị Ương hạ thấp giọng, “Anh quả nhiên thật sự có nhân cách phân liệt.”

“Em đang nói gì?” Phó Trọng Hoa ngồi lên giường, nắm lấy cằm hấn, nheo mắt lại, khẩu khí cực kỳ kém.

Trầm Vị Ương vội vàng lắc lắc hai tay trong không trung, “Không có, không có, em cái gì cũng chưa nói.”

Phó Trọng Hoa ‘hừ’ một tiếng, buông tay ra, “Em cùng anh Lăng ở trong bếp nói cái gì?” nhìn như thuận miệng hỏi, nhưng trong lòng kỳ thật thập phần để ý.

“Nói anh quên chuyện tối hôm qua.”

Phó Trọng Hoa nhíu mi, “Nó rất quan trọng?”

“Rất quan trọng.” Trầm Vị Ương còn thật sự gật đầu, sau đó lại thẹn thùng cúi thấp đầu, “Đó chỉ là cảm nhận của em thôi, em vốn nghĩ anh rất chán ghét em, nhưng trải qua chuyện đêm qua em cảm thấy anh chỉ là xấu miệng một chút.”

Phó Trọng Hoa nhìn biểu tình ngọt ngào của hấn, ánh mắt chớp cũng không chớp, nhưng khi Trầm Vị Ương nâng mắt lên, anh lại nhanh chóng chuyển đường nhìn, “Nhàm chán.”

Tối hôm qua, rốt cuộc mình đã làm gì? Đáng chết, vì cái gì mình lại quên? Nếu mình nhớ rõ, ngu ngốc sẽ không đến hỏi nam nhân khác. (ghen =))))

Trầm Vị Ương vẻ mặt cầu xin, “Sao lại nhàm chán, ai bảo anh vẫn luôn mắng em ngu ngốc, đối với em lãnh đạm như vậy, mỗi lần em tới gần anh, anh đều biểu hiện ra bộ dáng cực kỳ chán ghét, hơn nữa không lưu tình chút nào đem em đẩy ra, em thực sự rất đáng thương a.”

Phó Trọng Hoa nhướng mi, đối với hấn ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó nắm lấy khuôn mặt tới gần, anh nhìn từ trên xuống dưới từ phải sang trái, cẩn thận đánh giá, “Quả nhiên không phải một bộ tướng thông minh.”

Trầm Vị Ương bị nhìn đến đỏ bừng mặt, đã muốn chu lên đôi môi đỏ mọng chuẩn bị bị hôn, nháy mắt hạ nhiệt độ, thất vọng.

Nhìn hấn bày ra bộ dáng mất mát này, Phó Trọng Hoa ngược lại rất vừa lòng, đưa môi chạm lên môi hấn, làm một nụ hôn hơi chút thô bạo.

Trầm Vị Ương vỗ về khoe miệng sưng đỏ, “Đau quá, anh có thể ôn nhu một chút không?”

Phó Trọng Hoa ‘tựa tiểu phi tiểu’ nhìn chằm chằm hấn, tiếng nói trở nên trầm thấp, “Khủng hoảng ngu ngốc.”

Không chờ Trầm Vị Ương mở miệng lên án phản bác, Anh nghiêng mặt hôn lên tai hấn, đầu lưỡi ẩm ướt chậm chậm liếm quanh vành tai hấn một vòng, Trầm Vị Ương mẩn cảm run rẩy, muốn né tránh lại bị ôm càng chặt.

Phó Trọng Hoa hôn lên tai hắn, nhẹ nhàng thổi khí, “Trốn cái gì?”

“Thật nhiệt.” Trầm Vị Ương híp mắt, thân thể từng chút từng chút mất đi khí lực, một đôi tay vô thức ở trên người Phó Trọng Hoa sờ soạng, trong người hắn dâng lên một cổ khát vọng nhưng lại không biết khát vọng cái gì.

“Ừ.” Phó Trọng Hoa rời đi vành tai ngọt ngào của hắn, dọc theo da thịt mềm mịn, một đường hôn đến bên môi hắn, ngậm lấy khoe miệng sưng đỏ của hắn, ôn nhu liếm cắn.

“Hình như có chút quá nóng, phù chú này có phải bị hư không?” Hắn đối với loại cực nóng này thật không quen, lắc lắc thân thể muốn tháo túi hương kia xuống.

Phó Trọng Hoa bắt lấy tay hắn, “Không cho phép lấy xuống, Em thả lỏng sẽ thoải mái, cứ như bình thường là được.”

Trầm Vị Ương hai mắt mờ sương nhìn anh, nghiêng nghiêng đầu, có một loại hương vị ngây thơ, “Thật sự?”

“Ừ.” Phó Trọng Hoa đưa tay tham nhập vào dưới áo hắn, cẩn thận vuốt ve qua lại làn da bóng láng co dãn mềm mại của hắn, đối với quỷ thể mà nói – hắn xem như là hàng hóa cao cấp.

Trầm Vị Ương bị đẩy ngã lên giường, Phó Trọng Hoa rời khỏi môi hắn, một đường hôn nhẹ đi xuống, hết sức cẩn thận, hết sức ôn nhu.

Nút thắt trên áo bị lưu loát cởi bỏ, thân thể phiếm hồng từng tắc từng tắc hiện ra trước mắt anh, Phó Trọng Hoa hôn lên ngực hắn, cố ý hôn vòng quanh quả anh đào, có khi làm như lơ đãng thổi khí, loại khiêu khích ngứa ngáy không được thỏa mãn này làm cho Trầm Vị Ương khó chịu vặn vẹo, liên tục ngực nâng lên khóa anh đào khát vọng được âu yếm truy tìm miệng Phó Trọng Hoa.

Phó Trọng Hoa cười xấu xa, liếm một cái, một cổ điện lưu đánh thẳng lên não bộ Trầm Vị Ương, làm tê liệt suy nghĩ, hắn nhìn không được “A” một tiếng ngọt ngào, khắp da thịt nhanh chóng trở nên đỏ rực.

“Thoải mái vậy sao?”

“Ừ, Hoa ...”

“Hử?”

“Cái kia, anh ôm em rồi, không thể lại ôm người khác.”

Phó Trọng Hoa bật cười, “Ừ, tuyệt đối không.”

Trầm Vị Ương mị nhãn như tơ, “Anh Lăng cũng không được.”

“Ngu ngốc.” Phó Trọng Hoa cắn môi dưới của hắn một cái.

“Nói mau, anh sẽ không.” Trầm Vị Ương che miệng mình lại, thực chấp nhất.

“Sẽ không.”

Trầm Vị Ương cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười.

Nam nhân thô bạo không ôn nhu làm cho hắn đau đớn nhưng hắn đều cảm thấy ngọt ngào, nam nhân miệng đầy chữ ‘ngu ngốc’ làm cho hắn cảm giác được quý trọng sung ái, một khắc hai người kết hợp kia, hắn cảm thấy không chỉ có thân thể, mà ngay cả linh hồn của mình cũng đều được thỏa mãn.

Mơ mơ hồ hồ, hắn giống như nghe được thanh âm

[Tuy rằng anh thoát nhìn giống như một chút cũng không yêu ta, nhưng anh lại đối với ta có cần tất ứng. Ta muốn anh ôn nhu anh sẽ thực ôn nhu, chuyện ta không muốn anh tuyệt sẽ không làm, thậm chí bởi vì một câu không thích của ta, anh liền ...]

Ngoài phòng, Lăng Phi bưng cháo đứng ở cửa, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng phả ra 3 chữ không tiếng động, “Thực hạnh phúc ...”

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, vô cùng xinh đẹp nhưng lại có chút âm lãnh.

Vừa tỉnh lại, Trầm Vị Ương cảm thấy mỹ mãn liềm liềm môi, tựa như chú mèo nhỏ thỏa mãn.

Hắn ngáp một cái, duỗi duỗi thắt lưng, rút vào trong lòng Phó Trọng Hoa trái cọ phải cọ, sau đó ngọt ngào như mật mà ngắm nhìn nam nhân khẩu thị tâm phi đang ngủ kia.

Bọn họ đã hơn một tuần không có ‘thân thiết’, khó trách đột nhiên mơ thấy đêm đầu kia.

Một tuần này Phó Trọng Hoa bề bộn nhiều việc, ngay cả thời gian ngủ cũng không có, khoảng thời gian đó có một lần hai người sắp bị thiêu cháy, nhưng vừa mới giúp mình giải quyết xong, anh liền ghé vào trên người mình ngủ say.

Trầm Vị Ương nhìn Phó Trọng Hoa mà ngây ngô cười, trong mắt Phó Trọng Hoa căn bản chỉ có mình hắn mà thôi.

Đêm qua Phó Trọng Hoa rốt cuộc cũng đem kịch bản sửa xong, bỗng nhiên muốn ăn cơm chiên, hắn nghe xong cảm động đến phát khóc.

Nguyên một tuần này, Phó Trọng Hoa trừ bỏ cà phê ra, thức ăn mang đến nếu không phải mình ở một bên cứng rắn ép buộc anh ăn thì chỉ sợ công việc chưa làm xong thì mạng anh cũng đã không còn.

Nghe được Phó Trọng Hoa rốt cuộc muốn ăn này nọ, hắn lập tức muốn trở tay nghề để lấy lòng người yêu.

Sau đó, phòng bếp liền nổ mạnh, sau đó!!!!

Trầm Vị Ương bật người ngồi dậy, thét lên một tiếng chói tai.

Phó Trọng Hoa bị dọa đến nhảy dựng lên, ôm lấy hắn, “Làm sao vậy?”

Trầm Vị Ương hung hăng trừng hắn, “Dao của em đâu? Vì cái gì không thấy?”

Phó Trọng Hoa sững sốt, “Em nói máu của anh có thể cứu mạng của em, cho nên ngày hôm qua anh liền thử một chút.”

“Ai cho anh làm như vậy?”

Phó Trọng Hoa nâng tay lên, “Bé yêu, em chỉ vì như vậy mà không thông cảm cho người vô cùng vất vả bên cạnh em rốt cuộc có thể an an ổn ổn ngủ một giấc, hết toán lên tựa như gặp quỷ, dám đem người đánh thức chỉ vì muốn thỏa mãn nghi vấn mà em không cần vội vã thỏa mãn?”

Trầm Vị Ương nghe anh nói xong liền sững sốt, hắn lặng im tại chỗ, nguyên nhân là hắn nghĩ được một chút mùi thuốc súng. Đột nhiên nhát gan rút lại thân mình, rồi lại ra vẻ trấn định vỗ vỗ vai anh.

“Cảm thấy đau không?”

“Không.”

“Đây là mộng, anh ngủ đi.”

Phó Trọng Hoa đột nhiên cười lạnh một tiếng, vươn tay kéo quần trên người hắn xuống, giơ ra ngón tay giữa cứng rắn cắm sâu vào trong dũng đạo chật hẹp của hắn, Trầm Vị Ương đau đến hét to một tiếng.

“Anh làm gì vậy?”

“Anh muốn cho em biết này không phải là mộng.” (biến thái kinh =.=)

“Đau quá, anh mau rút tay ra đi.”

Phó Trọng Hoa rút ngón tay ra, Trầm Vị Ương thở một hơi dài nhẹ nhõm, đồng thời xoay người, lại hít một hơi thật sâu.

Chạy!

Trầm Vị Ương nhanh nhẹn quay đầu nghĩ muốn trực tiếp ngã khỏi giường lớn, nhưng không như mong đợi, thắt lưng của hắn lập tức bị chế trụ, hai đùi bị mở ra, huyết khẩu truyền đến cảm giác ướt át, nhưng hắn vẫn là nhìn không được sợ hãi muốn chạy trốn.

“Không muốn, không muốn, em hiện tại không muốn.”

Nhờ vào nước miếng ướt át làm trơn, Phó Trọng Hoa cầm hai ngón tay vào một lúc, làm cho Trầm Vị Ương đau đến căng cứng người, đành chỉ giã dũa.

Phó Trọng Hoa vỗ về thất lưng buộc chặt của hắn, ngón tay vì hắn buộc chặt thân thể mà di chuyển thực khó khăn, anh nghiêm mặt lạnh lùng xoay ngón tay ở trong tiểu huyết nhỏ hẹp đó một vòng.

“Đau, đau, đau ...”

“Vậy em mau thả lỏng.”

Thả lỏng? Trầm Vị Ương khóc lớn lên, “Vậy anh cam đoan sẽ không làm em không xuống giường được, anh lần trước làm thất lưng của em muốn gãy, em thật sự rất không thoải mái, lại còn bị anh châm chọc khiêu khích, anh có lương tâm hay không a, oa

”

“Ai cho em lần trước đem tư liệu của anh xóa sạch toàn bộ?”

“Em cũng không phải cố ý.” Trầm Vị Ương vừa nói vừa lau nước mắt, buông tha giã dũa, nằm thẳng lên trên giường, “Tùy anh, dù sao mỗi khi anh tức giận liền lục thân không nhận, lang tâm cầu phế, heo chó không bằng, tuyệt không biết em có bao nhiêu đáng thương, anh trong lòng chỉ có tức giận, căn bản là không có em, em cùng kỹ nữ có gì khác nhau?”

Phó Trọng Hoa trầm mặc nhìn nhìn hắn run run bờ vai, “Không phải lần trước em kêu lên rất thoải mái sao?”

“Có khoái cảm đương nhiên sẽ kêu a, nhưng cái loại cảm giác này cùng làm tình bình thường lại không giống nhau, tuyệt không vui vẻ, hơn nữa em vẫn nói không muốn, anh căn bản không nghe, từ trước ngộ làm đến hừng đông, cho dù em là quỷ cũng bị mệt đến muốn chết thêm lần nữa.”

“....Bình thường em cũng nói không muốn.”

“Bình thường là tình thú nha, anh mới là đại ngu ngốc, một chút cũng không cảm giác được em không thoải mái.”

“Anh không phải đã hơn mười ngày cũng không chạm vào em.”

“Anh cho là như vậy em sẽ quên sao? Quên đi, dù sao anh cũng không hiểu, muốn làm liên làm, nhanh lên.”

— còn tiếp —

11. Tô Dung - Chương 5-2

Phó Trọng Hoa nhìn thân hình không ngừng run run kia, huyết thái dương giựt giựt kịch liệt, anh bắt đầu rút ngón tay ra, cúi người hôn hôn lên bờ vai run run. Bàn tay to ở trên tấm lưng nhẵn nhụi của hắn vuốt ve lên xuống, không tiếng động làm dịu đi cảm xúc của hắn.

Anh tựa vào bên tai hắn nhẹ giọng nói, “Sau này, không được ở thời điểm anh đang ngủ mà rống to lên, biết chưa?”

“Không biết.” Trầm Vị Ương ủy khuất giận dữ.

Phó Trọng Hoa dụng sức lật ngược lại thân thể hắn, để cho hai người có thể mặt đối mặt, anh cúi người hôn lên dòng nước mắt trên mặt hắn.

“Không cần chọc anh tức giận.”

Trầm Vị Ương trừng hai mắt đăm lẹ, “Em cũng sẽ tức giận, không phải chỉ có mình anh.”

Phó Trọng Hoa hôn lên miệng hắn, “Anh biết.”

“Em thực tức giận, thực tức giận, tức tức giận, em không cho anh chạm vào em.” Trần Vị Ương muốn đẩy anh ra, lại đẩy không xong, tức hận đến cắn mạnh lên bờ vai anh, như muốn cắn xuống một miếng thịt của anh vậy.

Phó Trọng Hoa vỗ về cổ hần, xoa xoa cơ thể buộc chặt của hần, giúp hần thả lỏng.

Thẳng đến khi hần buông miệng ra, Phó Trọng Hoa mới mở miệng, “Tốt hơn chút nào chưa?”

Trần Vị Ương không trả lời, chính là kinh ngạc nhìn miệng vết thương, “Sao lại màu đỏ? Lần trước rõ ràng là màu tím mà.”

“Máu người làm sao có thể là màu tím? Ngu ngốc.”

“Nhưng mà ...” Trần Vị Ương nghĩ đến cái gì đó liền cầm miệng, hần quên người yêu là ‘người trẻ mau quên’.

“Nhưng mà cái gì?”

“Không có.” Đường sự đều đã quên, Trần Vị Ương cũng không biết làm sao mở miệng.

Phó Trọng Hoa híp mắt, “Nói.”

Trần Vị Ương chu chu miệng, “Cùng với hỏi em, sao anh không tự hỏi bản thân mình? Ngay cả anh Lăng cũng biết, nhưng anh lại không tính nói cho em biết, trong lòng anh rốt cuộc có em hay không a?” Nói xong, hai mắt hần lại nhắm lệ mông lung.

Phó Trọng Hoa nhìn đôi mắt hần ‘nói khóc liền khóc’, da đầu run run lên, “Ngu ngốc, em sao phải để ý anh Lăng như vậy?”

“Bởi vì anh sẽ không mắng anh ấy ngu ngốc.”

Khóe miệng Phó Trọng Hoa giứt giứt, “Đối tượng anh không mắng ngu ngốc rất nhiều, không chỉ mình anh Lăng.”

“Nhưng mà anh đối với anh ấy đặt biệt tốt, đối với anh ấy đặc biệt ôn nhu, không giống như đối với em – động bất động liền quyền đâm cước đá, chỉ biết mắng em, cũng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt. Những cặp tình nhân yêu nhau trên TV đều nói ‘anh yêu em, anh nhớ em, đời này của anh không thể không có em’. Kịch bản anh viết cũng có yêu cùng thích, vì cái gì anh lại không nói nó với em? Anh không phải đang chơi qua đường chứ? Anh không phải là ... ngô ...” Trần Vị Ương đầu tiên là sững sốt, sau đó nhắm mắt lại chủ động hòa theo nụ hôn của Phó Trọng Hoa.

Chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt triền miên, Phó Trọng Hoa bóp bóp hai má hần, “Đầu lưỡi cũng không phải đặc biệt dài, đặc biệt linh hoạt, vì cái gì có thể nói nhiều như vậy?”

Trần Vị Ương chán nản, “Anh, anh, anh hôn em chỉ vì muốn cười em?”

“Chẳng lẽ còn ý khác?”

Trần Vị Ương khóc lớn lên, “Phó Trọng Hoa, tên khốn khiếp này, uống phỉ em thích anh như vậy, mọi cách nhân nhượng, đổi lại được gì chứ? Em phải bỏ nhà ra đi.”

Phó Trọng Hoa làm một động tác ‘mời’, “Hẹn gặp lại.”

Trần Vị Ương hung tợn trừng anh, “Anh sẽ không hối hận?”

“Sao lại hối hận? Bất quá trước khi em đi, giúp anh đem thùng y tế tới đây, đêm qua anh mệt đến ngủ quên, miệng vết thương còn chưa kịp băng bó.”

Trần Vị Ương nhìn miệng vết thương lúc ẩn lúc hiện trước mắt, đau lòng mà vịn lấy người anh, kiểm tra miệng vết thương còn đang dính vết máu.

Thoạt nhìn là bị dao nhỏ cắt một đường thật sâu, hần không nói một câu, nước mắt chảy xuống càng dữ.

“Đừng để nước mắt của em đọng vào miệng vết thương của anh, sẽ đau.”

Trần Vị Ương vội vàng lấy tay lau đi nước mắt, “Ác, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Phó Trọng Hoa dùng sức xoa nhẹ đầu hấn một cái, “Câm miệng, ngu ngốc.”

Trầm Vĩ Ương bỗng nhiên quay đầu qua, Phó Trọng Hoa trở tay không kịp, bị mặt hấn đụng vào cằm, đang muốn chửi ầm lên, Trầm Vĩ Ương đã ôm chặt lấy anh, “Em yêu anh, Hoa Hoa, em không muốn nhìn thấy anh lại vì em mà bị thương nữa. Em thật sự rất sợ, em sợ máu anh sẽ chảy hết, em sợ anh sẽ không tỉnh lại. Em không cần một mình, em đã một mình lâu lắm rồi, nếu anh không thể ở cùng em, vậy thì đừng cứu em, được không?”

Phó Trọng Hoa ngoài ý muốn không có chửi hấn ‘ngu ngốc’, chỉ nhẹ nhàng: “Ừ.”

“Anh không biết em ở bên anh có bao nhiêu sợ hãi, em là quỷ, nên em không thể chiếu cố anh, em không giống anh Lăng có thể đi ra ngoài mua thuốc, mua đồ ăn, em cái gì cũng không thể làm, em thật ngu ngốc. Em vẫn sợ anh không cần em, nhưng anh lại nguyện ý vì em mà chảy nhiều máu như vậy, em so với anh Lăng hẳn là quan trọng hơn một chút nhỉ?” Trầm Vĩ Ương vươn ngón trỏ cùng ngón cái làm khoảng cách một cm để so sánh.

Phó Trọng Hoa cầm bàn tay run run của hấn, kéo đến bên miệng hôn hôn, “Không cần đem anh Lăng ra so sánh, anh chỉ hôn em, chạm vào em, ôm em.”

“Thật sự?”

“Ừ.”

“Vậy anh sẽ không bỏ lại em mặc kệ?”

Phó Trọng Hoa hiểu từ ‘bỏ lại’ của hấn, hôn lên ánh mắt sợ hãi của hấn, “Anh thề anh sẽ không.”

Trầm Vĩ Ương nhắm mắt lại, “Em tin anh.”

Giờ phút này, sợ hãi của hấn rốt cuộc đã biến mất hoàn toàn.

“Em có thể tin anh, anh có chết cũng sẽ mang em theo cùng.”

Trầm Vĩ Ương nằm trong lòng anh nở nụ cười.

‘Lách cách lách cách lách cách’ (tiếng đánh vi tính nha =))))))

Chuyện xưa đang tiến đến đoạn cao trào, khi thanh kiếm kia đang muốn đâm vào

‘Xoẹt xoẹt’ một tiếng, nháy mắt ngây ngốc phân không rõ là ban đêm hay ban ngày.

Ba giây sau, ý niệm đầu tiên trong đầu Phó Trọng Hoa là hai ngàn chữ vừa viết chưa kịp lưu, ý niệm thứ hai là ngu ngốc vừa mới nói muốn làm cái gì nhỉ?, ý niệm thứ ba là –“Trầm Vĩ Ương, con mẹ nó, ta sẽ làm thịt người!”

Dưới lầu, Trầm Vĩ Ương đứng ở bên cạnh tổng nguồn điện, run run lùi tay về.

“Làm sao bây giờ? Hoa Hoa nhất định sẽ giết mình.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, thanh âm ‘thình thịch thình thịch’ xuống lầu, làm cho thân thể hấn cương cứng, đầu cũng không dám quay lại.

Nháy mắt ba cái, một bàn tay cắt ngang tầm mắt, chóng lên trên vách tường, âm thanh tựa như dưới địa ngục truyền đến, cùng với âm phong cuồng thét ở bên tai vang lên.

“Trầm Vĩ Ương, ta có thể thỉnh giáo người đang làm cái gì không?”

“Em tò mò cái hộp này là cái gì.”

“Ác, vậy người có nghe qua vì tò mò mà bị một con mèo giết chết không?”

“Nghe qua, nhưng mà nó không nói sẽ giết chết một con quỷ.” Như vậy không biết có thể cứu lấy mình một mạng không?

Khóe miệng Phó Trọng Hoa co rút mãnh liệt, khắp trụ cổ hần, “Mẹ nó, ta hiện tại khiến cho người chết lại một lần.”

“Oa~, đau quá, đau quá ~ gia bạo, em muốn gọi 113, oa

”

“Hey, các người đang làm gì vậy?”

Phó Trọng Hoa hừ lạnh một tiếng, đem tên quỷ ngu ngốc kia ném tới bên chân tường, mở ra tổng nguồn điện.

Lăng Phi cầm theo một túi thức ăn, cười cười đóng cửa lại, “Xem ra lại xảy ra chuyện thú vị.”

Phó Trọng Hoa bốc lửa đập Trần Vị Ương một cái, sau đó lướt qua hần không thèm quan tâm.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Lăng Phi tò mò đặt câu hỏi, “Đến, ăn cho nóng nào. Vị Ương, em thích ăn cháo cá hả?”

“Không có, em nghe trên TV nói ăn ngon lắm, cho nên muốn thử xem.”

“Thì ra là thế.”

Trần Vị Ương thật cẩn thận đi qua, ở bên người Lăng Phi ngồi xuống, hần thăm dò nhìn nhìn, “A? Các anh đều ăn cháo thịt, chỉ có mình em cháo cá?”

“Bởi vì cháo cá chỉ còn một phần cuối cùng, Trọng Hoa không thích cháo cá.”

“Ác.” Hần có chút kinh ngạc, khi hần nói muốn ăn cháo cá, Phó Trọng Hoa lập tức đi gọi điện thoại, hần còn tưởng rằng anh cũng rất thích.

Trần Vị Ương uống một ngụm cháo cá hương khí nghi ngút, ánh mắt cũng không dời khỏi hai chén cháo thịt kia, “Kia, ăn ngon không?”

Lăng Phi đẩy chén cháo của mình qua, “ăn thử không?”

Trần Vị Ương nhìn nhìn Phó Trọng Hoa lạnh lùng, phát hiện anh không có biểu hiện gì, thực thất vọng cúi đầu. Lăng Phi cười cười cầm chén cháo của mình về.

“Thật đúng là, nếu em muốn ăn thử thì ăn của Trọng Hoa là được a.” Lăng Phi cầm bữa tối của mình lên, đi tới ngồi vào sofa bên kia.

Trần Vị Ương xấu hổ nhìn về phía Phó Trọng Hoa, người kia lạnh lùng giật nhẹ khóe miệng, “Ta tình nguyện đem nó đi đổ, cũng không muốn cho ngu ngốc ăn.”

Trần Vị Ương khổ sở rút cổ lại, đột nhiên không muốn ăn.

Đang lúc Lăng Phi thấy tình huống không đúng, tính mở miệng an ủi, Trần Vị Ương đột nhiên đứng dậy.

Giây tiếp theo, hần ngồi vào trên đùi Phó Trọng Hoa, cầm lấy chén cháo thịt, ‘ực ực ực’ uống một hớp lớn, động tác vô cùng liền mạch lưu loát.

“Em cứ uống, thế nào, thế nào, thế nào?”

Phó Trọng Hoa khinh thường cười nhạo, “Quý ngài thơ.”

Lăng Phi vừa có chút lo lắng, nháy mắt bốc hơi không còn chút nào.

“Anh quản em.”

Phó Trọng Hoa nhích lui ra sau, làm cho hần ngồi lọt vào giữa hai chân mình, cầm lên chén cháo thịt đã biến mất một phần ba, một chút cũng không thèm quan tâm hần.

Anh càng lạnh nhạt, Trần Vị Ương lại càng cố ý, cả người tựa hần vào ngực anh, biết rõ động tác này sẽ làm anh rất khó ăn, hần lại một bộ thảnh thơi, còn cố ý ngẫu nhiên động một chút, động một chút, gia tăng độ khó khăn ăn cháo của Phó Trọng Hoa.

Nhưng Phó Trọng Hoa rất tự tại, một chút cũng không bị quấy nhiễu.

“Này, các người khắc chế một chút, nơi này còn có khách nha, ân ái cũng phải có hạn độ, đừng lấy buồn nôn làm thú vị.” Lăng Phi vì không muốn hai mắt của mình bị ‘đau mắt hột’, liền lên tiếng dành lấy quyền lợi khách nhân của mình.

Phó Trọng Hoa dùng chiếc muỗng chỉ về phía cửa, “Cửa ở phía sau lưng anh, xin cứ tự nhiên.”

Trầm Vị Ương quay đầu trừng anh, “Không lẽ phép!”

Phó Trọng Hoa cười lạnh, “Ta cùng anh Lăng có đến vài năm giao tình, mà tiểu quỷ người quen biết người này chưa đến một năm.”

Trầm Vị Ương tức giận múc một miếng cá nhét vào trong miệng anh, “Anh quá đáng.”

Biết rõ hắn có bao nhiêu để ý quan hệ giữa anh và Lăng Phi, vì sao còn cố ý muốn nói như vậy?

Phó Trọng Hoa đáp lễ hắn một miếng thịt, “Quá ngây thơ.”

Trầm Vị Ương tức giận mà dụng sức cắn cắn miếng thịt trong miệng, xem nó tựa như Phó Trọng Hoa mà xả giận.

Sau khi nuốt xuống, hắn dùng khuỷu tay huých huých Phó Trọng Hoa, “Thịt kia ăn ngon lắm, em còn muốn.”

Lăng Phi nghe câu như thế, thiếu chút nữa sặc cháo trong miệng, a ... không phải đang cãi nhau sao?

Phó Trọng Hoa cũng không ngoài ý muốn, miệt thị liếc hắn một cái, sau đó múc một khối đút cho hắn, nhân tiện khuyến mãi thêm một câu: “Ngốc.”

“Nữa.” Trầm Vị Ương liếm liếm miệng, sau đó mở lớn miệng.

Phó Trọng Hoa nhin không được lộ ra biểu tình chán ghét, “Người không có tay sao?”

Đút không?

Đút đi mà.

Lăng Phi nhìn thấy nhin không được cười to, “Vị Ương, em rất có ‘dáng’ nha.”

Trầm Vị Ương nhìn anh ta nháy mắt mấy cái, làm một cái thủ thế thắng lợi, sau đó cười hì hì, hỏi: “thế nào là có dáng?”

Rốt cuộc lần này Lăng phi cũng bị sặc cháo trong miệng.

Phó Trọng Hoa dùng ánh mắt ‘không còn thuốc chữa’ thương hại nhìn Trầm Vị Ương, “Trúng, ngốc.”

12. Tô Dung - Chương 6-1

“Trường Dạ, này cho huynh.”

Nam tử một thân trường bào vàng nhạt, khoác chiếc áo khoác lông cừu màu trắng. Người đó có mái tóc dài đen như mực tung bay trong bầu trời đầy gió tuyết, hé ra gương mặt xinh đẹp thoát tục, hai má hồng hồng, ánh mắt phượng xinh đẹp lộ ý cười túm túm, thanh âm ngọt ngào ấm áp, nghe ra được là thanh âm của nam nhân nhưng so với nam nhân bình thường dễ nghe hơn gấp ngàn lần, nói chuyện tựa như ca hát.

Trong lòng bàn tay trắng nõn không tỳ vết cầm hai cái túi hương đối với nam nhân bên người xòe ra, cái túi màu đen nằm trên bàn tay trắng tuyết càng thêm rõ ràng; hai cái túi hương hợp lại nhau hiện lên ánh trắng càng thêm tỏa sáng.

“Này, cái này của huynh, cái này của đệ, nếu có một ngày chúng ta cũng giống tình lữ nhân gian bị chia cắt hai nơi, thì nó là vật đính ước giữa hai ta. Trắng thiếu một nửa không còn là trắng, hợp lại mới là trắng, tựa như giữa đệ và huynh hợp lại, Trường Dạ Vị Ương.” Nam tử đem một trong hai cái túi đeo lên trên cổ

nam nhân. “Chỉ cần có huynh, buổi tối sẽ thuộc về chúng ta, ánh trăng của chúng ta vĩnh viễn sẽ không chấm dứt.”

“Trúng ngốc.” Nam nhân lấy qua cái còn lại, cất tiếng mắng thô lỗ, nhưng động tác lại vô cùng ôn nhu, nam nhân cẩn thận đeo vào cổ nam tử, rất sợ tơ hồng cùng mái tóc dài quấn nhau làm cho nam tử bị đau.

Nam tử nằm trong lòng nam nhân, thân hình của nam tử rất gầy, nhưng chiều cao chỉ kém nam nhân nửa cái đầu. Rõ ràng chính là một người trưởng thành, nhưng thủy chung ở trước mặt nam nhân vẫn bướng bỉnh như một đứa bé.

Nam nhân vững vàng ôm lấy nam tử, đỡ lấy móng cùng đùi của nam tử, ngầm đồng ý tính trẻ con không hợp tuổi của nam tử, “Trúng ngốc, còn tưởng mình là hài nhi 3 tuổi sao? Tuyệt không tiến bộ.”

Nam tử ôm cổ nam nhân, ngẩng đầu nháy mắt, “Vì sao phải tiến bộ?”

“Không tiến bộ sẽ không thể bảo hộ chính mình, không tiến bộ đệ chỉ là một phế nhân.”

Nam tử gật gật đầu, sau đó lại không đồng ý mà đối với nam nhân lắc lắc ngón trỏ, “Cũng không đúng, cũng không đúng, lời ấy của Cố huynh không chỉ sai rồi, còn sai rất nhiều.”

Trường Dạ nhướng mi, tính nghe hấn luận đàm một chút đúng sai, “Nói.”

“Thứ nhất, đệ không phải người. Thứ hai, đệ có thể bảo hộ chính mình. Thứ ba, đệ chỉ cần động động ngón tay liền hô mây gọi gió, đất trời diên đảo, làm sao lại là phế nhân? Nếu là phế nhân, thì huynh là gì?”

Trường Dạ cười nhạo, “Đệ lợi hại vậy sao?”

Vị Ương cong ngón trỏ gõ lên đầu anh một cái, “Đệ đương nhiên lợi hại, chẳng lẽ huynh muốn thừa nhận chính mình đang coi trọng một ngu ngốc.”

“Huynh thừa nhận.”

Vị Ương nở một nụ cười thật tươi, “Coi trọng ngu ngốc, trừ bỏ là kẻ ngốc còn có thể là gì?”

Trường Dạ không để ý tới đắc ý của hấn, “Đệ nói đệ chỉ cần động động ngón tay liền nghiêng trời lệch đất, nó từ đâu có?”

“Này không cần phải nói. Sự phụ nói – người thật sự thông minh, không cần tự mình đi đấu tranh anh dũng, mà chỉ bày mưu nghĩ kế cho người khác làm. Theo tầm nhìn của đệ, có huynh đệ còn sợ đệ sẽ bị thương sao? Người có thể làm huynh bị thương xong đến làm đệ bị thương ít ỏi đến có thể đếm được, hơn nữa huynh tuyệt đối sẽ không để loại chuyện này phát sinh, cho nên đệ có thể tự bảo vệ mình, huynh phục chưa?”

Trường Dạ thanh nhiên một câu, “Nguy biện.”

Vị Ương cười khanh khách tựa như tiếng chuông bạc, quanh quẩn trong trời đất bao la.

“Không đúng sao?”

“Không đúng, đệ nói đều có lý a, nếu đệ muốn huynh lật đổ trời đất cho đệ, huynh có thể không đáp ứng sao?” Vị Ương thu hồi tươi cười, ôn nhu thâm tình mà ngắm nhìn nam nhân đối với mình toàn tâm toàn ý, trên trời dưới đất độc nhất vô nhị.

Trường Dạ không hề bác bỏ hấn, quay đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của hấn.

Vị Ương ôm lấy đầu của anh, chủ động hòa theo anh.

Hai người hôn nhau trong gió tuyết lạnh lẽo, hơi thở trong nụ hôn nồng nhiệt tỏa ra bên ngoài thành từng đoàn từng đoàn sương trắng bay lên.

Vị Ương chỉ vào sương trắng cười ‘ha ha’, còn Trường Dạ vẫn cứ nhìn hấn, trong mắt lộ ý cười.

Vị Ương quay đầu lại, “Nếu trên trời dưới đất đều không có nơi cho đệ sống yên ổn, đệ sẽ giống như bây giờ làm một bóng ma quần quít lấy huynh, vĩnh viễn không buông, có chết cũng không từ bỏ.”

“Bọn họ không có biện pháp bắt đệ. Không ai có thể làm huynh bị thương, càng không ai có thể giết chết huynh, thời điểm huynh ở đây, bọn họ còn không biết ở nơi nào.”

Vị Ương dán mặt vào mặt anh, “Khi đó, thế giới này chỉ có mỗi mình huynh, nơi này có cái gì?”

“Cái gì cũng có, và cái gì cũng không có.”

“Huynh tịch tịch không? Cô đơn không? Không ai cùng huynh nói chuyện, cũng không có người cùng huynh đùa giỡn.”

“Huynh thực thanh tĩnh.”

Vị Ương cười to, “Huynh luôn chê đệ ồn.”

“Vốn là thế.”

“Trường Dạ, nếu đệ chỉ có một mình, đệ khẳng định sống không nổi, từ nay về sau chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau, đệ sẽ không tái để cho huynh một mình cô đơn tịch tịch qua hàng tỉ năm. Tịch tịch cô đơn sẽ làm một ngày dài như một năm, đệ vừa nghĩ liền cảm thấy tâm rất đau, hận vì sao đệ không thể sớm hơn một chút cùng huynh gặp nhau, thật thật là thống hận.”

Trường Dạ nhìn nhìn hắn, chậm rãi mở miệng nói: “Mọi việc đều có lý của nó, huống chi huynh thật sự không thấy tịch tịch cô đơn, bọn họ thường nói nếu trời có chút tình trời cũng sẽ già, huynh không già không chết, có lẽ huynh cùng trời giống nhau đều vô tình.”

“Không, huynh chỉ đối với đệ có tình, cho nên dành hết tâm cho đệ, dành hết tình cho đệ. Tựa như đệ chỉ thích mình huynh, đệ vẫn cho rằng đệ vĩnh viễn không biết tình, không ngờ là động tình với huynh.”

Vị Ương nói xong, gách đầu lên vai anh, ngay lúc khoe miệng nở ra một nụ cười tươi, khoe mắt cũng rơi xuống một giọt lệ.

Trường Dạ ngửi ngửi đỉnh đầu hắn, “Đứa ngốc.”

“Đệ mới không ngốc.”

Trường Dạ hôn hôn lên làn tóc hắn, thanh âm nhẹ đi một chút, “Mệt mỏi?”

“Ừ, nhưng đệ còn muốn nhìn trong chốc lát, được không?”

“Trận tuyết này sẽ không ngừng nhanh như vậy, nếu đệ thích, tỉnh lại rồi nhìn tiếp.” Trường Dạ không để ý đến tiếng hừ nhẹ bên tai của hắn, cất bước đi trở về.

“Huynh một chút cũng không thương đệ.”

“Biết là tốt rồi.”

“Trường Dạ, có khi nào chúng ta bị cách xa vĩnh viễn hay không?”

Trường Dạ không nói, nhưng lại ôm hắn thật chặt, bước mỗi bước vững vàng.

“Trường Dạ, tên của huynh là do đệ đặt, là của mình đệ, huynh không thể thay đổi nó, cũng không được quên mất nó nhé?”

Trường Dạ vẫn là trầm mặc.

“Trường Dạ, nếu có một ngày đệ làm sai, huynh có thể hay không không tha thứ cho đệ, muốn cùng đệ chia tay? Có thể hay không không bao giờ muốn gặp đệ nữa? Có thể hay không ...” Nói tới đây Vị Ương ôm chặt anh gắt gao, vừa lắc đầu vừa nói, “Sẽ không, sẽ không! Đệ chết cũng sẽ không buông huynh ra.”

Mặt Trường Dạ không chút thay đổi, không tức không giận, lãnh đạm dị thường, mở miệng: “Bị điên à.”

“Đệ chỉ thí dụ.”

“Sau này đệ còn ‘thỏ tử hồ bi’*, chúng ta sẽ không đi từ lâu nghe người ta kể chuyện xưa nữa.” (*thỏ chết hồ ly khóc = mèo khóc chuột.)

“... Keo kiệt, đệ chỉ tưởng tượng một chút cũng không được sao?”

Trường Dạ cười nhạo: “Nhàm chán.”

“Không tưởng tượng một chút, mới thật sự rất nhàm chán nha. Huynh nói xem sao lại có nhiều sinh lý tử biệt bất đắc dĩ như vậy chứ? Vẫn là hai ta tốt nhất, không có người nào có thể ngăn cản chúng ta kết tóc thành đôi”

Trường Dạ chứng nào tật nấy, trầm mặc mà chống đỡ.

“ Trường Dạ, đệ yêu huynh, thật sự rất yêu huynh. Không biết có biện pháp nào để có hai tiểu hài tử để dưỡng dưỡng, huynh sống lâu như vậy, có phương pháp nào thì lấy ra để chúng ta làm thử đi, nếu không thử để không cũng rất lãng phí a ...”

Trường Dạ giương mắt nhìn trời, tiếp tục trầm mặc.

“ Vợ của lão Vương hình như sắp sinh, ngày mai chúng ta trở về đi. Vì muốn ngắm Thiên Sơn tuyết liên nên mới chạy đến nơi thật xa này, thật sự là lạnh chết đệ, ai nói – nói chuyện yêu đương giữa trời gió tuyết thực sự rất lãng mạng chứ? Đệ chỉ thấy rất thê thảm”

Trường Dạ không tiếng động hỏi trời, đệ ấy có ồn không, trên trời dưới đất duy chỉ mình đệ ấy không biết.

‘Bang bang phanh’, toàn thân bị lay động kịch liệt.

Trầm Vị Ương đột nhiên mở mắt, hét to lên, “ ...Trâu hút người!!!”

Phó Trọng Hoa bừng tỉnh không phải vì chấn động, mà là lại một lần nữa bị tiếng hét của Trầm Vị Ương làm bừng tỉnh, “Thế nào? Em bị thương?”

Trầm Vị Ương trốn vào trong lòng Phó Trọng Hoa, “Không có, nhưng mà em rất sợ, trâu a không đúng, là động đất, quả nhiên có Thực Nhật tất có dị tượng*. Chúng ta có thể bị chết không?” (* hiện tượng khác thường.)

Phó Trọng Hoa ở trong nháy mắt đó trừ bỏ mắt trợn trắng ra thì chỉ muốn bóp ‘chết’ hắn, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói rõ thân phận hắn, “Em, đã, chết, rồi.”

“Ác, may quá.” Trầm Vị Ương vỗ vỗ lên ngực hai cái, phun ra một hơi.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, quay người lại vươn tay sờ loạn trên người anh, “Vậy còn anh? Anh có sao không? Có bị thương chỗ nào không?”

Phó Trọng Hoa bắt lấy tay hắn, nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh không sao.”

Trầm Vị Ương sững sốt một chút, từ từ giương mắt lên, từ từ cup mắt xuống, từ từ nuốt nuốt nước miếng, “Anh, đang tức giận?”

Phó Trọng Hoa nở nụ cười, “Thông minh.”

“Vì sao lại tức giận?”

“Vậy anh muốn hỏi em – vì sao luôn thích đánh thức anh lúc nửa đêm?”

Trầm Vị Ương giơ lên hai tay, làm ra động tác đầu hàng, “Không phải em cố ý.”

Phó Trọng Hoa vươn bàn tay sờ sờ mặt hắn, nhìn ánh mắt hoảng sợ của hắn nhìn theo bàn tay mình di động, “Quý yêu à, anh thật sự tin tưởng em không phải cố ý.”

Trầm Vị Ương hờn dỗi, “Vốn là vậy.”

“Anh vẫn luôn suy nghĩ không biết có biện pháp nào làm cho em buổi tối có thể hảo hảo ngủ, khép chặt lại cái miệng chết tiệt của em.” Ngón cái của anh ở trên đôi môi mềm mại xinh đẹp vuốt ve qua lại một hồi.

Trầm Vị Ương nhìn trừng trừng tay anh, “Vậy, vậy anh nghĩ ra chưa?”

Phó Trọng Hoa nâng cằm hắn lên, nhìn chăm chăm hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy, vậy anh muốn thế nào?”

Phó Trọng Hoa vẫn là cười, ý cười không rõ nghĩa, Trầm Vị Ương càng nhìn càng cảm thấy nụ cười kia tựa như hồ ly tinh lộ ra tâm cơ thành phủ, còn có một phần mỉa mai.

Phó Trọng Hoa ôn nhu sờ sờ đầu hắn một phát, giây tiếp theo, nâng chân lên dùng sức đạp người xuống giường.

“Em qua phòng bên cạnh ngủ cho anh, từ hôm nay trở đi, chúng ta ngủ riêng.”

Trầm Vị Ương sững sốt ba giây, lập tức hé miệng, diễn lại trò cũ, lớn tiếng khóc lên.

“Oa~~ em không muốn, em không muốn, ngủ một mình em sẽ bị lạnh, lạnh sẽ trèo tường, anh trèo tường tức là đi ngoại tình, anh sẽ bị người khác cười, cười anh bại hoại phong tục”

Huyết thái dương của Phó Trọng Hoa giựt giựt mãnh liệt, anh cố nén xuống xúc động muốn đem ma quỷ kia băm thay vụn đoạn.

“Oa~~ Chẳng lẽ đây là ‘thất niên chi dương’ mà mọi người hay nói sao, những mà còn chưa tới bảy năm a, ngay cả bảy tháng cũng chưa đến, em sao lại đáng thương như vậy? Quỷ lạc dương trần bị người khi dễ, ô”

Phó Trọng Hoa nheo mắt lại, trong đầu xét qua một trăm loại phương pháp làm cho hắn hồn phi phách tán.

“Ô

.” Trầm Vị Ương hít hít mũi, thực trấn định nói: “Cái kia, em đói bụng, anh nấu mì cho em ăn được không? Cứ đói bụng thế này em rất khó mà khóc tiếp được.”

‘Bùm, bùm, bùm – ’

Trong lòng Phó Trọng Hoa nổ mạnh từng đợt nối tiếp từng đợt tựa như bắn pháo hoa hay núi lửa phun trào, nổ văng đi một tia lý trí cuối cùng trong đầu Phó Trọng Hoa.

Anh phóng xuống giường, động tác lưu loát.

Trầm Vị Ương cảm giác được một cỗ sát khí, cố gắng trấn định mà nhanh chóng đứng dậy.

Phó Trọng Hoa hướng về phía hắn đi tới.

Trầm Vị Ương cũng không thèm nhìn tới anh, cầm đầu bỏ chạy.

Thợ săn vuốt râu hùm cuối cùng bị ném lên giường lăn qua lộn lại luyện tập “Em không dám.”

Sau khi lăn lộn không biết bao nhiêu vòng, cuối cùng lão hổ ăn uống no đủ theo lời của thợ săn chỉ còn giọng mũi, xuống giường đi nấu mì.

Trầm Vị Ương hốc mắt hồng hồng nhìn nam nhân đang bưng mì vào, hắn ở trên giường cuộn người lại, đáng thương hề hề đối với Phó Trọng Hoa nói: “Mông em đau, thắt lưng em đau, yết hầu em đau.”

Phó Trọng Hoa biết tiếp thu ý kiến, ‘trấn an’ nói: “Em ngoan ngoãn, sẽ chẳng bao giờ bị đau.”

Trầm Vị Ương hít hít mũi, “Anh chẳng biết thương hương tiếc ngọc.”

“Thương hương tiếc ngọc phải tùy người, loại ngu ngốc như em, anh không đánh cho hồn phi phách tán, thì em nên cảm kích và khắc sâu đại ân đại đức của anh vào trong tâm trí.” Phó Trọng Hoa đem mì đặt trên đầu giường, đang định quay lưng đi thì cái tên ngu ngốc chỉ biết ‘khóc’, chỉ biết ‘đói’ kia hướng anh vươn tay.

Khóe miệng anh co rút co rút, khom người đem hắn ôm vào trong lòng, ngẫu nhiên anh cảm thấy vai trò của mình bị lấn lộn – không biết rốt cuộc anh là người yêu của hắn hay là người giám hộ?

Nếu không phải không thể chấp nhận chính mình cùng con trai làm tình, khẳng định anh cảm thấy bọn họ là cha con.

Chính là trong lòng ngẫu nhiên ẩn ẩn không chỉ cảm giác tội ác, còn làm cho anh thực cảm thấy chính mình như một tên cha biến thái.

Trầm Vị Ương ăn từng ngậm từng ngậm mì Phó Trọng Hoa cẩn thận thổi nguội, thỏa mãn nằm ở trong lòng người yêu ngay cả một ngón tay cũng không động, được chiếu cố đến vô cùng tự hào.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ về em.”

Trầm Vị Ương ‘hắc hắc hắc’ nở nụ cười thật tươi, then thùng liếc mắt đưa tình một cái, “Em đang ở ngay trước mặt anh, sao anh phải nghĩ? Anh vừa rồi giống như đang nướng cá, đem em trở qua trở lại trên đồng lửa, còn chưa thỏa mãn sao a?”

Phó Trọng Hoa ngoài cười nhưng trong không cười, lười quan tâm.

— còn tiếp —

13. Tô Dung - Chương 6-2

Trầm Vị Ương cũng không để ý tính tình nóng lạnh của Phó Trọng Hoa, vẫn ở trong lòng anh nằm thoải mái, “Aizz, gần đây em đều mơ thấy giấc mơ kỳ quái. Em còn mơ thấy cái này.” Hắn cầm túi hương ở trên cổ lên, lắc lắc.

“Ngày có chút suy nghĩ, đêm sẽ nằm mơ điều đó.”

Trầm Vị Ương nhú mũi, “Không phải đâu, em còn mơ thấy anh ở cùng em, tính tình của anh trong mơ cũng xấu y chang hiện thực, chẳng qua là có điểm hơi kỳ quái, không đúng, là rất kỳ quái, nhưng mà em không biết diễn tả thế nào.”

“Đừng nghĩ, ăn no liền ngủ.”

“Không muốn.” Trầm Vị Ương ở trong lòng anh làm nũng, “Anh một chút cũng không quan tâm em, không muốn nghe em nằm mơ cái gì.”

“Không phải em mơ thấy ở cùng anh sao?” Gân xanh Phó Trọng Hoa giật giật lên.

“Nhưng mà ở trong mơ còn có rất nhiều điều để em nói, anh cũng không muốn nghe.” Trầm Vị Ương đổi hẳn anh một miếng, sau đó ngã nhào ra giường, dùng chăn bao trùm lấy cả người lẫn đầu của mình.

Phó Trọng Hoa đột nhiên có một cổ xúc động muốn hỏi thăm thời điểm hắn chết rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

Nhưng theo lý thuyết quỷ thể sẽ không thay đổi, theo bề ngoài của hắn – tuổi đại khái khoảng 20, sao hành vi cứ chỉ cùng đứa bé 3 tuổi không có gì khác nhau?

“Phó Trọng Hoa, ngừng mắng thầm em đi, mau tới ôm em một cái, an ủi em.”

Phó Trọng Hoa mới mặc kệ hắn, tính cầm chén không đem xuống lầu, mới đứng dậy thất lưng đã bị ôm lấy.

Phó Trọng Hoa nhướng mi, thấp giọng nói: “Buông tay.”

Trầm Vị Ương làm nũng, nói: “Để ngày mai dọn.”

“Không được.”

“Phó Trọng Hoa, anh còn như vậy em sẽ bỏ nhà đi, em không cần anh nữa.”

“Xin cứ tự nhiên.”

“Em biết anh cầu còn không được.” Nói không lại, Trầm Vị Ương lập tức rút xuống một giọt nước mắt to như viên đậu.

Phó Trọng Hoa nhìn không được hét lên, “Mẹ nó, em ngoài khóc ra còn biết cái gì?”

Trầm Vị Ương cúi đầu thành thật kể ra: “Còn có thể ăn, ngủ, cùng anh lên giường, đùa anh vui vẻ, làm anh đau lòng, chọc anh phát cuồng”

“Ngừng.”

Trầm Vị Ương ngoan ngoãn không nói lời nào.

Phó Trọng Hoa nhận mệnh leo lên giường, ôm lấy thắt lưng hắn, “Nói đi.”

“Kỳ thật em đã quên.”

“.....”

“Anh cũng không nên tức giận a, em chỉ là hơi sợ một chút. Không biết vì cái gì, ở trong mơ thời điểm anh ôm em, em thật sự rất sợ hãi, em sợ anh bỏ lại em, vừa đi một bước, em lại sợ chúng ta bị tách ra, vĩnh viễn không thể gặp lại.”

“Suy nghĩ miên man.”

Trầm Vị Ương nhíu mi, “Không phải, không phải suy nghĩ miên man, trong ấn tượng em chưa từng sợ hãi qua như vậy.”

“Em vẫn để ý đến anh Lăng?”

Trầm Vị Ương bắt lấy cánh tay anh, “Aizz, em nói với anh cái này, nhưng em thật sự không có ác ý.”

Phó Trọng Hoa vén sợi tóc rũ trên mặt hắn lên, “Ừ, em nói.”

“Em có một loại cảm giác – sau này anh Lăng sẽ chia rẽ chúng ta. Vừa mới bắt đầu thì em đổ kị tình cảm của các anh, nhưng sau đó lại bị loại cảm giác này bao phủ lên toàn bộ đổ kị của em.”

“Em sợ anh Lăng thu phục em?”

Trầm Vị Ương không trả lời, chính là ôm chặt lấy anh.

“Ngu ngốc, em không cần lo lắng, không ai có thể làm em bị thương, không ai có thể mang em đi khỏi bên người anh.”

“A, nếu không phải người thì sao?”

“.....”

Trầm Vị Ương biểu tình vô tội nhỏ giọng nói: “Không phải anh lại tức giận chứ? Em chỉ là nói lên sự thật thôi.”

“.... Dù sao anh sẽ không để em rời khỏi anh, anh cũng là nói sự thật, hơn nữa nếu em không ngủ, cũng không để cho anh hảo hảo ngủ một giấc, chúng ta đây cũng không cần phải ngủ, liền cùng nhau hảo hảo ‘thảo luận’ điều anh nói có bao nhiêu sự thật.”

“Em đang ngủ.”

“Phi thường tốt.”

—

Phó Trọng Hoa chọn giữa trưa để ra ngoài, nên Trầm Vị Ương chỉ có thể ở lại nhà nhằm chán chuyển kênh TV, chuyển từ kênh 1 đến kênh 100, rồi từ kênh 100 chuyển lại kênh 1, nhằm chán đến nỗi phải gấp một cái thật to, cuối cùng đành tắt luôn TV.

Hắn nhằm chán đứng lên đuổi đuổi người, nhìn chung quanh phòng khách một vòng, tính toán quét dọn phòng ở một phen.

Cầm lấy máy hút bụi bỗng nhiên nhớ đến Phó Trọng Hoa nói hắn là ‘ngu ngốc đồ điện’, không muốn bị đuổi đành không nên lộn xộn, cho dù trên danh nghĩa là hoạt động ‘dọn dẹp’ cũng không được.

Trầm Vị Ương đành phải buông tha cho.

Hắn đột phát ý tưởng đi vòng quanh phòng khách hai vòng, sau đó đứng ở huyền quan hướng bên trong nhìn vào.

Hắn nhìn nhìn sàn nhà, suy nghĩ suy nghĩ, “Nơi này nên có một cây hoa đào.”

[Đệ muốn ở chỗ này trồng một cây hoa đào.]

“Ai?” Trầm Vị Ương nhìn quanh bốn phía.

[Tùy đệ.]

Đây lại là một tiếng nói khác, toàn thân Trầm Vị Ương cương cứng, da gà da vịt nổi đầy, căn nhà này ở ngay ban ngày ban mặt lại có chuyện ma quái – ‘đùa bốn’ hẳn một tên quỷ.

[A, đệ nghĩ – Đào Yêu tranh thủ tình yêu không thua gì nhau, thi nhân lại chỉ để ý đến Đào. Bất công.]

Trầm Vị Ương một trận hoảng hốt, thanh âm này rất quen tai.

[Yêu tu thua Đào ba phần tĩn. Đào lại thua Yêu một mảnh tâm.]

Trầm Vị Ương cả người chấn động, nói không nên lời vì cái gì, chỉ là trái tim tựa như quả mơ ngâm vừa chua vừa cay. Tay chân hẳn có một loại cảm giác vô lực, lắc đầu miễn cưỡng đem dị trạng ném ra sau đầu, lắc lắc lắc lắc bước nhanh vài bước.

[Đình La Sơn thật sự rất khá, huynh nhìn xem từ nơi này nhìn ra ngoài, thảo nguyên thật đẹp.]

Trầm Vị Ương theo bản năng hướng phương hướng kia nhìn qua, quả nhiên hiện ra một thảm cỏ xanh lục mênh mang, nhìn lên trời xanh mây bay, thốt ra: “Sau này chúng ta ở luôn nơi này được không?”

[Sau này chúng ta ở luôn nơi này được không?]

Trầm Vị Ương nghe được thanh âm quỷ dị kia nói một câu y chang, nhất thời bưng tỉnh. Lúc này nhìn kỹ lại, làm gì có thảo nguyên, nơi đó là cửa phòng bếp.

“Gặp, gặp quỷ.” Sắc mặt Trầm Vị Ương xanh trắng, quay đầu bỏ chạy.

Hắn cầm đầu chạy, chờ khi dừng lại, hẳn thấy hé ra bàn gỗ, hai bên bàn gỗ ngồi hai người, một người áo đỏ, một người áo trắng, trừ bỏ gương mặt mơ hồ, còn lại đều rất rõ ràng.

[Người không xứng với hẳn.]

[Ta biết.]

[Người chính là một tiểu yêu lai lịch không rõ, chỉ cần người nguyện ý rời khỏi hẳn, ta có thể bảo toàn mạng hẳn, làm cho tiên giới đình chỉ truy sát.]

[Ta không hiểu, ta thực không hiểu người, vì cái gì người trăm phương nghìn kế muốn ta rời khỏi hẳn? Hay là ...] Người nọ thay đổi biểu tình mấy lần, cuối cùng chính là yên lặng nhìn thẳng đối phương.

[Đúng, ta thương hẳn.]

[Người thương hẳn? Ngay cả chưa nói chuyện với nhau liền yêu hẳn? Gặp mặt đã yêu?]

[Gặp mặt đã yêu?] Khuôn mặt người nọ vắn vẹo, đột nhiên cười ha ha, trong nháy mắt lại ngừng cười. [Người nghĩ rằng ta là người? Ta từ nhỏ đã quen biết hẳn, ta ở cùng với hẳn đã mấy ngàn năm, ta yêu hẳn mấy ngàn năm, nếu so sánh – người cùng hẳn mới là gặp mặt đã yêu.]

Người nọ khiếp sợ nhìn về phía gã, [chẳng lẽ huynh ấy là Nguyệt ca ca của người? ... Nếu là vậy, khó trách người sẽ đối với ta đuổi tận giết tuyệt.]

Tay người nọ run lên, nước trong chén đổ cả ra bàn, im lặng không nói.

Hình ảnh ở phía đó biến mất, Trầm Vị Ương nháy nháy mắt nhìn lại, phát hiện chính mình đứng ở một góc, đối mặt với phòng khách.

Hắn đưa tay che ngực trái, người kia trong lòng đau, đau lòng vì người mặc áo đỏ đối với mình đuổi tận giết tuyệt. Người đó đau lòng rất rõ ràng, ngay cả chính hắn cũng cảm giác được, thậm chí muốn khóc.

Trầm Vị Ương sờ sờ khoe mắt mình, nhìn đầu ngón tay dính ướm ất.

Sau lưng đột nhiên nổi lên một trận gào khóc thảm thiết, Trầm Vị Ương như là vô ý thức, hoặc như là bị bắt xoay người.

Đứng bên trái hẳn là người áo trắng khi này, đứng bên phải là một người áo đen. Quanh đó la liệt xác chết không toàn vẹn, xương trắng máu tươi đầy đất dọa Trầm Vị Ương run sợ, hẳn kim lòng không đậu lùi ra sau một bước, cúi đầu, nháy mắt giật mình chết lặng.

Hắn chính là đang đứng giữa vũng máu lai láng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai quân giăng co, binh tướng hung hăng, tiếng chém giết chấn rung trời cao, nhưng chặt đầu đổ máu hi sinh trước tiên lại là phạm nhân.

Phạm nhân? Trầm Vị Ương cả kinh, chính mình làm sao biết được đó là phạm giới nhân gian?

Hắn không dám nhìn nữa, ánh mắt quay trở lại nhìn hai người gương cung bạt kiếm kia.

[Huynh thực đã quên đệ?]

Trầm Vị Ương theo người nọ cùng nhìn về phía nam tử áo đen có bộ mặt mơ hồ kia.

[Người là ai?]

Đau quá, Trầm Vị Ương nghe thấy những lời này chỉ cảm thấy cả người như muốn xé rách ra từng mảnh.

[Huynh nhưng lại hỏi đệ là ai? Trường Dạ, đệ có bị thiên đao vạn quả, sét đánh chi hình, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh, cũng không muốn huynh cứu đệ, để rồi quên tất cả, huynh có biết hay không?]

Tầm mắt Trầm Vị Ương mơ hồ, đây là chuyện gì?

Hắn mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt người áo trắng buồn rầu, nhưng không hề rơi một giọt nước mắt, nhưng vì cái gì chính mình lại rơi lệ lã chã?

[Ta cứu người?] Trên gương mặt lãnh đạm của người áo đen có vài phần nghi hoặc, [Người nói ta ném bỏ công lực trăm ngàn năm, nghịch thiên mà đi, là vì cứu người?]

[Trường Dạ, là đệ hại huynh. Nhất định là do hai ta sớm chiều ở chung, cho nên ma tính của đệ lay nhiễm vào huynh nên mới có thể như thế. Đệ cầu huynh buông đao, nếu không đợi đến khi trường lão xuất quan, đệ không cách nào bảo hộ được huynh.]

Người áo đen cười nhạt, [Người bảo hộ ta?]

Trầm Vị Ương nháy mắt, hai người vừa mới còn đứng đó nói chuyện, đã biến mất không thấy. Chỉ thấy bụi bay đầy trời, lôi điện nổ ra, trước mắt xuất hiện hình ảnh như là lốc xoáy có màu sắc đen tím quỷ dị. Cái xoắn ốc kia không ngừng xoay tròn, đồ vật xung quanh đều bị cuốn vào. Vật còn sống, hay vật đã chết đều bị hút vào trong, tiếng la hét thảm thiết thê lương vang lên một tiếng nối tiếp một tiếng.

Trầm Vị Ương kinh hãi lui về sau mấy bước, chân đột nhiên bị giữ chặt.

[Cứu ta, cứu cứu ta ...]

Trầm Vị Ương lập tức vươn tay, nhưng giây tiếp theo hắn chỉ chạm sột qua đầu ngón tay của người đó, trở mắt nhìn người đó bị cuốn vào bên trong cơn lốc kia, phát ra tiếng hét thảm thiết cơ hồ chấn vỡ màng tai.

“Không —” Trầm Vị Ương cũng hét to lên.

Trong lúc hoảng hốt đó, hắn tựa hồ cũng nghe được một âm thanh đồng dạng.

[Không —]

Giây tiếp theo, gió đột nhiên ngừng – hàng trăm ngàn vật sống hoặc chết bị hút vào đó đồng thời rơi rụng xuống – dập nát, vỡ vụn từng khối. Chấn động kia tựa như một cơn động đất bình thường phá tan tất cả.

Trầm Vị Ương tái gương mặt, đang lơ lửng pháp phên ở giữa không trung chính là hai người mới vừa rồi kia.

Người áo đen kia chấp hai tay sau lưng, dáng người anh tuấn, mặc cho thanh kiếm phát sáng kia xuyên qua ngực, mũi kiếm ở sau lưng giọt xuống từng giọt máu tím.

Người áo trắng kia xem như lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hắn ôm lấy nam tử áo đen, hai người chậm rãi rơi xuống mặt đất.

[Đồ xấu xa, đồ xấu xa, huynh đang làm gì vậy? Ai cho huynh tiếp một kiếm này của đệ? Vì cái gì không né –]

Trầm Vị Ương cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế, hắn không ngừng lắc đầu, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.

Nam tử áo đen nằm ở trong lòng hắn nâng tay lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt của hắn, [khi huynh muốn dừng pháp lực lại đã không còn kịp, Nhật Hoa kiếm này của đệ một khi xuất ra có thể phá tan âm nguyệt của huynh, thương thế của đệ cũng sẽ giảm xuống thấp nhất, huynh muốn đệ dùng nó.]

Nam tử áo đen ngừng một chút, sau đó phun ra 3 bụm máu.

Nam tử áo trắng che miệng của nam tử áo đen lại, [Không cần, Trường Dạ, đệ phải làm sao đây? Làm gì mới có thể cứu được huynh?]

[Đình La sơn, chờ huynh, huynh sẽ không chết, nhưng tỉnh lại có lẽ mấy ngàn năm, có lẽ mấy vạn năm]
Nam tử áo đen lại ho ra một bụm máu.

[Đệ chờ, đệ chờ, mấy ngàn năm, mấy vạn năm, cho dù thiệt nhiều ngàn ngàn vạn vạn năm, đệ đều chờ.]

Hai mắt Trầm Vị Ương đắm lệ mơ hồ nhìn thấy một tia sáng màu trắng lóe lên, liền thấy một người tuyệt thế tao nhã từ trên trời giáng xuống.

[A Nguyệt, ta đến chậm.]

[Trường lão?] Nam tử áo trắng ôm chặt lấy gã, [Trường lão, cầu ngài, cầu ngài buông tha Trường Dạ, ma tính của Trường Dạ đã bị ta tiêu trừ, hiện tại huynh ấy chỉ là một phạm nhân mà thôi.]

[Tiểu yêu, A Nguyệt sẽ không chết, không ai có thể giết chết hắn, ta cũng không ngoại lệ. Hôm nay hắn bị một kiếm này là thiên kiếp, 9 triệu năm một lần, chính là không thể ngờ lần này hắn lại thua ở chữ ‘tình’.]

[Có ý gì?]

[Khi A Nguyệt sinh ra trời đất còn đơn sơ, nhờ hắn mà có ta, và từ đó ngày sinh ra. Sau vạn vật ngưng khí hóa thần, thần tạo người, người dần dần có tham – sân – si, phần tâm linh này dần phân hóa thành 3 loại – ma, quỷ, tiên. Khí tinh thuần bởi vậy cũng từ từ loạn, rốt cuộc vạn vật chỉ linh không thể sinh ra thần khí, xưng yêu. Tiểu yêu, hắn cùng với ta và người bất đồng, ở ngoài tam giới lục đạo, vô sinh vô tử.]

Hình ảnh biến mất.

Giờ phút này, đột nhiên có một loại đau nhức đánh úp xuống đầu hắn, cả người hắn đau đớn, hắn giãy dụa chạy trốn, chạy đến khi ảm áp từ hai chân hai tay truyền đến trái tim, hắn mới dừng chân lại.

Vừa mở mắt ra, hắn cảm nhận được ánh mặt trời chiếu sáng đến cơ hồ hắn không mở mắt ra được.

Trầm Vị Ương hồn phách hỗn loạn, lúc này tựa như bị sét đánh, điện lưu đánh xuyên qua người, xuyên thấu qua 6 phách, tới phách cuối cùng, hắn đột nhiên hét lên sợ hãi, phá tan đi tia chớp đó.

Nhất thời ngất đi.

— end ch.6 —

14. Tô Dung - Chương 7-1

Trầm Vị Ương hét to một tiếng tỉnh lại, ngồi bậc dậy, nhìn đảo dác chung quang minh, phát hiện chính mình còn đang ở trên giường.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, thời khắc nằm mơ đó như giả lại như thật, hình ảnh chợt lóe rồi biến mất, hắn phảng phất như bắt được cái gì, rồi lại cái gì cũng không bắt được.

“Mình nằm mơ?” Hắn tập trung suy nghĩ, lại nhớ không được một chút gì trong mơ.

‘Leng keng, leng keng ~’

Tiếng chuông cửa đánh gãy suy nghĩ của hắn, hắn nhớ tới Phó Trọng Hoa ra ngoài mua một ít đồ vật, có thể là anh đã trở lại. Trầm Vị Ương theo bản năng che dấu sợ hãi cùng lo lắng của mình, nhếch nhếch khóe miệng, luyện tập nụ cười.

Hắn trấn định tâm thần, mới sôi nổi đi tới cạnh cửa. Trước khi Phó Trọng Hoa ra ngoài hắn đã trầm dặn ngàn dặn anh phải mua pudding về cho hắn, nghĩ đến pudding mềm mại lạnh lẽo nước miếng hắn đã nhanh chảy ra.

Thanh thanh yết hầu, tính vừa mở cửa liền dâng lên tiếng kêu ‘Honey’ ngọt ngào chết người không đền mạng – đó là tiếng anh Phó Trọng Hoa dạy hắn, kèm theo một cái hôn nồng nhiệt, sau đó là hưởng thụ mỹ vị của pudding thơm ngon.

“Hon – a.” Trong nháy mắt cửa mở ra, âm cao tám thước dừng một chút, sau đó hạ thấp nhanh chóng kèm theo sửa đổi nét mặt.

Lăng phi sững sốt một chút, sau đó cười to, “ ‘Hon’ cái gì? Vị Ương, em tưởng là Trọng Hoa sao?”

Trầm Vị Ương đỏ mặt, “Anh Lăng, anh tới chơi à, sao không nghe Trọng Hoa nói anh sẽ đến?”

Lăng Phi cười cười đóng cửa lại, tự ý hướng phòng khách đi đến, “Bởi vì anh không nói với cậu ấy.”

Trầm Vị Ương dừng một chút, cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng không thể nói rõ là chỗ nào, đành phải làm tròn nghĩa vụ chủ nhà với khách nhân, “Anh Lăng, anh muốn uống gì?”

“Không cần khách sáo, anh cũng không phải người lạ.”

Trầm Vị Ương “Ác” một tiếng, Lăng Phi ngồi trên sofa hướng hắn ngoắc ngoắc, hắn liền ngoan ngoãn đi qua.

“Tối qua động đất, chắc em biết?”

“Vâng, cường độ rất lớn.”

Lăng Phi nhìn hắn, nụ cười kia vẫn như trước nhưng xem ở trong mắt Trầm Vị Ương không hiểu sao lại lộ ra một cổ bi thương.

Tâm hắn bỗng nhiên đau xót, ‘hừ’ nhẹ một tiếng, cảm giác đau lại biến mất, tựa như ảo giác.

Lăng Phi cào cào tóc, “Vị Ương, kỳ thật ở Đài Loan không cảm giác được.”

Trầm Vị Ương giật mình sững sờ, “Ác.” Vậy là sao?

“Em đối với chuyện trước kia một chút cũng không nhớ rõ, đúng không?” Lăng Phi hạ ánh mắt, trong con ngươi lưu chuyển thâm trầm.

Trầm Vị Ương hiểu được nên gạt đầu, nhưng giờ phút này lại cảm thấy nơm nớp lo sợ, không tình nguyện, “Ừ.”

Lăng Phi nhìn về phía hắn, không hề cười, trong cặp mắt sâu không thấy đáy kia là bi thương dày đặc dọa Trầm Vị Ương sợ hãi.

“Anh Lăng, anh làm sao vậy?”

“Em nghe qua chuyện xưa – thiên sứ cùng ma quỷ mến nhau chưa?”

“Nghe, nghe qua.” Trầm Vị Ương không biết hiện tại nên nghĩ chính mình may mắn đã nghe qua hay là khổ sở.

“Đó là cách nói của Tây Phương, thật lâu, thật lâu, thật lâu trước kia, quả thật có chuyện như thế xảy ra, khinh thiên động địa, oanh oanh liệt liệt, lịch sử nhân loại cũng từ đó mà bắt đầu lại một lần nữa.”

Trầm Vị Ương ‘tựa tiểu phi tiểu’ nhìn anh ta, “Anh Lăng, anh có biết anh đang nói cái gì không?”

Lăng Phi nhẹ nhàng gạt đầu, “Đây là câu chuyện đã rất xa xưa, Vị Ương, em nguyện ý nghe anh kể không?”

Trầm Vị Ương xấu hổ gạt đầu, hiện tại nói không muốn nghe, chẳng lẽ được sao?

“Thật lâu trước kia, có một đứa bé bị nguyên rửa sinh ra, tiên giả từ bi không đành lòng nhìn nó bị nhân gian vứt bỏ, đem nó mang về tiên giới dùng nước ao tiên tắm rửa tinh lọc, hằng ngày cho ngồi trên hoa sen vàng, tích lũy tháng ngày dưỡng ra linh khí tiên phi tiên. Đứa bé ấy từ từ lớn lên, đến khi biết được thân thể của mình không phải yêu cũng không phải tiên, không chịu nổi đả kích, rời khỏi tiên giới.”

Xấu hổ trong mắt Trầm Vị Ương theo chuyện xưa càng ngày càng nhạt đi, trong lòng nhận nhạo một loại cảm xúc khác, hẳn nói không nên lời, kim lòng không đập nhăm mắt lại.

Một cổ cảm xúc nói không rõ tựa như chiếc lưới vô hình mềm mại nhẹ nhàng bao bọc hẳn lại từng đợt từng đợt, rồi lại buộc chặt từng tắc từng tắc.

“Tế hội nhân duyên, cũng không biết là họa hay phúc, hẳn nhập ma giới, luyện ma công, làm cho tâm tính lệch lạc, thống lĩnh ma tộc tấn công tiên giới. Sau đó nhờ một giọt máu cùng một ít nước mắt của tiên giả thu dưỡng hẳn, làm hẳn nổi lên một tia thương hại, rồi hợp lực chúng tiên lại miễn cưỡng đem hẳn đánh bại. Sau đó nhốt hẳn vào hồ sen của Quan Âm, lấy tiên khí hóa đi một thân lệ khí của hẳn, cứ như thế, lại qua ngàn năm.”

Lăng Phi tạm dừng một chút, “Dòng thời gian cứ trôi qua, đến một ngày hẳn từ trong phong ấn tỉnh lại, quên mất chuyện cũ trước kia. Hẳn hạ phạm du ngoạn khắp nơi, giải cứu ngàn vạn lê dân, công đức vô lượng. Ngay tại trong khoảng thời gian này, hẳn cùng một vị nam tử không biết lai lịch tên là Trường Dạ yêu nhau, tiên giới xuất hiện lên tiếng phản đối, cho rằng hưởng hẳn đi đầy ma tính, nếu lại động phạm tâm, chỉ sợ sẽ bị ma nhập, vì thế suy nghĩ biện pháp ly gián hai người.”

“Sẽ không, hẳn sẽ không, vì sao lại muốn ly gián bọn họ?” Nghe được đến đây, Trầm Vị Ương vô cùng kích động, ánh mắt ngơ ngẩn thất thần, lời phản bác vô thức thốt ra.

Lăng Phi cười khổ, “Không ai dám cá cược, dù sao trăm kịch ngàn năm trước kia không ai muốn tái diễn thêm một lần. Không ngờ, càng muốn tránh lại không thể tránh. Ai cũng không thể ngờ được, đem người kia rời khỏi bên người cái người tên Trường Dạ kia mới là ác mộng bắt đầu.”

Trầm Vị Ương dời đi tầm mắt đang nhìn về phía anh ta, một trận cay cay mũi, hai hàng lệ chảy xuống.

Lăng Phi thấy hẳn rơi lệ, “Vị Ương, em nhớ ra rồi sao? Người kia chính là em.”

Cả người Trầm Vị Ương chấn động, trừng lớn mắt, tựa như đang có yêu ma quỷ quái gì đó đang tới gần, biểu tình cực kỳ sợ hãi, “Không, không...”

[Tiểu yêu, người là kẻ gây tội nghiệt, nếu không có người, thiên hạ yên vui thái bình.]

[Tiểu yêu, chính người gây cho tam giới hỗn loạn, sao người có thể dám thông đồng với yêu nghiệt làm ra chuyện nghịch thiên, ta tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha hẳn, sẽ cho sét đánh Cổ Trường Dạ tan hình, nhốt vào A Ti.]

[Tiểu yêu.....]

Trầm Vị Ương ôm tai hét to một tiếng, trong đầu từng đạo từng đạo âm thanh vang lên làm cho đầu óc hẳn đau nhức như muốn nổ tung ra, “Không phải em —”

Lăng Phi khẩu khí ôn hòa nhưng kiên định, “Là em, chính là em. Vị Ương, chuyện xưa này không chỉ có thế. Người nam tử cùng em yêu nhau kia – không ai biết hẳn có thân phận gì, từ đâu tới, là thần là tiên là quỷ là ma là người là yêu hay là tinh, không ai biết. Gây ra những điều chưa hề thấy, tuy có phòng bị nhưng vẫn là đánh giá quá nhẹ.” Anh ta khẽ mấp máy miệng, nhưng không phát ra âm thanh, tựa như rất khó mở miệng.

Im lặng một chút, Lăng Phi hít sâu một hơi, mới nói: “Em bị nhốt trong quả cầu thần khí vô giới, quả cầu vô giới là không gian do trưởng lão lấy pháp lực tạo ra, cùng phía ngoài ngăn cách. Nam nhân kia tìm không ra em, cuối cùng thất hồn lạc phách nhưng vô cùng kiên định đối với mọi người nói rằng ‘nếu đệ ấy không còn, vậy chúng ta cũng không tất yếu phải tồn tại.’ Sau đó giết chóc bắt đầu. Hẳn bị buộc nhập ma giới, thậm chí đối đầu với người hẳn yêu nhất ...” Lăng Phi nhìn thẳng vào hẳn nói: “Hẳn nhập ma là vì em, sau đó ngay cả em hẳn cũng không nhận ra, liền cùng em đánh nhau. Khi trưởng lão xuất quan, nhận ra thân phận hẳn nhưng hết thấy đã quá muộn.”

[Tiểu yêu, là người cùng hán bày mưu đặt kế? Người còn không mau mau khuyên hán thúc thủ chịu trời.]

[Tiểu yêu, người nghịch thiên mà đi, ngày sau ắt sẽ bị trời phạt, hán cũng sẽ không may mắn thoát khỏi, người cùng Cố Trường Dạ sẽ vì tội lỗi hôm nay mà trả giá đại giới.]

[Tiểu yêu, hán luôn miệng gọi tên người, Vị Ương, Vị Ương, chẳng lẽ tên người không phải là Vị Ương?]

[Câm miệng, tất cả các người đều câm miệng. Ta không tin, đưa Nhật Hoa kiểm cho ta, ta sẽ đi, nếu không phải hán, các người nên vì những lời chửi bới hôm nay mà giải thích rõ ràng, có việc có thể nhẫn nhưng có việc không thể nhẫn, lúc đó ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người.]

Trầm Vị Ương đột nhiên đứng lên, ôm lấy đầu, bước lùi ra sau mấy bước, “Không -, em không cần nghe nữa.”

Ngoài đầu đón mãnh liệt ra, còn có một cỗ sợ hãi trước nay chưa từng có bao phủ tâm thần hán, nếu cứ tiếp tục nghe nữa nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra, hán không cần nghe nữa, hán không cần nghe nữa.

“Vị Ương, em vì cứu chúng sinh, đánh nhốt hán vào luân hồi, đem chính mình vây ở Đình La Sơn, hán nói chỉ cần hán thoát khỏi luân hồi, tùy thời sẽ đến lấy mạng của em. Nay ma tộc đã phá tan phong ấn năm đó trường lão bày ra, bắt đầu ở nhân gian làm loạn, nếu để cho bọn chúng tìm được hán trước, thảm kịch xương máu trăm ngàn năm trước sẽ tái diễn lần nữa, chẳng lẽ em đành lòng sao, Vị Ương?”

Trầm Vị Ương đau đến mờ mắt, cố gắng bảo trì một chút thanh tĩnh, bác bỏ nói: “Không, không phải em, anh Lăng, anh đừng giận nữa, không phải anh xem quá nhiều tiểu thuyết chứ? Em biết anh vẫn luôn là độc giả trung thành của Trọng Hoa ...”

Lăng Phi nắm lấy vai hán, dùng sức lay động, “Anh tận mắt thấy em đem kiếm đâm vào ngực hán, chính tai anh nghe được hán thề độc, anh hiểu trong lòng em rất đau, hiểu được lòng từ bi của em, Vị Ương, không cần trốn tránh nữa, em không có làm sai, cái gì cũng không sai, em không phải là quỷ, không cần vậy khốn chính mình trong cái ảo giác buồn cười do chính em tạo ra nữa.”

Trầm Vị Ương khủng hoảng lách người thoát khỏi giam cầm của anh ta, “Em không biết anh đang nói cái gì, em cái gì cũng không biết, anh Lăng, không cần đùa giận em nữa, loại trêu đùa này chẳng buồn cười chút nào.”

“Vậy em cứ thoải mái đi ra ngoài, anh không tin em sẽ chết dưới ánh mặt trời, Vị Ương, em từng sinh hoạt trăm ngàn năm dưới ánh mặt trời, thì làm sao có thể sẽ bị chết chứ?”

Trầm Vị Ương trừng lớn mắt, “Anh Lăng, anh điên rồi, em sẽ chết, quỷ sợ ánh sáng, sẽ bị thiêu đốt, hồn phi phách tán.”

Lăng phi tiến sát từng bước, “Quỷ cũng sợ phù chú, đúng không? Em có biết trong túi hương anh đưa cho em có thả cái gì vào không? Vì một ngày này để cho em có thể tin, anh đã thả vào trong túi hương phù chú đem quỷ đánh cho hồn phi phách tán, không tin em mở nó ra xem đi. Vị Ương, xem xong nói cho anh biết, vì sao em không bị gì cả dù chỉ một chút? Vì sao anh lừa em cái đó có thể điều tiết độ ẩm giữa em và Trọng Hoa, thì sau đó Trọng Hoa không còn cảm thấy em lạnh như băng nữa?”

Trầm Vị Ương ngã ngồi lên sô pha, hai mắt trống rỗng vô thần, “Xạo, anh gạt em, không có khả năng ... Đây chỉ là chuyện đùa thôi.” Hán muốn cười lại cười không nổi.

Lăng Phi còn muốn nói cái gì nữa, di động lại vang lên. Hán nhìn Trầm Vị Ương liếc mắt một cái, “Là Trọng Hoa.”, nói xong hán ấn nút kết nối, điều chỉnh tâm tình, giả bộ khẩu khí kinh ngạc, “A, anh quên giờ hẹn với em, thật có lỗi, thật có lỗi, anh lập tức trở về.”

Cúp điện thoại, anh ta lo lắng nhìn về phía Trầm Vị Ương, nói lời thăm thía, “Em muốn giả vờ làm như không có việc gì trong bao lâu nữa? Vị Ương, chờ hán tỉnh lại, hán sẽ không buông tha cho em. Đừng quên, trăm ngàn năm trước, làm em đem hán - kẻ mà không ai có thể địch nổi - đánh vào luân hồi, nhận hết thảm đau khổ của nhân gian.”

Lăng Phi lại liếc nhìn hán một cái, liền hướng cửa lớn đi đến.

“Vì sao anh phải nói những điều này với em?”

“Vị Ương, là người tất sẽ có vận mệnh, giết hần là thiên mệnh của em. Nếu em không giết hần, bi kịch xương máu sẽ đến, em càng thêm tàn nhẫn.”

‘Rầm’, tiếng đóng cửa không lớn không nhỏ, lại giống một cây châm đâm vào tâm Trầm Vị Ương, rớt xuống một giọt lệ.

Bỗng dưng, một đạo thanh âm quen thuộc vang lên trong óc hần, trong lúc hoảng hốt đó Trầm Vị Ương tựa như nhìn thấy Lăng Phi một thân áo đỏ đang nhìn mình cười sáng lạn – [Vị Ương, ta yêu Nguyệt ca ca.]

Trước mắt Trầm Vị Ương một mảnh hắc ám.

Ngoài cửa, Lăng Phi nhìn cách cửa vừa đóng lại kia nhếch môi cười âm lãnh —

15. Tô Dung - Chương 7-2

Ngoài cửa, Lăng Phi nhìn cách cửa vừa đóng lại kia nhếch môi cười âm lãnh —

“Người tốt nhất nên tin.”

—
“Này, huynh tên là gì?”

“Huynh không có tên.” Từng có người gọi là ‘Nguyệt Đại Chi’, nhưng chuyện này cũng đã thật lâu thật lâu trước kia, mà anh cũng không cảm thấy từ ‘Nguyệt’ là tên anh.

Nam tử giương mắt nhìn lên bầu trời đêm bao la, “Vậy gọi ‘Trường Dạ’ thì sao? Huynh cùng đêm tối giống nhau, thoát nhìn sâu không lường được, hơn nữa chúng ta lại gặp nhau vào ban đêm, huynh nguyện ý lấy tên ‘Trường Dạ’ không?”

Trường Dạ nhướng mi, “Có gì không thể?”

Nam tử cười nhẹ, “Đúng nha, có gì không thể?”

Trường Dạ ôm lấy hần, nâng khuôn mặt thiên mị của hần lên dưới ánh trăng, “Đệ không hối hận?”

Nam tử ôm lại anh, “Không có gì phải hối hận, đệ tin huynh, đệ cũng tin chính mình.”

“Đệ căn bản không biết huynh là ai.”

Nam tử cup mắt xuống, biểu lộ một tia ưu thương, “Huynh cũng không biết đệ là ai.”

Trường Dạ cười khê, “Ngu ngốc.”

“Sao lại mắng người?” Nam tử nhú mày, tựa như trừng phạt mà cắn lên vai Trường Dạ.

Hần cắn rất mạnh, ý đồ muốn Trường Dạ cầu xin tha thứ, nhưng anh lại cố tình không mở miệng, thẳng đến khi miệng hần mỏi nhừ, hần mới nhả ra, một vài tia máu màu tím theo dấu răng chảy ra, không giống với máu của nhân loại.

Hần biết – bọn họ không giống nhau, từ lúc anh dùng máu chữa thương cho hần thì hần cũng đã rõ bọn họ không giống nhau.

Nam tử lau đi máu của anh, vỗ nhẹ nhẹ vào đầu răng, “Nhìn cái này mọi người đều sẽ biết huynh là của đệ, không ai dám mơ tưởng đến huynh.”

Trường Dạ cười nhạo, “Ngu ngốc, người ngốc như đệ vậy làm sao có khắp mọi nơi?”

Nam tử có chút tức giận, trừng mắt, “Lại mắng đệ ngốc, đệ làm sao ngốc? Chẳng lẽ huynh rất thông minh?”

Trường Dạ nâng cằm hần lên, ánh mắt đầy ý nghĩa sâu xa, nhẹ nhàng mở miệng, “Vị Ương ngu ngốc.”

Nam tử ghen hòng nhìn trân trối, “Huynh, huynh, huynh làm sao biết?”

Trường Dạ cười to, cười hần phản ứng thẳng thắn, “Ngu ngốc.”

“Làm sao huynh biết tên của đệ?” Vị Ương giữ chặt hai vai anh, kích động nhích người tới, không ngờ động vào miệng vết thương, đau đến chảy nước mắt.

Trường Dạ ngừng cười, “Rất đau?”

Vị Ương trừng anh, “Vô nghĩa, huynh thử bị như đệ đi sẽ biết thế nào?”

Trường Dạ nhéo nhéo mũi hắn, “Ngu ngốc.”

“Lại mắng đệ ... Huynh muốn gì?” Vị Ương thấy anh đưa ngón trỏ vào trong miệng mình, dùng sức cắn một cái, trên ngón tay liền có máu chảy ra.

Vị Ương đau lòng cầm lấy tay anh, “Huynh mới ngu ngốc, đang êm đẹp thế này sao lại đi cắn chính mình?”

Trường Dạ rút ngón tay mình lại, “Máu của huynh có thể trị thương cho đệ.”

“Thương?” Vị Ương sửng sốt, thẳng đến khi chỗ tư mật bị nhẹ nhàng đụng vào, gương mặt hắn đỏ bừng vụn vụn, “Không, không cần a, nó, nó sẽ tự lành mà.”

“Ngoan.” Trường Dạ hôn lên môi hắn, tay ôm chặt thắt lưng hắn, thuận lợi đưa ngón tay vào trong dũng đạo ấm áp, đôi mắt dừng trên gương mặt đang chậm rãi nhắm mắt lại của Vị Ương.

Ngón tay đâm vào, xoay một vòng rồi rút ra.

Vị Ương lại đột nhiên ôm chặt lấy anh, vùi mặt thật sâu vào hõm vai của anh.

“Sao vậy?” Trường Dạ cảm thấy khó hiểu.

“Ngu ngốc.” Vị Ương cảm thấy chữ này có vẻ thích hợp với anh hơn.

Trường Dạ nhíu mày, lần đầu tiên bị nói như vậy, không thích ứng nhưng cũng không tức giận. Nếu là do những người khác nói, chỉ sợ anh sẽ không bình tĩnh như vậy. Chính là hiện tại không chỉ không tức giận mà còn cảm thấy nam tử xinh đẹp này đang làm nũng với mình.

Quên đi, anh tự nguyện đem hết thân cho hắn, cũng đã sớm quen nam tử xinh đẹp này làm nũng cùng nói lời không suy nghĩ.

“Trường Dạ, huynh có phải thường thường cùng người khác làm như vậy không?”

Trường Dạ suy nghĩ một chút, “Đệ đang nói ‘vợ chồng chi lễ’ à?”

“Ừ.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng cánh tay đang ôm anh thì xiết lại chặt hơn, Trường Dạ nói không nên lời vì cái gì, chỉ cảm thấy đối với hắn tràn ngập thương tiếc.

“Thật lâu trước kia, từng có những người khác.”

“Vậy a.”

Cánh tay trên thắt lưng thả lỏng một chút, nhưng Trường Dạ ngược lại lại có cảm giác hít thở không thông, “Đệ không vui?”

Vị Ương mặt thối nghiêm nghị trừng anh, “Có gì hay để vui? Huynh có thể nói cho đệ biết không?”

“Thật khó hiểu.”

“Đúng, đệ chính là khó hiểu đó, thì sao? Huynh sẽ cắn đệ?” Vị Ương nhìn anh le lưỡi, sau đó hừ rất một tiếng thật lớn, rồi quay mặt qua một bên.

Trường Dạ nhìn hắn, linh quang chợt lóe, “Đệ đang ghen?”

Vị Ương quay đầu lại, nhướn mi nói: “Giờ huynh mới thông suốt sao?”

“Lần trước Lâm cô nương đến tìm huynh, đệ cũng cố tình gây sự như vậy, đệ nói đó là ghen, vậy cũng được đi. Nhưng mà đệ ghen với ai?”

“Còn nói.” Vị Ương tức giận vỗ mạnh vào hai má anh, “Đệ ghét huynh.”

Nháy mắt ánh mắt Trường Dạ trở nên lạnh lùng, anh chế trụ cổ tay hắn, “Câm miệng.”

“Đệ ghét huynh.” Vị Ương đổi nên nói lại lần nữa.

“Câm miệng.”

Vị Ương cảm thấy tay mình bị bóp rất chặt, nhưng lại có một loại khoái hoạt được coi trọng, “Đệ ghét huynh, đệ ghét huynh, đệ ghét huynh.. ngô ...”

“Đệ làm cho người ta thực nổi giận.” Chấm dứt hôn môi, Trường Dạ cắn cắn nhẹ lên da thịt của hắn, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng mịn của hắn, trong mắt không hề có một chút tức giận nào.

Mặc dù tiểu yêu tinh này đến từ tiên giới cũng là do thiên kiếp sắp tới kia. Quần quít lấy nhau đã một đoạn thời gian, biến đổi nhiều biện pháp lưu lại chính mình, cho dù đã có quan hệ xác thịt, vẫn không thay đổi được thiên kiếp đã định đó.

Nhưng chẳng sao cả, đệ ấy trốn không thoát lòng bàn tay của mình.

Đã làm mình động tâm thì trời có sụp đất có nứt cũng không cho đệ ấy rời đi khỏi mình nửa bước.

Vị Ương đỏ bừng mặt, nhịn xuống từng trận từng trận tê dại, “Huynh mới là làm cho đệ nổi giận, đệ thích huynh như vậy, huynh cũng không chỉ rõ có thích đệ hay không, huynh chưa bao giờ nói qua thích đệ, cho dù chúng ta đã ...” Vị Ương dừng lại, ngược nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nam nhân của mình.

Nam nhân trên cao nhìn xuống, ánh mắt bề nghệ, “Khẩu thị tâm phi.”

Tiểu yêu tinh sống cùng nhân loại quá lâu nên cũng nhiễm thói xấu của bọn họ.

“Huynh nói cái gì?”

Trường Dạ cúi người hôn nhẹ lên môi hắn một cái, nghiêng mặt ngậm lấy trái tai hắn, “Ngu ngốc.”

“Huynh lại mắng đệ!”

“Thích huynh thì cứ việc nói thẳng ra, ghen cũng vậy cứ nói thẳng ra, chứ cố ý tình gây sự thì người bên cạnh chỉ cảm thấy khó hiểu thôi. Vị Ương, chỉ cần đệ thích huynh, huynh sẽ vẫn luôn ở bên cạnh đệ.”

Vị Ương vẫn ngoan cố hỏi lại anh, “Vậy huynh có thích đệ không?”

Trường Dạ coi như không nghe thấy, chính là nói: “Trường Dạ Vị Ương.”

“Huynh rốt cuộc.. ngô ...”

Vị Ương ảo não trừng mắt nam nhân đang hôn môi nhiệt liệt, vậy rốt cuộc huynh chỉ muốn thượng đệ? Hay cũng có thương đệ?

Như thế nào thì cũng phải nói cho rõ chứ!

Trầm Vị Ương đang cầm bát, nhìn chăm chăm vào TV, đôi đũa xới xới hai cái, sau đó lại bắt đầu ngẩn người.

Phó Trọng Hoa hai tay bắt chéo trước ngực, đứng ở bên cạnh đã gần một giờ, nhưng Trầm Vị Ương vẫn là cái dạng mắt hôn mắt vừa kia. Anh bấm chặt môi, lửa giận từng chút từng chút đốt cháy lý trí của anh.

Trầm Vị Ương vẫn hồn nhiên không thấy, đột nhiên trên TV chuyển sang một cảnh có núi lửa nổ bùng lên, hắn sợ tới mức buông tay, bát cơm ‘leng keng’ rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh cùng với cơm vơ vãi khắp nơi, hắn nhắc vội hai chân lên sofa, sợ hãi ôm lấy hai đầu gối.

Phó Trọng Hoa nhíu mày, đành cầm lấy remote tắt đi TV, một tràng thanh âm rất nhỏ lọt vào trong tai, anh quay đầu lại, cái tên ngu ngốc thất hồn lạc phách kia vẫn là trong mắt không ‘người’, lại tiếp tục ngẩn người.

Phó Trọng Hoa lạnh nghiêm mặt, nhẫn nhịn lửa giận bước đi qua, khi anh ngồi xổm xuống trước mặt hắn, tràng thanh âm nhỏ nhỏ kia rốt cuộc nghe được rõ ràng.

“Trọng Hoa Hoa ...”

Phó Trọng Hoa bị tiếng kêu cầu xin giúp đỡ của hắn làm cho mềm lòng, anh vươn tay đem hắn ôm vào lòng. Anh tha thứ hắn đã nhiều ngày cứ điên điên khùng khùng, tha thứ hắn thời thời khắc khắc xem nhẹ sự tồn tại của anh, tha thứ hắn cất giấu tâm sự.

“Ừ, anh ở đây, Vị Ương, anh ở đây.”

“Trọng Hoa? Trọng Hoa” Trầm Vị Ương bị ôm chặt đến phát đau nhưng lại làm cho hắn an tâm, hắn ở trong lòng anh rơi lệ, “Làm sao bây giờ? Em không muốn cùng anh tách ra”

Phó Trọng Hoa sững sốt, lại có vài phần bất đắc dĩ, “Đứa ngốc, không muốn thì không phải tách ra, không ai có thể tách rời chúng ta, em đang sợ cái gì? Sao lại đột nhiên trở nên sợ hãi như vậy?”

“Trọng Hoa, anh sẽ không cần em, anh sẽ tức giận với em, anh không cần em ...”

“Ai nói? Hử? Là ai nói với em những lời này?” Nhìn dung nhan bối rối bất lực của hắn, Phó Trọng Hoa cảm thấy uất giận, người đến nơi vắng vẻ này ít ỏi đến có thể đếm được, rốt cuộc là ai làm cho Trầm Vị Ương sợ thành như vậy? Anh có loại xúc động muốn giết người.

Trầm Vị Ương ôm anh, mặt đầy nước mắt cọ cọ lên trên cổ anh, “Trọng Hoa, anh thề được không? Thề sẽ không bỏ rơi em, thề sẽ chỉ yêu mình em.”

“Được, anh thề, anh thề anh sẽ không bỏ rơi Trầm Vị Ương, nếu vi phạm lời thề ...”

Phó Trọng Hoa bị nụ hôn thô lỗ chặn miệng lại, nước mắt mặn đắng theo nụ hôn tiến vào miệng. Phó Trọng Hoa đau lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể ôn nhu đáp lại, nếu ngôn ngữ không thể truyền vào trong lòng hắn, vậy anh hy vọng có thể xuyên thấu qua nụ hôn ổn định lại tâm tình của Trầm Vị Ương.

“Trọng Hoa, nếu em thật sự tự tay giết chết anh, anh có tha thứ cho em không? Hay là anh sẽ không cần em?” Trầm Vị Ương sợ hãi nhìn anh, hắn thủy chung vẫn không thể tin được chuyện chính tay mình đã đâm chết người yêu.

Phó Trọng Hoa đẩy sợi tóc trên mặt hắn ra, “Vì sao lại muốn giết anh?”

Trầm Vị Ương méo máo, “Em đã nói là ‘nếu’, nếu thì làm gì có vì sao? Anh mau trả lời em, phải thực thành thật, được hay không được, đều không thể gạt em.”

“Nhưng mà vấn đề này thực khó hiểu, không có việc gì thì sao em lại muốn giết anh? Điều kiện tiên quyết của vấn đề này là gì? Anh làm chuyện thực có lỗi với em? Hay là đơn thuần do em phản bội? Em lại xem cái gì để đột nhiên nghĩ như vậy?” Phó Trọng Hoa ngồi lên sofa, còn chưa ngồi ổn, Trầm Vị Ương liền sắp lại ngồi lên đùi anh, tựa như một đứa bé chọc người ta yêu thương.

“Nếu anh quên em, thì đó có tính là anh thực có lỗi với em không?”

Phó Trọng Hoa bật cười, “Bởi vì anh quên em, nên em sẽ giết anh?”

“Không cho phép.”

Phó Trọng Hoa xoa xoa bờ vai hắn, “Vậy em không thể kiên nhẫn một chút, chậm rãi làm cho anh nhớ rõ em sao?”

Trầm Vị Ương tức giận đẩy tay anh ra, “Em đã nói ‘nếu’, anh nghe không hiểu sao?”

Phó Trọng Hoa biết tiếp thu ý kiến, ôm lấy thắt lưng hắn, đem cằm tựa lên bả vai hắn, “Không trách, anh sẽ không trách em. Anh biết em sẽ đau lòng, tự tay giết anh, em sẽ không chịu nổi.”

Đột nhiên Trầm Vị Ương cảm thấy viên đá đang đè nặng trong lòng mình biến mất vô tung, nước mắt tràn mi, không tiếng động mà rơi lệ đầy mặt.

“Anh ... tha thứ cho em ...?”

“Tha thứ.” Phó Trọng Hoa kéo mặt hắn qua, kiên nhẫn hôn lên những dòng nước mắt của hắn.

“Cám ơn ... cám ơn ... “Trầm Vị Ương xoay người ôm lấy cổ anh, gương mặt đầy nước mắt ở trên ngực anh cọ cọ.

“Cực kỳ ngu ngốc.” Phó Trọng Hoa ôm chặt vai hắn, cho phép hắn ở trên người mình khóc rống tùy hứng, vừa nghĩ xem rốt cuộc là ai đã làm cho hắn suy nghĩ miên man.

Kỳ thật không cần nghĩ, hắn cũng biết được là Lăng Phi.

Nhưng lý do là gì? Lăng Phi vì sao phải làm như vậy? Anh ta vì sao phải dựng chuyện xưa để dọa Vị Ương? Hay là chỉ muốn cùng em ấy trên đũa một chút, nhưng Vị Ương lại tưởng là thật.

Phó Trọng Hoa nhin không được cười khê, rất có khả năng, ngu ngốc này.

Lần đó xem phim đến khúc sinh ly tử biệt, hắn khóc so với nam nhân vật chính còn kích động hơn, giống như tách ra là hai người bọn họ vậy, làm cho anh ấn tượng khắc sâu.

Xem ra phải tìm cơ hội cùng anh Lăng nói một tiếng, ‘ngu ngốc’ chịu không nổi bị dọa.

Phó Trọng Hoa xoa xoa đầu hắn, nhìn một cái, ‘ngu ngốc’ đều bị dọa đến choáng váng.

“Có tốt hơn chút nào không?” Anh nhẹ giọng hỏi, ánh mắt mang ý cười.

Phó Trọng Hoa lay nhẹ bả vai hắn, nhưng người trong lòng không chút động tĩnh, đem hắn ôm thật chặt, hắn cũng không để ý đến anh.

Phó Trọng Hoa nhướng mi, “Vị Ương, em có ổn không?”

Tiếng khóc ần ần truyền ra, nhưng rất nhanh liền biến mất, người trong lòng cọ cọ hai cái, lại im lặng.

Phó Trọng Hoa ba phần nghi hoặc, bảy phần xác định, cúi đầu thăm dò người trong lòng, cẩn thận nâng mặt hắn lên, thấy hắn nhắm chặt mắt, bởi vì di động thân thể nên ngủ không an ổn mà nhắm mày lại, cái mũi hừ ra thanh âm nức nở đáng thương, thất lực cong lại một chút, sau đó ‘ngu ngốc’ dần dần lông mày ra, tựa vào lòng anh.

“Ngu ngốc.” Phó Trọng Hoa muốn nổi giận nhưng chẳng nổi giận được, đói bụng liền khóc, khóc một liên ngủ, hai chữ ‘ngu ngốc’ này quả thực vì người như hắn mà tạo ra.

Ngón tay lau đi nước mắt chảy dài trên mặt hắn, Phó Trọng Hoa chỉ cảm thấy lòng tràn đầy triều mến, như muốn tràn cả ra ngoài. Kỳ thật gần đây anh cũng thường nằm mơ thấy một chút chuyện kỳ quái, vị nam tử làm nũng trong mơ kia rất giống Trầm Vị Ương, tuy rằng không thấy rõ dung nhan của người đó, nhưng tổng cảm thấy người đó chính là Trầm Vị Ương.

Trong mơ hắn mơ hồ không rõ, anh cũng chẳng hiểu được gì, nhưng vẫn có thể cảm giác được ‘hỉ nộ ái ố’ rất rõ ràng. Trái tim vì hắn cao hứng vì hắn tức giận mà kịch liệt phập phồng, sáng ngày hôm sau tỉnh lại đều cảm thấy chân thật không giống như nằm mơ.

Đêm qua mơ rõ ràng hơn, cũng kỳ quái hơn, tuy rằng vẫn như trước không thấy rõ mặt hắn lắm, nhưng anh thấy rất nhiều người, bao gồm Lăng Phi.

Anh thấy trong tay hắn cầm kiếm, tựa như trong phim cổ trang, anh thấy gió bão sấm chớp chấn động trời cao, anh nghe thấy tiếng kêu than vang khắp trời đất, anh thấy ánh trăng trên bầu trời đỏ rực mang ánh tím, anh cảm thấy vô cùng đau lòng, nhất là thời điểm thanh kiếm kia chỉ vào chính mình.

Cái đó và bản thân mình có liên quan sao?

Tổng cảm thấy nó miêu tả sinh động chuyện gì đó, nhưng vẫn nghĩ không ra.

Anh ôm chặt Trầm Vị Ương, che chở ảm áp duy nhất, mềm mại duy nhất này, mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều sẽ bảo hộ ‘ngu ngốc’ này thật cẩn thận, ngu như vậy, ngốc như vậy, không có mình em ấy phải làm sao bây giờ?

16. Tô Dung - Chương 8-1

Vị Ương từ từ mở mắt ra, cảm giác nóng rực ở ngực đã biến mất không còn. Hắn quay đầu, nhìn nam nhân đang nằm bên cạnh mình kia trên cổ tay một đạo vết thương sâu hoắm máu thịt trộn lẫn.

Vị Ương nhin không được mà mũi cay lên, một giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống.

Hắn chỉ muốn ở cùng một chỗ với huynh ấy, vì sao phải làm khó bọn họ như vậy?

Chỉ vì thời gian trôi qua này hắn không muốn nhớ lại đoạn nhập ma trong quá khứ kia cho nên bức bọn họ đến tuyệt lộ sao?

Chẳng lẽ sau khi mình trọng sinh, không ngừng cứu giúp thế nhân vẫn không thể bù đắp lại sai lầm sao?

Chẳng lẽ muốn hắn phải moi tim gan mình ra mới tính là trả hết sai lầm sao?

Vị Ương vươn tay, nhưng không dám chạm vào vết thương làm cho người ta sợ hãi trên người nam nhân, cái mũi cay cay, nước mắt không ngừng rơi làm mờ hồ tầm mắt.

Đây là lần thứ mấy, rốt cuộc còn muốn tái diễn bao nhiêu lần nữa?

Thấy mình bị thương, huynh ấy liền vì mình mà đau lòng lại còn bao dung cho mình tùy hứng, sau mỗi lần mình bị thương như thế, huynh ấy chỉ yên lặng nhẹ nhàng chữa thương cho mình.

Nam nhân như vậy, hắn làm sao có thể buông tay?

Hắn lớn lên ở tiên giới, có một thân tiên khí, hắn hạ phạm hành y cứu thế, hắn khiêm tốn có lễ, an thủ bổn phận, hắn phiêu bạc thiên nhai, hắn du ngoạn tứ phương, nhưng có ai biết nỗi khổ trong lòng hắn?

Cho dù lớn lên ở tiên giới, có một thân tiên khí, lại không thể xóa mờ đi xuất thân không sạch sẽ của hắn, còn có đoạn nhập ma trong quá khứ kia nữa. Toàn bộ tiên giới trừ bỏ sư phụ ra có ai nhìn hắn mà không mang theo một tia khinh miệt? Có ai khi có chuyện xảy ra liền bị nghi ngờ đầu tiên ngoài hắn ra? Có ai giống hắn tự thỉnh thiên mệnh nhưng lại bị lấy những lý do vô cùng bát quái để phản bác? Ngay cả sư phụ cũng mệt mỏi vì hắn.

Hắn làm sao có thể không đi?

Hắn có tái khiêm tốn, tái lễ phép, tái an thủ bổn phận, thì cái địa phương sạch sẽ không tỳ vết kia vẫn không muốn chứa chấp hắn.

Hắn chỉ có thể đi.

Một mình cô đơn trôi nổi qua tháng ngày, thật vất vả mới gặp được một người có thể nhìn thấy chính mình là Vị Ương, không phải coi trọng tiên khí hay yêu khí trên người mình, không phải coi trọng bản lĩnh phi phạm của mình, không phải coi trọng dung mạo xinh đẹp của mình, mà chỉ đơn thuần nhìn chính mình.

Đối mặt với Cố Trường Dạ – hắn có thể cười không cần gượng ép, có thể làm nũng, có thể tùy hứng, có thể khóc nháo, có thể đùa giỡn. Hắn có thể là một hài tử, có thể là một thanh niên yếu đuối, hắn không cần thiết phải là một Vị Ương có đầy hiểu biết kia.

Mà quan trọng hơn chính là không có ai có thể so sánh với Cố Trường Dạ, ở bất cứ nơi đâu chỉ cần được huynh ấy ôm sẽ làm cho hắn có cảm giác ‘kiên định’, cho dù toàn thể giới đều vứt bỏ hắn, hắn vẫn là Vị Ương trong lòng huynh ấy, vẫn là bảo bối duy nhất của huynh ấy.

Kỳ thật hắn chẳng có nhiều tham vọng, hắn chỉ muốn có người yêu thương Vị Ương, che chở Vị Ương, chiều chuộng Vị Ương, không có trách móc nặng nề, không có yêu cầu, không có thất vọng. Trời có bị vỡ một góc cũng sẽ không trách tội là do yêu khí của Vị Ương va chạm; Yêu mến quý trọng cũng không chỉ vì Vị Ương có dung mạo khuynh thành hay bản lĩnh hơn người; Cùng hắn gặp gỡ làm bạn không phải vì mơ ước pháp lực vô biên trên người hắn.

Những mong ước nhỏ nhoi của Vị Ương hắn đó đều được Trường Dạ dâng cho, thậm chí cho càng nhiều, hắn cũng không biết chính mình đáng giá nhiều như vậy.

Thời điểm mưa rơi, có người cùng mình ngắm mưa; Thời điểm sinh bệnh, có người mắng mình không chịu uống được; Thời điểm khóc, có người ôm ấp dỗ dành; Thời điểm lạnh muốn đi chơi tuyết, có người quát bảo ngừng lại, nhưng đâu không lại khóc lóc năn nỉ om sòm của mình; Thời điểm nóng, cho dù không nguyện ý cũng sẽ cùng mình ở trong sông suối chơi cả ngày.

Hắn cùng Trường Dạ chẳng nguy hại cho bất kỳ kẻ nào, chỉ muốn bình yên sống bên nhau, cũng chỉ muốn như vậy đến vĩnh viễn. Nhưng bọn họ lại ảo tưởng chính mình sẽ hại người, muốn diệt cỏ tận gốc.

Trời đất to lớn, nhưng nơi duy nhất hắn có thể sống yên ổn, có được bao dung, có được thoải mái, có được ôm ấp ấm áp này còn có thể chống đỡ bao lâu?

Vị Ương cắn môi dưới, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt rơi xuống ‘rào rào’.

Nước mắt chẳng ai hiếm lạ rơi vào lòng bàn tay dày rộng – lòng bàn tay của người duy nhất quý trọng nó, xem nó như là hạt trân châu quý giá mà cẩn thận che chở.

“Ngu ngốc.”

Vị Ương nhấp nháy đôi mắt đầy lệ, dùng mu bàn tay thô lỗ lau nước mắt, “Huynh tỉnh?”

Kéo tay hắn ra, Trường Dạ vươn ngón tay thô ráp ôn nhu lau đi nước mắt của hắn, “Sao cả ngày chỉ biết khóc thế này? Cái người lãnh huyết vô lệ trong truyền thuyết đâu rồi sao huynh chẳng thấy?”

Vị Ương nín khóc, mỉm cười, đánh anh một cái, “Huynh biết rõ đệ để ý, còn trêu đệ.”

Trường Dạ bắt được tay hắn, kéo tới bên môi hôn hôn, “Kỳ thật đệ quên đi cũng rất đáng tiếc, hôm nay bọn họ nhắc tới huynh mới nhớ lại – khi đó huynh có thấy đệ, khó trách cảm thấy đệ quen mặt.”

Vị Ương cứng mặt, “Khi đó huynh có thấy đệ ...?”

“Tự tin tiêu sái, so với hiện tại mạnh hơn nhiều.” Trường Dạ nhéo mũi hắn một cái.

Vị Ương lúng ta lúng túng nói: “Huynh gạt người.”

“Vì sao phải gạt đệ? Huynh lại không ưu việt. Chẳng qua mặc kệ là đệ khi đó hay là đệ bây giờ, đệ đều thua ở mềm lòng.”

Ánh mắt Vị Ương mờ mịt, khiếp nhược, hắn im lặng một chút rồi nhẹ giọng nói: “Huynh vì sao lại không mắng đệ?”

“Có gì để mắng? Đệ cũng chẳng làm sai cái gì.”

“Nhưng đệ nhập ma, thiếu chút nữa hủy đi tiên giới.” Vị Ương khó hiểu với phản ứng của anh, lúc hắn làm nũng không ăn cơm huynh ấy còn có vẻ tức giận, huống chi việc trọng đại thế này?

“Vui vẻ thoải mái là tốt rồi.”

“Huynh ... đệ không hiểu.”

Trường Dạ nhìn hắn chăm chăm, “Là bọn hắn bức đệ nhập ma, vậy nên việc đệ nhập ma là việc sớm muộn chẳng thể thương lượng. Huống chi – người thiện hay ác chỉ do một ý niệm, ma cũng có hảo tâm, tiên cũng có ý xấu. Hơn nữa huynh cũng biết năm đó đệ là vì tự bảo vệ mình mà phản kháng, thì có gì là sai?”

Vị Ương tự trách mà hốc mắt đỏ lên, “Là đệ làm hại sinh linh đồ thần.” (dân chúng thống khổ.)

“Nhân quả luân hồi, mệnh cũng vậy. Còn nữa, cho dù có sai, nhưng những gì đệ làm trong trăm ngàn năm qua cũng không đủ để rửa sạch tội lỗi hay sao?”

“Nhưng sai chính là sai, không thể đơn giản như huynh nói vậy.” Vị Ương tự trách lắc đầu.

Trường Dạ nhìn hắn nửa ngày, sau đó đẩy mạnh hắn một cái, “Ngu ngốc, tùy đệ.”

“Trường Dạ, đệ sợ.”

“Huynh biết.”

Vị Ương lắc đầu, “Không, đệ không chỉ, không chỉ sợ đệ bị bắt trở về, đệ còn sợ huynh vì đệ mà gặp phải” “Hắn cúi mặt, nói không nên lời.”

“Huynh chẳng hề lo lắng cho mình, không ai có thể làm huynh bị thương, trừ phi huynh tự nguyện để người ta gây thương tích. Chính là, đệ không cho huynh ra tay, muốn kéo dài như vậy bao lâu nữa? Bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho đệ.”

Vị Ương nở nụ cười bất đắc dĩ cùng thống khổ, “Đệ ... đệ biết, nhưng mà huynh không phải là đối thủ của bọn họ.” Người bọn họ phải tới càng ngày càng lợi hại, ngay cả hắn đều sắp không đối phó được.

“Ngu ngốc, đệ đáng giá huynh quá thấp.”

“Không, đệ lớn lên ở tiên giới nên đệ rất rõ. Bản thân huynh có dị năng nhưng không có chút pháp lực, huynh không có gì ngoài máu có thể trị thương cho đệ, trừ bỏ một ít dị năng tựa tiên phi tiên, tựa ma phi ma, huynh cùng thường nhân chẳng khác gì. Bọn họ đều không đơn giản như huynh nghĩ đâu, cho dù huynh nói khi huynh đang sống bọn họ còn chưa tồn tại, cũng không chứng minh được huynh có thể thắng bọn họ.” Ban đầu hắn cũng nghĩ đến thân phận bất phàm của huynh ấy, nhưng mấy ngày liên tiếp này lại phát hiện đều không phải như thế, hắn tuyệt đối không thể liên lụy huynh ấy.

Trường Dạ cảm thấy mình hắn là tức giận, nhưng lại nở nụ cười, “Năng lực của huynh so với bọn họ xác thực không biết cách xa nhiều ít, nhưng chắc chắn một điều là năng lực của huynh chỉ sợ không phải là thứ đệ có thể thấy rõ.”

Vị Ương nghe giọng nói tự tin của anh, có chút buồn cười niết niết mặt anh, “Thực sự rất cố chấp, không bằng huynh liền mang họ Cố đi, Cố Trường Dạ.”

“Tùy đệ.”

“Dù sao đệ cũng không cho huynh nhúng tay, đệ không cần huynh bị thương.”

“Huynh có thể không nhúng tay, nhưng đệ phải suy nghĩ cẩn thận, nếu đem huynh bức đến cùng, cái gì huynh cũng làm ra được, đến lúc đó không phải chỉ với một câu làm nũng, một câu làm xấu của đệ là có thể bỏ qua. Không có ai trả giá đại giới, huynh sẽ không cam tâm.” Cố Trường Dạ chậm rãi nói, biểu tình không chút để ý, nhưng Vị Ương hiểu được anh đang nói sự thật.

“Đệ biết, đệ biết huynh đối với đệ tốt nhất.” Vị Ương ngắm nhìn anh – hạnh phúc hắn muốn chỉ nhỏ nhoi như vậy, đơn giản như vậy, cũng chỉ muốn cùng người mình yêu bên nhau xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, rồi cuộc làm sao lại nguy hại chúng sinh?

Cố Trường Dạ vỗ về mặt hắn, “Kế tiếp muốn đi đâu? Hay là muốn tiếp tục đợi?”

Vị Ương rũ mắt xuống, “Trước đợi hai, ba ngày, để bọn họ nghĩ hắn là chúng ta đi rồi, sau đó suy nghĩ xem có thể đi đâu.” Vị Ương kéo kéo tay anh, “Trường Dạ, làm sao bây giờ? Đệ thật sự không biết mình nên chạy đi đâu.”

“Vậy vì sao không đem rắc rối đó giao cho huynh?”

Vị Ương lắc đầu, “Đây là chuyện của đệ, làm sao có thể ... a ...” Hắn thét lên một tiếng kinh hãi, xuất kỳ bất ý*, hắn bị áp đảo ở trên giường, sau đó bị một nụ hôn thật sâu. (*bất thành linh, thừa lúc người ta không ngờ, làm cho không kịp đối phó.)

Cố Trường Dạ vuốt vuốt đôi môi hồng nộn của hắn, “Thật khiến cho người ta cảm giác.”

Vị Ương quay khuôn mặt đỏ bừng qua một bên, “Huynh làm đệ hết hồn.” Tâm mắt chạm đến miệng vết thương đang dần dần khép lại, tâm hắn đau xót, nụ cười phai nhạt.

Cố Trường Dạ không dấu vết lùi tay về, “Ngu ngốc, huynh đối bụng.”

Vị Ương trừng lớn mắt, chỉ vào chính mình, “Đệ đi chuẩn bị?”

Cố Trường Dạ cười lạnh, “Chẳng lẽ huynh?”

Vị Ương nhún mày làm khó, “Chuyện này không phải do huynh lo sao? Đệ cũng không biết nấu cơm, hơn nữa nơi rừng núi hoang dã này không có tủ lạnh, huynh sẽ không muốn bị đối bụng chứ?”

Hắn vừa chuyển chuyển mắt, vừa kéo kéo áo anh, tựa như giúp anh sửa sang lại lại tựa như làm nũng, “Huynh làm đi mà, tay nghề của huynh tốt nhất a, đệ còn muốn ăn món canh đại ngày hôm qua, hơn nữa huynh nấu cơm đặc biệt thơm đặc biệt ngon, Trường Dạ, đệ biết huynh thương đệ nhất a, huynh sẽ không để cho đệ vất vả, đúng không?”

Cố Trường Dạ khinh thường nhìn hắn, “Đệ vì ăn, mà ngay cả tự tôn đều có thể không cần?”

Vị Ương chớp chớp mắt, “Có sao? Huynh thương đệ nên chẳng để cho đệ mất đi tôn nghiêm. Được rồi, huynh nhanh đi, đệ rất đói a.”

“Ngu ngốc.” Cố Trường Dạ phi thường khinh thường, mắt của mình lúc ấy sao lại ‘tốt’ như vậy? Chọn một người chỉ biết khóc nháo bốc đồng ngu ngốc, hơn nữa thói hư tật xấu không ít, rốt cuộc là người trong tiên giới có vấn đề, hay là do ngu ngốc này cùng nhân loại pha trộn quá lâu, nên ngay cả thói xấu ‘được một tắc lại muốn tiến một thước’ cũng học được.

“Bắt đầu nào.” Vị Ương hưng phấn mà vén tay áo lên.

“....”

“Huynh bảo đệ làm cái gì?” Vị Ương nghi hoặc nhìn anh, “Sao lại không nói lời nào?”

“....”

“Trường Dạ, đầu óc của huynh không phải bị thương gì chứ? Giờ phải làm sao mới tốt đây? Đệ, đệ phải làm gì để cứu huynh đây? Thế huynh có muốn uống máu của đệ không?” Vị Ương không hề do dự liền vươn tay ra.

Cố Trường Dạ không cần nghĩ ngợi đẩy tay hắn ra, “Không phải máu mỗi người đều là tiên đan, có cái uống vào sẽ thành độc dược. Huynh không muốn một ngày nào đó phải trở mặt nhìn chính mình biến thành ngu ngốc.”

“....”

“Hảo hảo nghĩ ngợi, huynh đi chuẩn bị đây.”

Vị Ương nhìn bóng dáng anh biến mất ở đáy mắt, tươi cười mang theo nước mắt, hắn lôi cái túi hương luôn mang bên người ra, nhẹ nhàng kéo đến bên mũi hít một cái.

“Trường Dạ, đệ thật sự không thể ích kỷ như vậy, đúng không?”

Phó Trọng Hoa cầm túi lớn, túi nhỏ đứng ở trước cửa nhà, lấy chìa khóa ra, tưởng tượng khi mở cửa ra, tên ‘ngu ngốc’ kia sẽ vì túi quà vật mà nín thở xu nịnh.

Hắn sẽ ngọt ngào gọi tên mình, sẽ dâng lên một nụ hôn nhiệt tình, trả xong thù lao liền xem như xong, yên tâm thoải mái đem anh ném qua một bên.

Anh rũ mắt xuống, hạ thấp giọng ôn nhu gọi: “Ngu ngốc.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào mặt là cảnh tượng cô tịch làm cho lòng xôn xao, anh nói không nên lời vì cái gì, ‘ngu ngốc’ vẫn thường cùng anh chơi trò trốn tìm, nhưng anh vẫn có thể cảm giác được hơi thở của hắn, cảm giác được tồn tại của hắn. Nhưng vào giờ khắc này, anh chỉ cảm thấy một loại bất an đến khó nhận.

“Trầm Vị Ương?” Anh ở ngay cửa cất tiếng gọi nhẹ.

Anh bỏ hai gối to trên tay xuống, thỉnh thoảng xảy ra sợ hãi làm cho anh mất đi trấn tĩnh, anh lao vào phòng khách, lao vào phòng bếp, lầu một, lầu hai, vào từng phòng từng phòng gọi lên tên hắn, thẳng đến phòng cuối cùng ở lầu hai, gần tủ cuối cùng, gầm giường cuối cùng cũng bị anh tìm qua, anh suy sụp ngồi xuống trên mặt đất.

Người đâu?

“Trầm Vị Ương!” Anh chạy ra khỏi phòng, đứng ở trên hành lang mà rống to lên, “Trầm Vị Ương, em lăn ra đây cho anh! Em còn dám trốn, anh liền đem em đuổi khỏi nhà!”

Anh đợi năm phút, lại đợi tiếp năm phút, lại tiếp tục đợi thêm năm phút.

Rất nhiều cái năm phút trôi qua, anh cũng không thấy người kia xuất hiện lấy lòng, lời ngon tiếng ngọt nhận tội, trong lòng không có sức nặng của người tựa như đứa bé luôn thích làm nũng, anh liền cảm thấy cuộc bộ trở nên phù phiếm.

Anh không biết mình trở lại phòng ngủ chính như thế nào, anh ngồi ở bên phía sườn giường mình hay nằm, trên gối đầu có gì đó màu đen hấp dẫn ánh mắt anh.

Anh nhìn kỹ, đó là một túi hương, dưới túi hương đè một tờ giấy nhỏ, trên đó viết bốn chữ – anh chạm lên mặt chữ, còn có thể cảm giác được rõ ràng nó run run, tâm đều đau.

‘Nhân Duyên Đã Tận’.

Anh nắm chặt tờ giấy kia trong tay, “Ai với em ‘nhân duyên đã tận’? Vì sao? Vì sao? Vì sao —?”

Anh nhịn không được phần nộ mà rống giận, trên cổ hiện đầy gân xanh.

Làm sao bây giờ? Em không muốn cùng anh tách ra.....

Trọng Hoa, anh sẽ không cần em, anh sẽ tức giận với em, anh không cần em

Anh nhắm mắt lại, gương mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt của hắn làm cho anh đau lòng, “Là ai không cần ai? Trầm Vị Ương, em làm cho anh rất thương tâm!”

Gương mặt anh vặn vẹo, đầu ngón tay của anh phát run, cả người anh không ngừng run rẩy, trong miệng phát ra tiếng rên rĩ khàn khàn không biết là do đau lòng hay là do thân thể đau đớn, tựa như dã thú đang phần nộ.

Trước mắt anh xuất hiện ảo giác, gương mặt mơ hồ của người trong mơ từng chút từng chút hiện rõ lên trước mắt, người đó có nụ cười cùng Trầm Vị Ương rất giống nhau, nước mắt cũng giống, ngay cả thanh âm cũng giống.

Giống nhau như đúc..... Người đó là Trầm Vị Ương?!

“Trọng Hoa? Trọng Hoa” Lăng Phi nhìn thấy người trong phòng ngủ chính mặt biến hóa đầy kích động, rút lui một bước.

Phó Trọng Hoa không có phát hiện ra Lăng Phi, đau đớn cơ hồ muốn xé rách anh, đau đớn từ trong lòng lan đến toàn thân, anh đã sắp chịu đựng không nổi.

“A —”

Trong lúc hoảng hốt đó, anh giống như nhớ lại – thật lâu trước kia anh cũng từng bị đau đớn qua như vậy

Canh rau đại dùng một canh giờ hoàn thành.

Một người nam nhân đứng ở cạnh cửa, im lặng nhìn chăm chú vào cánh cửa mình đã gọi bao nhiêu lần cũng không được mở ra, không lâu không lâu, chỉ một ngày mà thôi.

Anh thấy ngoài cửa sổ ánh chiều tà được ánh sáng của mặt trăng thay thế, anh thấy mây đen che mặt trăng, che đi ánh sao đầy trời, anh thấy khối mặt trời nhô lên ở phía Đông, ánh rạng đông chiếu sáng đến tận đây cùng tiếng chim hót líu lo nhưng anh lại không cảm giác được một chút hy vọng.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, bảy ngày bảy đêm.

Anh chưa biến thành tượng đá nhưng tim của anh đang bị dung nham bao phủ từng lớp lại từng lớp.

Mặt đầy mệt mỏi, hai mắt đỏ đậm, bất quá chỉ mới bảy ngày bảy đêm mà trông như già đi so với bảy trăm nghìn năm.

Đệ ấy đi rồi.

Không lưu lại dù chỉ một chữ, cứ như vậy mà đi rồi.

‘Ngu ngốc’ kia thiết hạ kết giới, làm sao có khả năng che đậy thật sự hành tung của bản thân.

Chính mình thiết hạ kết giới, chính mình sao có khả năng không biết người là do tự đi hay do người hiếp bức?

Anh đi ra nhà tranh, nhìn về phía trời cao, Vì sao lại không tin huynh? Huynh dung túng, huynh trầm mặc, huynh ôn nhu đối lấy cái gì? Loại đau đớn trải qua bảy ngày bảy đêm này thật khó mà tiêu tan.

17. Tô Dung - Chương 8-2

Huynh chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình thất thủ vô sách, huynh chính là không muốn quần cũng lười quần, hết thấy vạn vật trên đời này mặc dù cùng một nhịp thở với huynh, nhưng huynh không quan tâm và cũng không đem hết thấy này để vào mắt.

Trên trời dưới đất huynh qua lại tự nhiên, tiêu sái không ai kèm chế được, chưa từng vì ai mà dừng lại.

Tên ngốc đệ ngày ngày miệng cười đến tận mang tai nhưng trong mắt lại tràn đầy bi thương, huynh chưa thấy qua ai là cười khổ cả ngày, chưa từng có nụ cười thiết tình.

Bởi vì tò mò mà dừng lại, bởi vì tâm động mà ở lại lâu dài.

Thật vất vả đệ ở trong lòng huynh từng chút từng chút đỡ xuống phòng bị, thật vất vả nụ cười của đệ trở nên thiết tình trở nên thoải mái, thật vất vả ngu ngốc này học được khóc là thế nào, cách thức của ngu ngốc bảo hộ chính mình cũng rất ngu ngốc thì lấy cái gì để đi thương tổn người khác?

Đệ nghĩ chỉ cần rời khỏi huynh thì rắc rối của bọn mình sẽ không còn nữa sao?

Sai lầm rồi.

Hai tay Cố Trường Dạ nắm chặt đến nổi trên mặt tuyết hiện lên từng đóa hoa máu, bên môi hiện lên một nụ cười kỳ dị.

Anh nhẹ nhàng buông tay, chung quanh lấy anh làm trung tâm mà nổi lên một trận gió xoáy, sợi tóc của anh từng chút từng chút thay đổi màu sắc, đảo mắt thành màu trắng như tuyết; Giữa trán của anh hiện lên một nút ruồi màu đỏ, mặt mày anh từ lạnh chuyển sang hàn (buốt giá); Quần áo của anh biến ảo nhẹ nhàng từng đợt từng đợt, áo quần cũ như đóa hoa tàn rụng xuống, đảo mắt một thân áo trắng hơn tuyết, phong lưu không tỳ vết, quanh thân lưu chuyển ánh tím thần nhiên.

“Ngu ngốc, huynh nói rồi – phải có người trả giá đại giới, nếu không huynh sao có thể cam tâm.”

Cổ tay anh vừa chuyển, lòng bàn tay hướng về phía trước, đối với chân trời Minh Nguyệt nhẹ nhàng thổi một hơi.

Trong nháy mắt, Minh Nguyệt tựa như bị trúng độc, từ hướng chân trời từng tác từng tác nhiễm thượng một tầng màu tím, tựa như tâm của anh, bị ăn mòn từng chút từng chút.

“Cái ngươi muốn cái gì, ta liền cấp cho cái đó.”

Anh cất chân bước lên tựa như đi trên bậc thang vô hình, từng bước một hướng lên trên, quanh người anh gió xoáy gào thét, trong vòng vạn dặm lôi điện nổ ra không ngừng, mà bên trong nơi anh đứng lại như gió mùa xuân tháng ba, tay áo bay bay, thần nhiên tự đắc.

Khi bóng đêm gần như bao trùm tất cả, anh cũng đã đứng trên đám mây.

Anh an bình đứng ở đó, nhếch môi cười tà mị, anh nhắm mắt lại hưởng thụ sắc mặt khiếp hãi của những người đó, ở khóe mắt nhắm lại của anh rơi xuống một giọt lệ.

Anh đưa tay đặt lên ngực trái, nhẹ nhàng ấn ấn, rồi từ từ bấu chặt lại, thấp giọng lầm bầm, “Đau lòng nha”

Ngu ngốc kia không biết thế nào rồi? Bị khổ sở bảy ngày bảy đêm như thế mà còn chưa muốn trở lại bên người huynh sao?

Hay là không thể về?

Vị Ương, huynh tới tìm đệ đây.

.....

Lăng Phi nhìn Cố Trường Dạ phát cuồng, quanh thân phát ra một tầng màu tím sáng rực, ánh sáng chói rọi làm anh ta phải nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy một tràng tiếng rống cực kỳ thê lương.

Đợi ánh sáng dần dần tán đi, đến khi Lăng Phi có thể mở mắt ra được liền nhìn thấy nam nhân ở trong phòng đang từ từ nhắm mắt lại, nổi lên giữa không trung, chung quanh phát ra ánh sáng tím thần nhiên, anh ta suy sụp xụi lơ, bàn tay không tự giác vuốt vuốt miếng Linh Ngọc ở trong túi tiền.

Đây là anh ta trộm được khi Cố Trường Dạ không chú ý, anh ta nghĩ rằng anh đang bị phong ấn, chỉ cần không có Linh Ngọc thì không thể tự mình cởi bỏ được phong ấn.

Ít nhất trăm ngàn năm qua là như thế.

Là vì Vị Ương sao?

“Người đã đến rồi.”

Khóe môi Lăng Phi run run, ánh mắt vừa mong chờ vừa tuyệt vọng, sợ hãi gọi: “Trọng, Trọng Hoa?”

Cầu xin trời cao, vẫn là Phó Trọng Hoa được không? Vẫn là Phó Trọng Hoa luôn ỷ lại mình, coi trọng mình, sẽ cưng chiều mình, thương yêu mình, để cho mình có thể tiếp tục mơ giấc mơ đẹp, không cần phải tàn nhẫn đoạt đi Phó Trọng Hoa đối với mình vô cùng ôn nhu, như thế sẽ đem mình bức điên mất.

Vị Ương đi rồi, bọn họ vĩnh viễn sẽ không thể gặp lại, đem Phó Trọng Hoa lưu lại, để mình có thể cùng anh chung sống với nhau, không có tình yêu cũng không sao, nếu ngay cả một thỉnh cầu nhỏ nhỏ này cũng không thể như nguyện, mình nhất định sẽ điên mất!

Cố Trường Dạ khinh thường nhướng mi, thấp giọng cười khê, “Tiểu Lăng Phi.”

Lăng Phi chấn động, nghe một tiếng gọi nhẹ biếng nhác đó, Lăng Phi liền suy sụp vai, lẩm bẩm nói: “Người không phải”

“Phó Trọng Hoa chính là hóa thân kiếp phàm trần của ta, nay thời điểm đã đến, đã không cần dùng nữa. Nhưng thật ra người hẳn nên vì ta cao hứng, sao lại có vẻ mặt cầu xin như thế?”

Anh ta chưa sót giết nhẹ khóe miệng, mộng vỡ thì sao có thể cao hứng?

Đôi mắt Cố Trường Dạ lạnh lùng sắc bén lại vô tình quét qua Lăng Phi đang thất hồn lạc phách liếc mắt một cái, rồi nhìn chung quanh mình, nói: “Vị Ương đi nơi nào?”

“Người nhớ ra rồi, toàn bộ, đúng không?” Anh ta nói năng có chút lộn xộn, chẳng lẽ nhất định sắp thành lại bại?

“Toàn bộ?” Cố Trường Dạ ngừng một chút, “Ừ, mau dẫn ta đi Đình La Sơn, Vị Ương đang đợi ta.”

Lăng Phi nghe vậy liền sửng sốt, tâm tư xoay chuyển, thử mở miệng, “Nguyệt ca ca, chẳng lẽ huynh đã quên mất chuyện vừa xảy ra?”

“Vừa nãy? Vừa nãy đã phát sinh chuyện gì?”

Lăng Phi cắn môi, khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu, không nói.

Cố Trường Dạ túm chặt áo anh ta, “Nói.”

Lăng Phi giương mắt chống lại đôi mắt băng hàn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nháy mắt đó tựa như bị vạn tiễn xuyên tâm, anh ta chớp mắt, chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Nói mau.” Cố Trường Dạ thấy anh ta rơi lệ, thân thể liền cứng ngắt, nỗi sợ hãi bất an ở ngàn năm trước như thủy triều lập tức dâng cao mấy ngàn mét, trong nháy mắt như muốn nuốt chửng cả người.

Lăng Phi nắm chặt hai tay, ánh mắt nhìn chăm chăm ngực Cố Trường Dạ, “Sứ giả tiên giới thừa dịp huynh không có nhà đã tới đây tìm hấn, làm cho Vị Ương khôi phục kí ức, hơn nữa muốn hấn chiến đấu với Ma quân. Vừa nãy huynh mới biết được, liền đem sứ giả tiên giới thả thương, sau đó bị Vị Ương làm trọng thương. Sau nữa Vị Ương cùng sứ giả rời đi, huynh tự hành giải trừ phong ấn nguyên thần.”

Cố Trường Dạ buông tay, lời Lăng Phi nói không hiểu sao anh lại thấy bán tín bán nghi, nhưng nhắm mắt hồi tưởng chỉ cảm thấy kí ức bay loạn xẹt qua, chỉ có đau lòng là khó có thể bỏ qua.

Anh biết mình đã quên chuyện gì đó rất quan trọng, nhưng tại thời khắc đột ngột này lại nghĩ không ra.

Lăng Phi không cho anh có thời gian suy nghĩ, nắm lấy tay anh, “Nguyệt ca ca, huynh nhìn đi, tờ giấy huynh nắm trong tay là Vị Ương đưa cho huynh.”

Cố Trường Dạ mở tay ra, quả nhiên thấy tờ giấy bị vò nát, anh đem tờ giấy vuốt thẳng, ‘Nhân Duyên Đã Tận’. Cố Trường Dạ cắn răng, nắm chặt tay, “Vị, Ương!”

“Nguyệt ca ca, chúng ta mau tới Ma giới cứu hấn đi, nếu còn trì hoãn, đệ sợ Vị Ương sẽ ...” Lăng Phi ngừng lại, tựa như khó nói nên lời.

“Đi.”

Lăng Phi nhìn Cố Trường Dạ trước mắt biến mất trong nháy mắt, khuôn mặt vẫn dính đầy nước mắt mà tựa như phủ lên một lớp sương, nhìn chẳng phân biệt được rõ ràng.

Anh ta thì thảo chú ngữ, bước chân một cái cũng biến mất không thấy.

Là các người bức ta phải đi bước này.

[Ma Giới – Hồ Cấm]

Vừa vào Ma giới, Cố Trường Dạ thấy ma tộc đang xé rách sinh linh để ăn, đầy trời tanh hôi, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, anh tùy tay túm lấy một gã ma linh.

“Tu La Sa Hoa ở nơi nào?”

Trên người ma linh dính đầy chất lỏng tanh hôi, “Người là nhân loại?”

Bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn của gã giữ chặt tay Cố Trường Dạ, “Ta không biết Vương ở đâu, nhưng đối phó với nhân loại nhỏ nhỏ như người chỉ cần ta là đủ rồi. Ha ha ha —”

Hắn phát ra tiếng cười bén nhọn chói tai, những đám ma linh gần đó hướng bên này nhìn qua, hứng thú xem trò khôi hài chuẩn bị diễn ra.

Tay trái Cố Trường Dạ đưa lên, một thanh kiếm khí tỏa ánh tím hiện lên trong tay. Cổ tay anh vừa chuyển, bảo kiếm mang ánh tím vừa đảo qua, tiếng cười chói tai đột ngột gián đoạn.

Tầm mắt của những đám ma linh kia chỉ thấy đồng bạn bị chém eo, sau đó từ chỗ đứt của thắt lưng bùng lên một ngọn lửa màu đen ánh tím. Lại trong nháy mắt, một tràng tiếng khóc thét đau đớn bén nhọn đập vào trong tai bọn chúng.

Nửa người trên cùng nửa người dưới của ma linh kia không ngừng vụn vụn giấy dựa, cho đến khi biến mất không còn gì thì tiếng kêu mới im bặt.

Ma linh bị chém eo chỉ có linh thể bị chia lìa, cảm giác vẫn tồn tại, cho nên vẫn cảm giác được cái đau của chém eo, cái khổ của lửa đốt, không một may mắn thoát khỏi.

Đối phó ma linh hạ đẳng, kiếm khí Nguyệt Âm quá dư dả.

Cố Trường Dạ tính thu hồi kiếm khí, nhưng đột nhiên có tiếng gào to cùng tiếng bước chân ‘rầm rầm’ làm cho anh phải đánh mất ý niệm đó.

Mắt thấy đồng bạn chết thảm, các ma linh nảy lên sát ý hướng Cố Trường Dạ đi đến, nhân loại hạ đẳng cực nhiên có thể giết chết ma tộc bọn hấn, vô cùng sỉ nhục.

Thoảng chớp, âm phong nổi lên, quỷ khóc thần hào. (ma khóc thần gào)

Đám ma linh vây thành một vòng tròn, đem Cổ Trường Dạ vây ở giữa, đang muốn động thủ hết sức, thì Lăng Phi từ trên trời giáng xuống nắm lấy tay Cổ Trường Dạ, “Đi.”

Cổ Trường Dạ nắm lại tay anh ta, “Hướng nào?”

Lực đạo của anh làm cho Lăng Phi chớp mắt trở nên thất thần, tiếng nói ra khỏi miệng có chút ách, “Đông Nam.”

Cổ Trường Dạ hướng phía Đông Nam bay đi, tâm như lửa đốt, thân ảnh bay nhanh như tia chớp, lý trí mỏng manh theo chướng khí mà tỉnh càng ngày càng đậm mà từng chút từng chút biến mất.

Linh thể Vị Ương khẳng định không chịu nổi ma chướng như thế, ma khí ăn mòn so với lăng trì còn đau đớn hơn.

Muốn ngăn chặn ma chướng này chỉ có nhập Hồ Cẩm Ma tộc.

Hồ Cẩm Ma tộc sẽ xóa đi bản tính nguyên linh, quên mất chuyện cũ trước kia, bị tà linh oán niệm tụ hội từ hàng tỉ năm xâm nhập vào máu thịt khơi dậy sát ý, gây lắt thành ma.

Năm đó, Vị Ương vô ý nhập lầm Hồ Cẩm, cho nên mới mất đi thiên tính, khiến cho đầy người huyết chiến. Sau nhờ sư phụ lay tỉnh một chút thiên tính trong người hắn, hơn nữa nhờ vào nước tịnh tâm của Quan Âm cùng ngâm mình trong Thiên trì tiên giới qua ngàn năm, hắn mới xóa đi được một thân ma khí.

Mà khi đó anh vì Vị Ương huyết tẩy tam giới, là ở sau khi đánh bại Tu La Sa Hoa, ngâm mình trong Hồ Cẩm ba ngày đêm, lấy một thân ma khí dễ dàng hiệu lệnh cho quần thể ma giới.

Lúc ấy anh có thể nhanh chóng nhớ ra Vị Ương là do không chỉ vì tình căn đậm sâu vào tâm hồn, mà bởi vì tà khí của Hồ Cẩm vẫn chưa ăn mòn bản tính nguyên thần. Nếu không, cho dù là anh muốn hóa giải oán khí thị huyết hàng tỉ năm này cũng phải tiêu tốn một đoạn thời gian.

Hồ này ở khi trời đất mới bắt đầu, nguyên là một giai cảnh, anh đã từng tới đây mấy lần. Chẳng qua Đế Vương của nhân loại giết hại mấy ngàn nam nữ lấy máu cầu trường sinh bất lão nên đã tạo nên trùng thiên oán khí (hàng ngàn oán khí), làm cho trong hồ phủ đầy chấp oán, sâu đậm đến không thể phá, trải qua hàng tỉ năm, ngay cả Phật cũng khó độ.

Từ trường cường đại như thế, ngay cả chính Ma tộc cũng khó chống đỡ, nên đã viết một chữ: [Cấm]

“Rốt cuộc ở nơi nào của Đông Nam?”

“Hồ Cẩm.”

Cổ Trường Dạ rung mình, “Hồ Cẩm?”

“Vị Ương đánh thua Ma quân của Tu La Sa Hoa, bị ép tiến vào Hồ Cẩm.”

Cổ Trường Dạ như bị ‘tình thiên phích lịch’ (sấm sét giữa trời quang), ý niệm nhoáng lên một cái cơ hồ muốn hiện lên mặt. Anh nỗ lực duy trì tâm niệm, thi triển pháp lực, trong nháy mắt anh cùng Lăng Phi đã đến bên cạnh Hồ Cẩm.

Cổ Trường Dạ buông tay Lăng Phi ra, nhìn phía mặt hồ đang dậy sóng mãnh liệt như nổi nước đang sôi trào, âm hồn sinh tiền khổ sở – luân hồi kêu thảm thiết, tà linh thấp giọng cười âm hiểm, hơn nữa oán linh không cam lòng, đây sân si là hoàn toàn không có hình hài chỉ là một cái lưới thật lớn nuốt hồn nhiếp phách.

Lăng Phi chống đỡ hết nổi, lui về sau một bước.

Cổ Trường Dạ quay lại, khép hai ngón tay lại hướng mi gian của anh điểm một cái, một chút khí màu đen theo ngón tay bay ra ngoài, Lăng Phi biết đó là các linh hồn mang đầy oán niệm khiến người hít thở không thông ở quanh hồ theo khí màu đen tiêu tán mà đi lên linh đài thanh minh.

“Người xác định Vị Ương thực sự nhập Hồ Cẩm?”

Lăng Phi ai oán nhìn anh, “Đúng vậy, hiện tại thiên giới rất ồn ào huyền não, huynh có thể đi chứng thực trước.”

Cổ Trường Dạ khoanh tay mím môi, “Trường lão của các người đang ở đâu?”

“Bể quan tu luyện.”

Cổ Trường Dạ hơi tức giận, “Lại đang bể quan?” Anh dừng một chút, “Người mau quay về tiên giới, dùng Nguyệt Âm đánh về phía kết giới của lão, dùng nó sẽ không gây tổn thương cho lão, nhưng đủ để đánh thức lão. Kêu lão mau chóng chuẩn bị nước thánh Thiên trì cùng đi cầu một giọt nước tịnh tâm của Bồ Tát, cần phải ở trong vòng bảy bảy bốn chín ngày khi ta và Vị Ương ra khỏi hồ nghĩ cách để hai ta uống vào. Hiểu chưa?”

“Làm thế liệu có thể phá được oán khí của Hồ Cẩm?”

“Có tạo nên tất có phá. Oán niệm tụ thành của hồ này dùng nước tịnh tâm của Bồ Tát là lấy vô tận từ bi để hóa giải đi oán khí, sau đó đưa Vị Ương vào Thiên trì để hóa giải ma tính, cố lấy nước thánh của Thiên trì ngưng kết một chút thanh minh của đệ ấy.”

“Vậy nước thánh Thiên trì đối với huynh có hiệu nghiệm không?”

“Ta chỉ cần một giọt tịnh tâm của Bồ Tát là được, nhanh đi.”

Lăng Phi giữ chặt tay anh, “Nguyệt ca ca, nếu Lăng Phi nhập hồ, huynh có nguyện ý vì đệ mà hy sinh như vậy không?”

Cổ Trường Dạ hất tay anh ta ra, thả người nhập hồ.

“Nguyệt ca ca —” Lăng Phi ngã ngồi trên mặt đất, mười ngón tay anh ta bấu chặt xuống đất làm cho trên đất đen dính vết máu.

“Người ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho ta.” Lăng Phi bởi vì dùng sức quá độ mà các đầu ngón tay bị đất đen bóc ra từng chút từng chút da thịt, “Vậy đừng trách ta vô tình. Trăm ngàn năm qua, người đối với ta vô tâm vô tình, trong lòng chỉ có mỗi Vị Ương. Ngàn năm trước người cam nguyện vì hắn mà đánh đổ tất cả, vậy ngàn năm sau ta muốn người tự tay giết hắn.”

Hai mắt anh ta vô thần, bên môi là nụ cười âm lãnh, “Thân người là không già không chết, ta xem hắn có được năng lực này giống người hay không? Người đã không muốn yêu ta, vậy ta đành để người hận ta, miễn sao trong đáy mắt người phải có hình bóng ta.”

“Người ta nói tiên vốn vô tình, ta nói chính là mất đi thiên tính. Người nhập ma cũng tốt, quên hết mọi chuyện không phải sẽ thư thái hơn nhiều.” Một gã nam tử mặc áo dài đen bước ra từ không khí, trên áo thêu viền vàng tạo thành hoa văn một con rồng đen.

“Tu La Sa Hoa, người phải nhớ kỹ khế ước. Ta muốn Nguyệt ca ca tự tay giết chết Vị Ương, nếu vi ước người sẽ bị thiên lôi đánh tan hình.”

Tu La Sa Hoa cười nhẹ, “Người cũng mau đi lấy nước tịnh tâm của Quân Âm đi, người muốn hắn khắc cốt铭心, đau triệt nội tâm thì cũng phải để hắn nhớ tới hắn có bao nhiêu yêu,” gã cố ý ngừng một chút, “Vị Ương mới được.”

Cả người Lăng Phi cứng đờ, Tu La Sa Hoa thuận miệng niệm ra một đoạn chú ngữ tiễn bước Lăng Phi.

Trong nháy mắt, ven hồ Hồ Cẩm chỉ còn mình gã.

“Vị Ương, chúng ta cũng đã lâu không thấy nhau, bắt quá chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại.”

—

Tiên giới.

Lăng Phi cầm Nguyệt Âm đánh về phía kết giới do trường lão giảng ra.

Chấn động đó mau chóng lan tỏa tứ phía, tức thì trên trời dưới đất đều bị chấn động, chúng tiên vội vã cỡi mây bay đến xem.

Một luồng gió nhẹ cùng một đạo ánh sáng vàng theo kẽ nứt thổi phát ra, kết giới từ khe nứt tách ra hai bên, trong ánh sáng vàng Thiên nhân hiện thân.

Gã duỗi tay ra, Nguyệt Âm trong tay Lăng Phi rục rịch, chấn động đó làm cho tay Lăng Phi trở nên vô lực, Lăng Phi đành buông lỏng tay ra, Nguyệt Âm lập tức bay tới trên tay Thiên nhân.

“Tiểu Lăng Phi, kiếm của A Nguyệt sao lại ở trong tay ngươi? Là hắc bảo ngươi bức ta xuất quan?”

“Vâng.” Lăng Phi cất tiếng nghẹn ngào, “Trưởng lão, ta ngăn huynh ấy không được, huynh ấy hình như đã quên tình cảm với Vị Ương, không chỉ muốn giết Vị Ương, còn muốn toàn bộ tiên giới chôn cùng. Huynh ấy vào Hồ Cấm, chỉ để lại Nguyệt Âm, muốn ta tiến đến thỉnh trưởng lão chuẩn bị ứng chiến.”

Thiên nhân nhíu chặt mi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Phi.

“Trưởng lão, hiện tại chúng ta phải làm gì bây giờ?” Lăng Phi mặt đầy nước mắt, vẻ mặt hối hận.

Thiên nhân phát tay một cái, thân ảnh liền biến mất, chỉ còn thanh âm vang vọng lại.

“Không cần quá lo, ta sẽ đi cầu kiến Quan Âm đại sĩ trước.”

Tiếng nói chưa dứt, Lăng Phi đã bị chúng tiên bao vây xung quanh, tranh hỏi đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì.

— end ch.8 —

18. Tô Dung - Chương 9-1

Lăng Phi từ trong cung điện đi ra, nhìn quanh đều không thấy Cố Trường Dạ, đi quanh vườn hoa một vòng, thật vất vả mới phát hiện nam nhân – người mà người khác chỉ vừa nghe tên đã thấy sợ hãi – đang ngồi xổm trước cây cổ thụ ngàn năm.

Đôi mắt anh ta hỗn tạp đau thương cùng không cam lòng, mỗi khi anh ta thấy Cố Trường Dạ lộ ra một tia tính trẻ con, không cần phải nghĩ cũng biết anh đang nhớ đến ai.

Lăng Phi chậm rãi bước đến, chậm rãi ngồi xổm xuống bên người anh, “Huynh đang nhìn gì vậy?”

“Kiến.”

Lăng Phi nhìn Cố Trường Dạ, chuyên chú như Cố Trường Dạ đang nhìn kiến, “Vì sao lại muốn nhìn kiến?”

“Ta cũng không biết. Đệ ấy có nhiều thói quen rất khó hiểu, thường thường một mình ngồi ngây ngốc nhìn kiến, nhìn trời, nhìn hoa, bộ dáng không coi ai ra gì khiến người ta phiền lòng. Trong cái đầu hạt dưa đó không biết chứa cái cổ quái kinh ngạc gì, đoán cũng đoán không ra, muốn bớt lo đều rất khó.”

Cố Trường Dạ vươn ngón tay, làm cho con kiến nhỏ đi lạc đường bò lên trên ngón tay, sau đó đem nó đưa về trong đôi ngủ dài.

“Đệ ấy thường xuyên làm như vậy. Ngươi biết không – nếu thứ này không dứt, đệ ấy cũng cứ ngồi như là cùng nó dính liền, nếu ta không gọi đệ ấy, tựa như đệ ấy sẽ ngồi xổm như thế đến mọc rễ. Ngu ngốc đó, luôn mang vẻ mặt tịch mịch hăm mộ nhìn đàn kiến này, mà ta phải đợi sau khi đệ ấy hoàn hồn thật sự mới có bát được ầm để uống.”

Lăng phi lẳng lẳng nghe, lẳng lẳng rơi lệ.

“Ngươi đang vì đệ ấy đau lòng sao?” Trên biểu tình lạnh như băng của Cố Trường Dạ hiện lên một tia ý cười nhợt nhạt, nếu nhìn thoáng qua sẽ không nhận ra, “Người này, ngay từ đầu cảm thấy rất giống một tên ngốc, sau đó cũng đúng như ta đã đoán, cả ngày bị xuân thương thu, giống như khắp thiên hạ đều thật có lỗi với đệ ấy. Nhưng mà”

Cố Trường Dạ ngừng một chút, “Ta không hiểu, vì sao chỉ cần ở trước mặt người khác, đệ ấy sẽ biểu hiện ra bộ dáng như là đệ ấy thực có lỗi với người trong thiên hạ. Đệ ấy có lỗi với ai? Thật cẩn thận khúm núm đối đãi với mọi người. Đệ ấy vĩnh viễn đều cười, giống như chẳng có gì phiền não, nhưng chỉ cần còn lại một mình đệ ấy, đối với gió đối với hoa đối với cây, đệ ấy sẽ toát ra một loại bi thương nồng đậm, một bộ dáng muốn khóc nhưng không thể khóc, vô cùng đáng thương.”

Lăng Phi nắm chặt bàn tay trong tay áo, quan sát tỉ mỉ như vậy, thuyết minh cái gì?

“Đệ ấy đối với ta cũng không phát giận, chỉ cười, chỉ cười, vô luận ta làm khó dễ đệ ấy như thế nào, đệ ấy cũng chỉ cười, tuân lệnh đến nỗi làm người khác tự cảm thấy mình trơ trẽn. Có một lần, hắc tử trong thôn ôm về một con thỏ, ngồi một mình ở dưới tàng cây, hốc mắt đỏ nguyên một buổi chiều, thẳng đến khi mặt trăng mọc, đệ ấy đối với con thỏ nói một câu – ‘Thỏ ơi, mày có thể khóc thay ta một chút không?’”

Cổ Trường Dạ còn nhớ rất rõ vẻ mặt cùng thanh âm của hắc tử lúc đó, thanh âm nhẹ như lông vũ làm cho người ta cảm thấy nghẹt thở. Khi đó, rốt cuộc anh đã minh bạch – có lẽ đệ ấy không phải muốn cười, chỉ là đệ ấy đã quên khóc là như thế nào.

Có một lần, anh thuận miệng hỏi Vị Ương: “Đệ rốt cuộc đang khổ sở cái gì?”

Vị Ương cũng là vẻ mặt nghi hoặc, “Đệ nào có khổ sở, đệ chỉ là ngẩn người nha.”

Lần đầu tiên, anh muốn đem người ôm vào lòng mà an ủi, anh không muốn nghe thấy Vị Ương cầu người khác khóc thay dùm hắc tử, Vị Ương có thể tự mình khóc, anh muốn nhìn thấy Vị Ương khóc.

Ý niệm kia vừa hiện lên trong đầu, thì lòng của anh trong nháy mắt đó cũng đã mở ra, để cho Vị Ương từng chút từng chút tiến vào.

Thương thế của anh, vài ngày có thể khỏi hẳn, lại dưỡng thành một năm.

Thời điểm động tâm, liền đem thời gian miệng vết thương lành lặn lại, loại chuyện ngu xuẩn – giả chết, giả đau, giả bệnh này anh nghĩ mình vĩnh viễn sẽ không có khả năng làm, lại vì Vị Ương làm tất cả.

Thời điểm lần đầu tiên Vị Ương đối với anh phát giận, anh cảm thấy mũi cay cay.

Mấy ngàn mấy vạn năm chưa từng có loại cảm giác này, loại cảm động này rất lớn – như muốn đem mọi thứ của mình trao hết cho Vị Ương, chỉ cần Vị Ương tươi cười thiết tình một lần.

“Đứa ngốc ...” Cổ Trường Dạ nhẹ gọi, kỳ thật cũng không quá rõ ràng – ngốc là Vị Ương hay là chính mình.

Lăng Phi ngồi xổm bên người anh, đôi mắt không ngừng rơi lệ, bàn tay trong tay áo không ngừng rỉ máu, Cổ Trường Dạ làm sao có thể, làm sao có thể yêu người kia nhiều như vậy? Hắc tử là Nguyệt ca ca của mình nha.

Cổ Trường Dạ từ trong hoảng hốt từng chút từng chút tỉnh táo lại, “Hình như ta nói hơi nhiều, đại khái là rất nhớ đệ ấy nên hơi lải nhải. Tiểu Lăng Phi, người nói xem người làm cho người khác yêu thương như vậy, sao có kẻ lại muốn thương tổn đệ ấy chứ?”

Lăng Phi lau đi nước mắt, “Đệ không biết, có lẽ là đồ kị đi.” Anh ta không biết mình đang nói cái gì, ngực vô cùng đau nhức gây cho anh ta mất khả năng tự hỏi.

Đôi mắt thâm trầm của Cổ Trường Dạ chợt lóe lên ánh sáng kỳ dị rồi biến mất, “Phải không? Mặc kệ là lý do gì, ta cũng không thể chấp nhận. Chỉ cần bọn họ một ngày không giao người, ta sẽ làm cho bọn họ ‘như nguyện’”

Lăng Phi quay đầu lại nhìn anh, “Huynh làm như vậy là nghịch thiên mà đi.”

Cổ Trường Dạ đột nhiên đứng lên, “Đã đến tình trạng này, tất cả mọi người phải trả giá đại giới, một tên cũng trốn không thoát.”

“Hắc tử sẽ không vui vẻ.”

Cổ Trường Dạ hí mắt liếc nhìn anh ta một cái, “Không ai vui vẻ.”

“Không tốt, không tốt ...” Một tiểu binh vừa chạy vừa hô.

Cổ Trường Dạ lạnh lùng nhìn gã, “Hoang mang rối loạn như thế còn ra thể thống gì?”

Một cái liếc mắt kia làm cho tiểu binh sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, dập mạnh đầu, nói năng lộn xộn, “Vương, Vương, thi thể ...”

“Thi thể?” Cổ Trường Dạ rũ mắt xuống vài phần, “Người đang nói cái gì?”

“Tiên giới đưa tới thi thể giống người trong tranh ...”

Lăng Phi nhìn nam nhân biến mất vào hư không, anh ta bước lên trước vài bước – nơi nam nhân vừa đứng, đập một cước vào hàng kiến dài, rồi hung hăng xoay trái xoay phải.

“Đi xuống đi.”

“Vâng, vâng ...” Tiểu binh như lấy được đại xá, tay chân cùng sử dụng chạy trốn chết.

“Vị Ương, người chiếm lấy Nguyệt ca ca lâu như vậy, cũng nên đem Nguyệt ca ca trả lại cho ta đi.”

Trong đôi mắt ửng đỏ của Lăng Phi tràn ngập hận ý, hai đầu ngón tay quẹt nhau một cái, dấy lên một ngọn lửa. Anh ta hất nhẹ ngón tay một cái, ngọn lửa rơi xuống đất thành một đám lửa lớn, đốt cháy trụ cây cổ thụ ngàn năm kia.

Đốt xong, thân ảnh của anh ta nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã ở phía sau lưng Cố Trường Dạ.

Cố Trường Dạ ngồi xổm bên cạnh thi thể, hai mắt vô thần, ôm đầu gối nhẹ nhàng lay động trước sau.

Lăng Phi biến đổi biểu tình, đánh về phía trước ôm lấy Vị Ương khóc lớn, “Vị Ương? Vị Ương? Làm sao có thể chứ? Người sẽ không chết, người làm sao có thể chết chứ?” Tay anh ta dùng sức đẩy Cố Trường Dạ một cái, “Cứu hân, nhanh lên cứu hân, không phải huynh có thể làm sao? Chúng ta không thể để Vị Ương cứ như vậy chết đi ...”

Cố Trường Dạ nhẹ giọng mở miệng, “Nội đan của đệ ấy bị lấy đi, đừng nói tiên khí, ngay một chút yêu khí cũng không có, ta muốn cứu cũng cứu không được.”

Nội đan là mạng của yêu tinh, không có nội đan, anh vô kế khả thi.

“Vậy hân phải làm sao bây giờ?”

Cố Trường Dạ khom người từ trong lòng anh ta ôm lấy Vị Ương, “Vị Ương, đừng sợ, huynh sẽ cho mọi người chôn cùng đệ. Không có đệ, thiên hạ này cũng chẳng còn ý nghĩa, đệ đợi huynh một chút, huynh lập tức đi cùng đệ.”

“Huynh nói bậy bạ gì đó? Hân không phải người, nếu đã chết liền tan thành mây khói.”

Cố Trường Dạ cười khê, “Vậy làm cho tất cả cùng nhau tan thành mây khói.”

Lăng Phi chết lặng ngồi xổm tại chỗ, đó là ý gì?

Không tốn nhiều thời gian, Lăng Phi liền biết ý tứ của Cố Trường Dạ.

Anh ta nhìn Cố Trường Dạ giết chóc thành cuồng, anh ta đập mây đứng trên biển máu, khuôn mặt biểu lộ một nụ cười yêu mỹ, “Vị Ương, ta muốn người tự tay hủy diệt tình yêu của các người.”

Vị Ương rời khỏi Phó Trọng Hoa – hóa thân của Cố Trường Dạ, liền trở lại tiên giới, tự thỉnh tiến vào quả cầu Vô Giới.

Ngàn năm trước hân cũng bị quả cầu Vô Giới nhốt, thế giới trong quả cầu chỉ có một mùa xuân, vĩnh hằng không thay đổi, không tham hận, không sân si, không tội lỗi, không áp bức, một bức tường chắc lại tất cả, cái gọi là đạt đến cảnh giới.

Quả cầu này chính là chí bảo mà tiên giới dùng để bế quan tu luyện, nhưng dùng trên người hân có vẻ quá hạ thấp giá trị của nó – đại tài tiểu dụng. Quả cầu Vô Giới vào dễ khó ra, sau khi bị pháp lực phong ấn chính là biến thành giam lỏng. Quả cầu này có thể che dấu hoàn toàn hân, Cố Trường Dạ có lên trời xuống địa ngục cũng vô kế khả thi. Trừ phi hân bước ra khỏi quả cầu Vô Giới, nếu không không ai có thể tìm được hân.

Vẫn căn nhà tranh đó, vẫn bụi trúc đó, vẫn ngọn núi vườn hoa đó, ngày qua ngày đều không hề thay đổi.

Vị Ương thở dài một hơi, “Thật giả tạo.”

Hân vẫn thích bốn mùa rõ ràng, nhất là mùa đông.

Ở vùng sương tuyết hoang dã kia, hắn có thể danh chính ngôn thuận nằm dài trong lòng Cố Trường Dạ. Tuyết rơi không ngừng, nhìn không thấy điểm cuối, tựa như vĩnh hằng.

Không biết Cố Trường Dạ hiện giờ ra sao? Về nhà chưa? Khi phát hiện ra tờ giấy không biết có tức giận không?

Vị Ương cười khổ, lại bị vứt bỏ một lần nữa, có thể không tức giận sao?

Mà tình hình ở ngoại giới có biến hóa thế nào thì trong quả cầu Vô Giới thủy chung vẫn an tường, nhìn không ra manh mối.

Vị Ương đứng ở bên bụi trúc, lấy ý niệm tạo ra một cây hoa đào. Sống ở trong này một thời gian hắn phát hiện quả cầu Vô Giới sẽ thực hiện tất cả các ý niệm của mình, nhưng duy trì không lâu, cơ hồ trong chớp mắt. Trước đây, Vị Ương từng dùng ý niệm để hóa ra một Cố Trường Dạ, cố gắng nỗ lực duy trì, đại khái được nửa canh giờ. Sau khi Cố Trường Dạ biến mất, hắn liền lâm vào ngủ dài, rồi sau đó tiên giới gặp chuyện không may, muốn hắn đi ra ngoài cùng Cố Trường Dạ quyết chiến sống còn.

Sau đó, hắn nhắm tính thời gian, nửa canh giờ, hắn ngủ gần một tháng.

Sau đó nữa, hắn giam mình ở Đình La Sơn. Nếu ẩn theo cách nói của Lăng Phi, một ngày trên trời bằng một năm ở nhân gian, như thế tính ra, hắn đã cùng Cố Trường Dạ cách xa nhau mấy chục vạn năm.

Mấy chục vạn năm, quá dài, quá lâu. Lâu đến sông cạn núi mòn, vật đổi sao dời, luân hồi đổi thay mấy vạn lần, hắn phải cố quên đi đoạn tình cảm khắc cốt thương tâm đó, nếu không hắn sẽ đợi không được, sẽ đợi không được đến khi Cố Trường Dạ đến tìm hắn, mà đã tự tuyệt. (tự vẫn)

Xa nhau mấy chục vạn năm, gặp lại nhau chỉ được vài tháng ngắn ngủn, còn chưa bằng một ngày trên tiên giới, lại phải xa nhau.

Ngày ấy, sau khi Lăng Phi rời đi, trong đầu hắn cứ hiện lên những kí ức vụn vặt đứt quãng. Nhớ rõ nhất chính là Cố Trường Dạ nói tha thứ, mà do hắn sử dụng tâm lực quá độ dẫn tới kiệt sức mà bất tỉnh, ở trong mộng hắn đem tất cả chuyện cũ trước đây đều trải qua một lần.

Cố Trường Dạ quả nhiên tới tìm mình. Huynh ấy giữ đúng lời hứa, còn mình lại nuốt lời.

Sau khi khôi phục kí ức, hắn tự nhiên hiểu rõ chân tướng mọi chuyện.

Năm đó, sau khi Cố Trường Dạ được cứu, xác nhận thuận theo thiên kiếp đánh nhốt vào luân hồi. Chính huynh ấy rất rõ loại hậu quả này, cho nên đem Linh Ngọc bên người giao cho mình. Hắn ban đầu tưởng rằng Linh Ngọc chính là tín vật, nhưng khi trải qua chuyện lệ quỷ, hồi tưởng lại có lẽ Linh Ngọc còn liên quan mật thiết đến việc khôi phục pháp lực cùng kí ức của Cố Trường Dạ.

Mà chính mình sở dĩ có thể khôi phục kí ức cùng pháp lực, đại khái cùng túi hương mà mình lưu lại có liên quan đi. Vạn vật đều có linh hồn, túi hương là do mình tự tay làm, tự nhiên có khả năng hấp thụ kí ức của mình hình thành linh thức, nhưng linh lực của mình quá yếu, chỉ có thể xuyên qua cảnh mơ để tái hiện lại kí ức.

Về phần ảo cảnh đó, đại khái cùng với chấn động kia có liên quan đi. Pháp lực túi hương tăng lên, lại cùng linh tướng của Đình La Sơn hợp nhau. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tái hiện lại hình ảnh năm đó không phải là không thể.

Khôi phục kí ức sớm hơn Cố Trường Dạ một chút cũng là chuyện tốt, như thế mình mới có thể kịp thời chặt đứt nguyệt duyên kia. Nếu lại dây dưa với nhau, mình sợ ác mộng năm đó lại diễn ra thêm lần nữa, với lại như thế cũng sẽ làm trái với tâm ý của mình khi đó đem Linh Ngọc giao cho Lăng Phi.

Lăng Phi nói rất đúng, mình không xứng với huynh ấy, năm đó nếu không có mình, huynh ấy sẽ không rơi vào ma đạo, sẽ không bị hủy bởi tình kiếp, sẽ không rơi vào luân hồi.

Lúc ấy do mình quá lưu luyến, cho nên đã gây ra đại họa ngập trời.

Thời khắc Cố Trường Dạ bị mang đi đó, hắn tức khắc hiểu rõ mọi thứ, quyết định thật nhanh, chặt đứt tình duyên.

So với mình, Lăng Phi càng thích hợp với Cố Trường Dạ, hơn nữa hắn cùng huynh ấy quen biết từ lâu, nếu không có mình, Lăng Phi sẽ như nguyên – cùng Nguyệt ca ca của hắn sống trọn đời bên nhau.

Ai ngờ, vận mệnh trên người, ý trời khó dò, xoay chuyển qua trăm ngàn năm lại cư nhiên vẫn đem mình cùng Cố Trường Dạ hợp lại một chỗ. May mắn là lần này mình kịp thời ngăn lại cơn sóng dữ.

Hắn khó hiểu chính là, Vì sao Lăng Phi lại nói dối mình?

Ngàn năm trước mình đã đem Linh Ngọc tặng cho hắn để chứng thực quyết tâm của mình, hắn nếu sợ mình cùng Trường Dạ khôi phục lại tình cũ, vì sao không lấy pháp lực khôi phục kí ức cho mình, như thế không cần hắn nói, tự mình cũng sẽ chủ động rời đi, tựa như lúc này vậy.

Hắn vì sao phải nói dối?

Hắn còn muốn mình giết chết Trường Dạ, vì sao?

“Vị Ương.”

Vị Ương quay đầu lại, người tới – một thân áo trắng như tuyết, mái tóc dài màu đen bó lại được dây trâm bạc giữ ở trên đầu. Quần áo trên người gã cùng với Cố Trường Dạ khi nổi điên mặc giống hệt nhau, dường như trên mặt vải có thêu hình mặt trăng phát ra ánh sáng ngân bạch thản nhiên.

Năm đó, hắn chỉ vội vàng nhìn thoáng qua gã cứu đi Cố Trường Dạ đang hấp hối, sau đó tự giam mình ở trên núi Đinh La.

“Trưởng lão?”

“Biệt lai vô dạng.” (một dạng câu thăm hỏi sức khỏe khi gặp lại)

Khóe miệng Vị Ương khẽ nhếch, “Trưởng lão thu xếp công việc đến đây thăm Vị Ương, Vị Ương thụ sủng nhược kinh.”

Đôi mắt Thiên Nhân đậm như núi cao, tĩnh như u lan, tiếng nói trong suốt như suối, ngữ điệu lại như mặt hồ không gợn sóng, “Ta chỉ làm cho người thụ sủng nhược kinh, nhưng người cùng A Nguyệt lại luôn làm cho ta trở tay không kịp.”

Vị Ương sửng sốt, “Lời này của Trưởng lão có ý gì?”

Hai tay của Thiên nhân hướng về phía trước, ánh sáng vàng nhạt thời phụt ra, sau khi ánh sáng vàng biến mất, Nguyệt Âm kiếm hiện ra, quanh thân kiếm phát ra ánh sáng tím đen, “Người chắc nhận ra nó?”

Vị Ương tiếp nhận Nguyệt Âm kiếm, “Nhận ra.” Đây không phải là kiếm của Trường Dạ sao? Bây giờ dùng làm gì?

“Ngàn năm trước, ta không kịp ngăn cản bọn họ đuổi giết ngươi, là ta sai, ta cũng hết sức bù lại, cho người cùng hắn nghịch thiên sửa mệnh. Đây hao tổn rất nhiều tinh nguyên của ta, thậm chí làm cho ta bị thiên kiếp trước thời hạn. Nhưng có thể làm cho các người ở kiếp này đoàn viên, ta cũng không oán không hối. Vì ứng thiên kiếp, ta chỉ có thể nắm chắc thời gian bế quan dưỡng khí. Nhưng mà vì cái gì ở thời điểm thiên kiếp của ta xảy ra, các người lại gây ra sự việc ầm ĩ thế này?”

Trong lòng Vị Ương bỗng dưng căng thẳng, nhíu mi nhìn gã, “Thỉnh Trưởng lão nói rõ.”

“Chẳng lẽ người lại chưa biết gì?”

Biết gì là biết gì? Vị Ương nhăn mặt, “Trưởng lão, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“A Nguyệt lại nhập ma giới.”

Vị Ương không dám tin, “Cái gì!?”

“Không chỉ thế, hắn còn nhập Hồ Cẩm.”

“Huynh ấy nhập Hồ Cẩm?” Vị Ương hít sâu một hơi, vẻ mặt khiếp sợ.

“Hắn còn muốn giết ngươi, báo thù cho một kiếm mà ngươi đã đâm hắn ở ngàn năm trước. Nếu hắn có tâm tư này tất phải có nguyên nhân, ngươi đã nghĩ ra nguyên nhân gì chưa? Các người đến tột cùng đã xảy ra

chuyện gì? Vì sao lại tách ra? Vì sao người lại tự thỉnh nhập quả cầu Vô Giới?” Gã nghĩ mãi cũng không thông, lần này là do ai đánh gãy duyên ương?

Sắc mặt Vị Ương ảm đạm, “Ta khôi phục ký ức trước huynh ấy, càng nghĩ càng quyết định phải cắt đứt tình niệm của huynh ấy đối với ta. Nhập quả cầu Vô Giới chính là không muốn để huynh ấy có cơ hội tìm được ta, nhớ tới ta, muốn huynh ấy chết tâm tuyệt vọng. Vị Ương gặp lại huynh ấy vài tháng đã quá đủ, không muốn lại phá tan tương lai của Trường Dạ. Về phần huynh ấy muốn giết ta, ‘sơn vô lăng, thiên địa hợp’*, ta cũng không tin.” Vị Ương nói rất quả quyết. (*cho dù núi không có cỏ, đất trời hòa làm một.)

“Ngu si. Nếu có thể chặt đứt chấp niệm của hần, vì sao ta lại phải ở kiếp này cho các người gặp lại? Trong lòng hần chỉ có người, hần dành cho người một mảnh tình thâm thiết cùng cuồng dại, chẳng lẽ người không biết?”

Vị Ương ảm đạm cười khổ, “Làm sao ta có thể không biết? Nhưng ta chỉ toàn gây cho huynh ấy vô tận tai họa. Trải qua ngu muội dây dưa, hôm nay may mắn thức tỉnh, quyết định tác hợp huynh ấy cùng Lăng Phi, hi vọng lần này huynh ấy có thể hạnh phúc.”

“Lại là Lăng Phi?” Thiên nhân nhìn chằm chằm hần, “Chẳng lẽ Lăng Phi vẫn còn mang tình ý với hần?”

“Đây là đương nhiên.”

Thiên nhân than nhẹ, “Si nhân*. Cho nên Lăng Phi không có đem Linh Ngọc trả lại cho người, đúng không?”
(*kẻ đam mê ngu muội)

“Đúng vậy, nhưng cái đó là ta tự nguyện cho hần.”

“Vị Ương, người đây là lòng dạ đàn bà.” (ích kỷ đó =)), ta có thể edit nhưng để thế cho vui =))))

“Trường lão, xin chỉ giáo cho.” Vị Ương nhíu mi, mình đã hết sức chân thành, sao vẫn bị chửi?

“Ta cùng hần trải qua vô số tang thương, tình như huynh đệ. Hần tuệ tâm thông minh, bao nhiêu lần thiên kiếp, ta đều dựa vào hần làm phép mà bình yên vượt qua. Người nói xem hần làm sao có thể không biết người là thiên kiếp của hần? Hần sớm biết kiếp nạn này của hần vô cùng khổ sở. Quả nhiên, hần chính là vì tình mê mà đồ thần sinh linh, tạo nhiều sát nghiệt. Rơi vào luân hồi chịu khổ tội luyện, đã là không thể tránh khỏi.” Trong lời nói của Thiên nhân lộ ra vài phần đáng tiếc, “Người lại đem mảnh chân thành này của hần đặt ở chỗ nào?”

Sắc mặt Vị Ương trắng bệch, môi run rẩy dữ dội, tựa hồ nghe ra được một chút manh mối, tựa hồ hiểu được chính mình gây ra tội không thể tha thứ.

“Người chắc biết Lăng Phi lưu luyện si mê A Nguyệt nhiều năm nhưng không có kết quả, nên hiểu mọi thứ đều có số trời. Năm đó, Lăng Phi là một gốc cây thảo dược độc lòng tu luyện nhiều năm, ta ngày đêm tưới nước, hơn nữa nhân duyên xảo hợp được một giọt máu của A Nguyệt, rốt cuộc biến thành tiên, đó chính là nhân quả mà hần cùng A Nguyệt tích thành.”

— còn tiếp —

19. Tô Dung - Chương 9-2

Chỗ Thiên nhân cư ngụ, có rất ít tiên giới. Nên chỉ có Lăng Phi quen biết Cố Trường Dạ, bởi vậy Lăng Phi mới có thể chơi trò hai mặt, đem Vị Ương đẩy vào tuyệt cảnh, bức bách Cố Trường Dạ vì cứu Vị Ương mà phải nghiêng trời lệch đất, cũng bởi vậy mới có thể sinh ra tràng tai họa ‘tinh phong huyết vũ’ kia.

Chính là trong đó mỗi người đều có sai. Lăng Phi thân là đầu sỏ gây nên tất nhiên sai, tiên giới chỉ nghe từ một phía – sai, Cố Trường Dạ vì tình mê mà đồ thần sinh linh – sai, Vị Ương lòng dạ đàn bà cũng sai luôn. Nhưng ngồi đây luận ai sai ai đúng, không bằng nói hết thấy đều là mệnh định nhân quả, chạy trời không khỏi nắng.

Thiên nhân nhìn hần thật sâu, “Phàm là nhân quả tuần hoàn, có quả tất có nhân. Ta vẫn ngộ không ra nhân quả giữa người cùng A Nguyệt, mới vừa rồi được Phật Tổ khai nhãn, mới biết người năm đó là cây dục linh ở tiên giới, sinh trưởng giữ lấy cây thảo dược. Khi A Nguyệt tới tìm ta, tất nhiên sẽ nói cùng người,

tích lũy tháng ngày, người đối với hấn sinh ra tình ý. Trải qua trăm ngàn năm sau, tiểu hồ yêu muốn dựng dục, trộm quả dục linh, người trợ giúp nó một tay, đồng thời đem tinh hồn của mình gửi vào trong quả dục linh, mượn này hóa ra hình thể. Cho nên người là kết tinh giữa con người và hồ yêu, mới có cơ hội đặc biệt nhập tiên giới, bởi vì người vốn là nước cho tiên giới. Về phần Lăng Phi được một giọt máu kia, nếu ta nhớ không lầm, đó là A Nguyệt bị vỏ cây của người gây thương tích.”

Yêu – hận – khúc mắc trăm ngàn năm, chính là bắt đầu từ giọt máu kia.

“Người đối với Lăng Phi không đành lòng, chính là xuất phát từ bảo hộ cây thảo được trăm ngàn năm. Đây nguyên không phải là việc sai, nhưng cảm tình lại là chuyện khác, không thể miễn cưỡng. Người không giúp hấn cắt đứt triệt để hy vọng, lại cứ lần một lần hai làm hấn hy vọng, cho hấn có thời cơ làm bậy, làm hấn muốn đoạn cũng không thể đoạn, hăm sâu vào vũng bùn. Hấn có sai, nhưng người cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.”

Vị Ương nói không nên lời, “Đây là chuyện hài sao? Ta vốn là thụ linh của tiên giới, lại chuyển thể thành yêu, nhận hết mọi lạnh nhạt.” Vị Ương bật cười, khép lại hai mắt, “Này rốt cuộc tính là gì?”

“Tự làm bậy, không thể sống. Người từng thề, chỉ cần người có thể cùng A Nguyệt tu thành chính quả, chẳng sợ phải nhận hết mọi tra tấn khổ sở, người đều cam tâm tình nguyện. Lời nói ra như đinh đóng cột, thần phật tứ phương tức khắc nhận biết. Cầu nguyện của người đã như nguyện, đã là phúc khí, chẳng lẽ người còn không thỏa mãn?”

Vị Ương chấn động, không nói gì.

Thiên nhân cũng không nói nữa, chỉ đợi hấn nghĩ thông suốt.

Hồi lâu sau, Vị Ương chậm rãi mở mắt ra, “Ta phải làm cái gì để cứu vãn suy tàn này?”

Thiên nhân thở dài, “Chuyện tới nay, cũng chỉ có thể lấy chiến ứng chiến.”

“Lăng Phi có phải cũng nhập ma?”

Hấn mỗi lần nói dối đều là muốn dẫn mình giết Trường Dạ.

Trường Dạ nhập ma, lấy việc giết chóc làm vui, cùng với sự tình huyết tinh nổi lên bốn phía, phong hỏa mấy ngày liền, trừ lần đó ra, Vị Ương không muốn lại tái diễn thêm lần nữa.

“Ta đoán thế, Tứ Phương Chi là kết giới của tiên giới, ma quân của Tu La Sa Hoa muốn phá giải cũng phải tốn một thời gian khá dài. Nếu không phải trong tiên giới có người tương trợ, không có khả năng trong mấy tháng ngắn ngủn, tứ phương bị vây thành.”

Vị Ương lắc đầu, “Trường lão, ta không lo cho Tu La Sa Hoa, chỉ lo cho Trường Dạ. Huynh ấy nhập Hồ Cấm, mất đi thiên tính, bất luận cho ta, hay là cho tiên giới đều là họa không phải phúc, có thể có biện pháp nào cứu huynh ấy?”

“A Nguyệt bản tính thuần âm, ma đạo cũng thuần âm, hai thứ hợp lại, như hồ thêm cánh, không người có thể địch. Kế hoạch hiện nay, chỉ có trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, khiến cho hấn uống vào một giọt nước tịnh tâm của Quan Âm.” Thiên nhân mở hai tay ra, hóa ra một bình ngọc trắng, “Lúc người bị lệ quỷ cắn nuốt, A Nguyệt lấy máu ngưng tụ thành tinh nguyên cho người, người mới có thể hóa thành hình người, A Nguyệt chí âm cực băng, trên trời dưới đất chỉ có người có tinh nguyên ngưng tụ từ máu của hấn mới có thể tiếp cận hấn. Hơn nữa, hàng tỉ năm qua, người chính là tâm hồn của hấn, tình thâm ý trọng như thế, hi vọng có thể khơi dậy một tia thanh minh của hấn.”

Khi Vị Ương đưa tay lấy bình ngọc, Thiên nhân đột nhiên thu hồi.

Vị Ương nhíu mày, “Trường lão?”

“Đó là tình huống tốt nhất, còn tình huống xấu là – trong cơ thể người có máu của A Nguyệt, bị A Nguyệt dẫn dắt, dẫn ra ma tính vạn năm trước trong người người. Vì phòng ngừa người nhập ma, người nên uống vào viên tiên đan chí dương cực hỏa, nếu người bị ma hóa, nó sẽ hóa thành chân hỏa đốt cháy ma tính trong người người. Đương nhiên, người cũng có thể vì hấn đánh mất tất cả, ‘cứu tử nhất sinh’* như thế, người vẫn nguyện ý?” (* 9 đường chết, 1 đường sống.)

Vị Ương nhắm mắt, thở nhẹ ra một hơi, nhếch môi cười nhẹ.

“Nhân quả luân hồi, ai có thể tránh được? Trường Dạ nhập ma, ta làm sao có thể ngó lơ. Còn nữa, ta sẽ không trơ mắt nhìn huynh ấy vì nhập ma mà chịu khổ, lại rơi vào kết cục bị trời phạt. Ta đã bỏ qua huynh ấy một lần, lần này, ta sống huynh ấy sống, ta chết cũng tuyệt không để huynh ấy sống một mình trên thế gian.”

Lăng Phi đứng ở ngoài điện Phượng Hoàng, thủ hộ lửa Phượng Hoàng Thiên là thần tướng Chu Hoàng đang ở phía Tây cùng Ma tộc đánh nhau, đây là thời cơ tốt để đánh cắp lửa Phượng Hoàng Thiên.

Lấy lửa Phượng Hoàng Thiên thiêu hủy Cửu Trọng Thiên, chính là đánh bại Tiên giới. Như thế, Tiên tộc chỉ như vật trong tay, cướp lấy chẳng tốn chút công sức nào.

Lăng Phi nhìn điện Phượng Hoàng, thần sắc phức tạp, anh ta đứng ở đây đã hơn 5 phút, lại chậm chạp chưa bước vào trong điện.

Anh ta cắn răng nắm chặt tay, trong lòng biết nếu cứ tiếp tục dây dưa, thì Tiên binh mà Trưởng lão phái tới giám thị anh ta, bị anh ta thi pháp đánh ngất sẽ tỉnh lại, thân phận của anh ta nhất định sẽ bị bại lộ, chuyện hủy thiên diệt địa sẽ không thể hoàn thành.

Tựa như các anh hùng hảo hán ở thế gian có câu danh ngôn: Quan bức dân phản, dân không thể không phản.

Ông trời đối đãi như thế, trêu người như thế, anh ta chỉ ít cũng phải phản kháng đánh trả lại một ít thì mới cam lòng.

Ánh mắt Lăng Phi thoáng chốc hung ác, các người muốn trách thì trách Vị Ương đi.

Sau khi quyết tâm vững chắc, anh ta liền bước vào thần điện, vừa giương mắt lên, liền cảm thấy khiếp sợ trùng lớn hai mắt, cả người cứng ngắc, một chân còn ở ngoài điện, tiến thoái lưỡng nan.

Ở giữa thần điện bày một bàn đầy thức ăn cùng rượu, một nam tử mặc áo dài màu xanh lục đang châm rượu, thoải mái tự nhiên, phong nhã tiêu sái.

Người đó đứng dậy, đem một trong hai chén rượu đặt lên phía bàn đối diện, quay đầu lại nhìn Lăng Phi nhẹ nhàng cười.

“Người đã đến rồi.”

Lăng Phi cứng ngắc tiến vào trong điện, “Người đang đợi ta?”

Vị Ương cười yếu ớt, “Đúng.”

“Người làm sao biết ta muốn đánh cắp lửa Phượng Hoàng Thiên?”

“Đây là phương pháp nhanh nhất, nếu phải chiến tranh tất nhiên sẽ có giết chóc, vì giảm bớt hi sinh, hiển nhiên phải dùng thủ đoạn. Theo như binh thư của thế gian – ‘cầm tặc tiên cầm vương’*, chỉ cần chủ tướng chết, không chiến mà thắng. Lửa Phượng Hoàng Thiên có thể đốt cháy Tiên tộc, tựa như lửa bình thường có thể đốt cháy người, thiêu hủy Tiên cảnh, đốt phá kết giới, ngay cả sẽ hi sinh vài tên Tiên nhân, nhưng lại có thể tránh được một cuộc chiến đầy thương tổn tử vong.” (* – bắt vua trước khi bắt quân.)

Lăng Phi nhắm mắt ngưng thần, quanh thân phát ra hào quang đỏ ánh đen, từng đợt từng đợt tà khí nhẹ lan tỏa làm cho lửa Thiên ở phía trong thần điện bùng cháy lên đến ba thước.

Đợi hào quang tan đi, Lăng Phi một thân trang phục chiến đấu, tay cầm thần kích.

“Xem ra hôm nay tránh không được một trận chiến.”

Vị Ương thản nhiên nói, “Hôm nay, ta đến đây không phải để bảo vệ lửa Thiên, mà là muốn gặp người.”

Lăng Phi nhếch môi châm biếm, “Chính là muốn tới cùng ta ngâm thi đối ẩm, uống rượu mua vui?”

“Có gì không thể.”

“Vậy xin thứ cho ta không thể phụng bồi.” Lăng Phi cảm thần kích chĩa thẳng vào hắc, “Vị Ương, người để ta đem lửa Phượng Hoàng Thiên đi, ta có thể không giết người.”

Ánh mắt Vị Ương lạnh nhạt, không sợ không ngại, “Lăng Phi, Tiên giới bị phá hủy, người sẽ được gì?”

Lăng Phi khinh thường, không thèm liếc mắt nhìn hắc lấy một cái, cứ thẳng bước tiến vào trong nội điện, “Nguyên lai người đến đây để giáo huấn ta?”

“Tiên giới bị phá hủy, người có năng lực có được tình yêu của huynh ấy sao?”

Lăng Phi nắm chặt thần kích, móng tay đâm sâu vào thịt, “Ta đã không còn nghĩ đến tình yêu của huynh ấy.”

“Vậy người nghĩ cái gì?”

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.” Anh ta không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng có được. Không có đạo lý chỉ có mình anh ta hăm sâu trong địa ngục chịu khổ, bọn họ lại có thể hạnh phúc như nguyên.

Vị Ương nhìn Lăng Phi, khi khoảng cách chỉ còn một bước chân, thân hình hắc chợt lóe, chắn ở trước mặt anh ta.

“Tránh ra.”

Vị Ương nhìn lợi khí bén nhọn đang chỉ thẳng mình, ngón tay đặt lên mũi nhọn của thần kích, nhẹ nhàng hất ra, “Lăng Phi, trăm ngàn năm giao tình, ngay cả cơ hội nói mấy câu cũng không thể cho ta? Qua hôm nay, chúng ta chính là địch, gặp mặt là đao kiếm chém thẳng, nếu muốn nói chuyện đã là không thể.”

Lăng Phi thu hồi binh khí, “Ta và người chẳng có gì để nói.”

Nháy mắt, hàn quang chợt lóe, thần kích phá không mà đi, Vị Ương nhảy lui sau vài bước, như đã dự đoán được anh ta sẽ công kích, thông dong né tránh.

“Tránh ra.”

Hai mắt Lăng Phi đen đặt – ‘thần chắn sát thần, phạt chắn thí phạt.’

Anh ta vô cùng chấp niệm, đằng đằng sát khí hướng lửa Phượng Hoàng Thiên bay tới.

Vị Ương thở dài, hai tay chấp trước ngực, biến hóa thủ thế, miệng thì lầm nhảm thần chú, thoáng chốc hiện ra một cái lưới phát sáng ánh ngân, từ trên cao hướng xuống đánh về phía Lăng Phi.

Ánh ngân lóng lánh, Lăng Phi ngẩng đầu vừa thấy, bất ngờ không kịp lui về khu vực phòng thủ, kêu lên sợ hãi, “Trần Tiên Vồng!” (vồng = lưới)

Đồng thời, Trần Tiên Vồng đột nhiên thu hẹp lại, chỉ thấy một mảnh ánh sáng trắng, một tiếng gầm nhẹ đau đớn phát ra.

Tái trong nháy mắt, Lăng Phi đã bị bắt nhốt trong Trần Tiên Vồng.

Lăng Phi điên cuồng la hét, không ngừng giãy dụa, nhưng càng giãy dụa, Trần Tiên Vồng lại càng thu chặt hơn, xiết chặt vào làn da làm cho cả người đau nhức tựa như bị đao cắt từng mảnh. Anh ta vừa động chân khí, chân khí lập tức bị Trần Tiên Vồng hấp thụ, hoàn toàn vô kế khả thi.

Chỉ trong giây lát, anh ta đã hao hết nguyên khí, tựa như cá mắc lưới, cách nước quá lâu, giãy dụa suy yếu cùng không ngừng thở dốc.

Vị Ương đến gần anh ta.

Lăng Phi vừa thấy thấp thoáng bóng xanh kia, tinh thần lập tức tỉnh táo, hai mắt cừ hận nhìn thẳng về phía hắc, ở trước mặt hắc, anh ta tuyệt không thất bại.

“Lăng Phi, vì sao Trường Dạ lại nhập Hồ Cẩm?”

Lăng phi hừ lạnh.

“Là người lừa huynh ấy nhập Hồ Cấm, đúng không?”

Lăng Phi chỉ trừng mắt nhìn hắn, vẫn im lặng không trả lời.

“Người nếu yêu huynh ấy, vì sao lại nhẫn tâm làm cho huynh ấy nhập ma, tạo sát nghiệt, chẳng lẽ người không biết huynh ấy sẽ bị trời phạt? Người nhẫn tâm để cho huynh ấy chịu khổ cực do trời phạt sao?”

Lăng Phi cúi ánh mắt xuống, “Người muốn biết vì sao?”

“Đúng.”

Lăng Phi đột nhiên cười to điên cuồng, “Ha ha ha, từ xưa chữ ‘tình’ đã gây biết bao đau khổ, một đám phàm phu tục tử vì tình yêu mà điên cuồng, còn như chúng ta, như thế nào là xuất trần thoát tục? Như thế nào là thành tiên? Phàm nhân nói làm người quá khổ, ta nói làm tiên quá khó. Vị Ương, người nói cho ta biết, trên đời này còn có cái gì khoái hoạt?”

Vị Ương đau xót, bước lại gần, đưa tay lau đi nước mắt của anh ta.

“Làm người khổ nhưng chỉ ngắn ngủi vài chục năm, ta lại thống khổ hơn trăm ngàn năm, rốt cuộc ta còn phải chịu loại tra tấn này bao lâu nữa?” Anh ta cười không ngừng, cười đến cơ hồ không thở nổi, “Ha ha ha – khụ khụ ...” Anh ta ho lại cười, cười lại ho, “Huynh ấy vì sao nhập Hồ Cấm, là vì ta lừa huynh ấy người đang ở bên trong, huynh ấy liền kiên quyết dứt khoát nhảy vào hồ.” Anh ta vừa động, Trần Tiên Vồng lại thu hẹp hơn chút, nhưng anh ta tựa hồ không còn cảm giác đau đớn, càng cười điên cuồng hơn, “Huynh ấy cũng không thèm liếc nhìn ta lấy một cái, liền nhảy vào hồ, Vị Ương, rốt cuộc người đã làm cái gì mà có thể làm cho huynh ấy say mê điên đảo vì người đến như vậy? Rốt cuộc đến khi nào thì huynh ấy nhìn ta chính là đang nhìn ta, mà không phải bởi vì người mới bố thí cho ta một, hai ánh mắt kia?”

Vị Ương nghe vậy, nắm chặt bàn tay, bàn tay đầy nước mắt ấm nóng như muốn làm bỏng một tầng da của hắn.

Lăng Phi càng về sau càng không thể cười ra tiếng, chỉ có thể ho khan kịch liệt, “Người nói ta vì sao muốn huynh ấy nhập Hồ Cấm? Nếu huynh ấy không nhập Hồ Cấm, thì huynh ấy – sao có thể đánh mất tâm hồn? Sao có thể giết người? Sao có thể đau triệt nội tâm? Sao có thể hận ta? Sao có thể đem ta ghi tạc sâu đậm trong lòng? Cho dù ta chỉ là cừu địch hại huynh ấy tự tay giết người huynh ấy yêu.”

Lăng Phi ho kịch liệt, nhưng đôi môi vẫn nhếch lên cao, rất vui sướng, dự niệm trăm ngàn năm qua làm cho anh ta điên cuồng, hôm nay có thể sắp thành hiện thực, loại tư vị này thật sự rất khoái hoạt, thật sự rất khoái hoạt.

Anh ta thì khoái hoạt, còn Vị Ương thì đau lòng.

Hàng lông mi hắn run rẩy, bàn tay lại càng ngạnh chế trụ hàm dưới của anh ta, mở lớn miệng anh ta ra, bàn tay phải mở ra, hóa ra một bình ngọc trắng.

Hắn cẩn mở nắp bình, đem bình nước tịnh tâm duy nhất đổ vào trong miệng Lăng Phi.

Lăng Phi nuốt xuống, còn chưa kịp phản ứng, đan điền Tinh Nguyên đã sinh ra một cỗ nóng rực, tựa như lửa đốt, tựa như nham thạch nóng chảy, đốt cháy tâm thần anh ta, làm anh ta hét to đau đớn, không ngừng giãy dụa quay cuồng.

“A —”

Thiên nhân cùng Tiên binh giám thị Lăng Phi đuổi tới, vừa vào đã nhìn thấy tình cảnh như thế.

“Người cho hắn uống gì vậy?”

“Nước tịnh tâm.”

Khuôn mặt Thiên nhân chưa bao giờ có biểu tình gì lại hiện lên ngạc nhiên, “Người cho hắn uống nước tịnh tâm? Người cũng biết nước tịnh tâm có thể hóa giải Hồ Cấm chỉ có một lọ duy nhất, sao người có thể làm vậy như thế? Uống công ta còn tin tưởng người.”

Vị Ương thản nhiên nhìn về phía gã, “Ta phải cứu Lăng Phi, đây là ta nợ hắn. Còn về phần Trường Dạ, ta đều có phương pháp.”

Thiên nhân giận tái mặt, “Người có phương pháp gì?”

“Xin ngài cho Vị Ương mượn Nhật Hoa kiếm.”

Thiên nhân ngẩn ra, “Nhật Hoa kiếm?”

“Đúng.”

Vị Ương nhìn phía ngoài điện, ánh mắt yên tĩnh bình thản, vẻ mặt lạnh nhạt.

Trường Dạ, bất luận nhân quả kiếp trước hay kiếp này, Vị Ương đều nguyện ước trả lại huynh một mảnh thâm tình.

— end ch.9 —

20. Tô Dung - Chương 10-1

Cổ Trường Dạ khoanh tay đứng ở trên không, hứng thú nhìn đất khô cằn ở dưới chân.

Tiếng khóc thét nổi lên bốn phía, lời cầu nguyện một tiếng lại một tiếng phát ra đến tận trời cao cũng nghe thấy. Nhân loại ngu xuẩn lại không biết ở trên Tiên giới cũng chẳng khác họ là bao, cũng đang kéo dài hơi tàn bên trong chiến hỏa.

Hôm qua, anh gần như chiếm được toàn bộ tiên giới, nhưng phút cuối đột nhiên mất đi hứng thú đoạt lấy. Thắng lợi dễ như trở bàn tay, liền không có gì thú vị.

Mình rốt cuộc chiến đấu vì cái gì?

Vua của Ma giới – Tu La Sa Hoa nói mình đến cầu Ma tộc của hắn trợ giúp mình một tay tiêu diệt Tiên tộc, còn nguyên nhân thì hắn cũng không biết.

Ngay cả Lăng Phi vẫn luôn ở bên cạnh mình cũng nói không biết mục đích của mình.

Cổ Trường Dạ đành phải tự mình suy ngẫm – nguyên lai thứ bị mình quên đi chính là phần ngu xuẩn của bản thân mình, như thể quên đi cũng tốt.

Chính là mình cũng sẽ quên đi điều quan trọng nào đó.

Mỗi khi nhắm mắt lại, một thanh âm mơ hồ xuất hiện làm cho anh đau lòng, ảo giác ngẫu nhiên chợt lóe rồi biến mất, càng khiến cho anh sợ hãi.

Hàng đêm, quỷ mị gì đó tựa như tầm nhả tơ cắn nuốt giấc ngủ của anh, mang đến cho cuộc đời chẳng có gì vui vẻ của anh một chút phiền táo, một chút đau đớn, lại làm người ta lưu luyến mãi, ‘thực tủy biết vị’. (ném quá một lần đã biết mùi vị nên càng say mê.)

Anh càng thêm lười nhác, mỗi ngày chỉ muốn ngủ. Giết chóc chẳng còn ý nghĩa, anh tưởng niệm cơn mộng làm cho anh đau đớn, cứ việc cơn đau kia cơ hồ muốn cắn nuốt xé rách tâm hồn mà anh không cách nào ngăn cản, nhưng chỉ có mỗi ngày bị cơn đau khắc cốt ghi tâm đó đánh thức thì anh mới có cảm giác mình đang sống.

Cổ Trường Dạ biếng nhác ngưng thần tĩnh khí, bên tai quanh quẩn vang lên tiếng khóc cùng tiếng cầu nguyện, tâm tựa như đang quặn lại, lửa nóng trong lòng từ từ dâng lên một tia – một chút – một khối.

Thoải mái.

Đau đến khoái hoạt.

Anh túm chặt lấy cơn mộng đang càng ngày càng mơ hồ, tổng cảm thấy nó tựa như con diều càng bay càng xa, bàn tay vươn ra để bắt lấy lại chỉ chạm vào khoảng không, thanh âm ôn hòa trong mộng càng ngày càng mơ hồ không rõ, đau đớn càng ngày càng nhẹ, nhưng trống rỗng hư không cũng theo đó mà đến tựa như trăm ngàn con sâu chui tới chui lui trong bụng, ăn thịt uống máu.

Vừa ngứa ngáy vừa đau đớn, càng thêm khó có thể chịu được.

Anh đang tính quay về, bỗng trong không khí đột nhiên hiện lên một tia dao động rất nhỏ, một loại hương vị, một loại cảm giác thôi thúc anh mở mắt ra.

Anh không hiểu cảm giác kỳ diệu này từ đâu mà có, ánh mắt tìm kiếm chung quanh, cũng chỉ thấy Ma tộc đang không ngừng tàn sát nhân loại.

Càng ngày càng đậm Vì sao cái mùi không thể nhận biết này lại có thể gây nên cảm giác quen thuộc, càng ngày càng đậm đặc hơn

Một mảnh quang ảnh, từ từ ngưng tụ thành một đoàn mơ hồ. Vật thể mơ hồ dần dần sinh ra hình dạng, tựa như con người – có đầu có 2 tay 2 chân, rồi lại từ từ, từ từ hiện ra sắc thái rõ ràng, là một người mặc áo dài màu xanh lục.

Cổ Trường Dạ phảng phất như tang thi – một cái xác không hồn, vừa nghe thấy tiếng chuông thúc giục, liền hướng phía Tây bay đến.

Vật thể càng ngày càng rõ kia ánh vào trong mắt anh, ngũ quan thanh minh, tuy cách xa trăm ngàn dặm, lại rõ ràng như đang ở trước mắt, anh khao khát bức thiết vươn tay, cách không dùng sức bắt lấy.

Thân ảnh người nọ từ từ xuất hiện trước mặt anh. Đợi đến khi bàn tay anh chạm được đến quần áo chân thật, trước mắt anh liền có vô số hình ảnh bay vút qua, đầu bỗng nhiên đau đớn, buộc anh lập tức thanh tỉnh.

Cổ Trường Dạ nhìn người kia lui ba bước, ánh mắt anh theo khoảng cách ngày càng giãn ra mà từ từ nheo lại.

“Người là ai?”

Người nọ nhếch môi, “Lại hỏi đệ là ai?”

Tim của Cổ Trường Dạ thất lại, tựa như bị bàn tay vô hình nào đó bóp chặt.

Nụ cười thật đẹp.

Bay qua ‘thiên sơn vạn thủy’, vô tận phồn hoa cùng tang thương, hành tẩu qua trăm ngàn dặm đường, lang thang khắp chốn qua ngày tháng, tựa như hết thấy đều vì tìm kiếm nụ cười này mà tiêu phí. (* – nói người đi rất xa, qua nhiều núi nhiều sông)

Trong lúc hoảng hốt đó, anh tựa hồ nghe thấy người đang cười nhẹ này đối với anh nói: “Huynh tỉnh.”

Phát hiện tâm tư phiêu đãng, Cổ Trường Dạ mím chặt đôi môi, “Ta biết người sao? Người là ai?”

“Vị Ương.”

Tâm Cổ Trường Dạ chấn động, thì thào thì thầm: “Vị Ương.”

Vị Ương hướng anh vươn tay, từ từ mở bàn tay ra, trong tay hiện ra một miếng Linh Ngọc phát ra ánh tím, “Trường Dạ, đệ không thích huynh hỏi đệ là ai, đệ không muốn nghe huynh hỏi đệ ‘tên là gì’ thêm lần nào nữa.” Khuôn mặt lạnh nhạt của hắn hiện lên ba phần oán – bảy phần trách móc, tạo thành một mảnh kiêu ỷ. (xinh đẹp, kiêu diễm)

Cổ Trường Dạ liếc nhìn khối Linh Ngọc kia, ánh mắt cả kinh, lại nhìn lại gương mặt như chứa vô vàng ỷ khuất kia, nhịn không được bước về phía trước ba bước, ôm lấy hắn.

“Vị Ương ...” Cổ Trường Dạ kêu lên một tiếng ôn nhu mềm nhẹ.

Cả người Vị Ương cứng đờ, ôm ngược lại Cổ Trường Dạ, “Huynh đã nhớ ra đệ?”

“Không, nhưng người hắn là rất quan trọng.” Cổ Trường Dạ nắm chặt bàn tay, tựa như bắt được một điểm mơ hồ trong mộng, “Tiểu yêu, nội đan của người rất giống Linh Ngọc của ta, ta đem cái này giao cho người, tựa như đem sinh tử của mình giao cho người, vì sao lại như thế? Chúng ta có quan hệ gì?”

“Nếu đệ nói – Huynh yêu đệ, huynh tin không?”

“Yêu?” Cố Trường Dạ cười như không cười, “Người là đang nói cái loại – làm người ta sống không được, chết không xong gì đó à?”

Vị Ương ngẩng mặt, nhìn anh, cố nặn ra một nụ cười tươi, há miệng muốn nói, lại nháy mắt đứng hình.

Cố Trường Dạ cúi đầu hôn lên khóe môi run rẩy của hắn, móng tay bén nhọn đâm vào lưng hắn từ từ khảm sâu vào trong máu thịt, cảm giác ướt át ấm áp, từng chút từng chút bình ổn nỗi sợ hãi đang quấy phá trong lòng kia.

Ấm áp dung hòa một mảnh.

“Tiểu yêu, nếu là như thế, người phải chết, ta chính là thiên hạ chí tôn, không ai có thể địch lại.”

Vị Ương nở một nụ cười sáng lạn bình thản, nhưng đôi mắt thâm tình không chút thay đổi, hắn tình nguyện thừa nhận nỗi đau máu chảy thịt rơi, không ngại nỗi đau khắc cốt ghi tâm sắp xảy ra.

“Trường Dạ, nếu đệ chết, huynh sẽ một mình cô độc thì sao?”

“Cô độc?” Cố Trường Dạ ngừng động tác, tựa như bị từ ngữ mới mẻ này gây cho hứng thú khá lớn, “Đó là gì vậy?”

“Một tháng này, huynh cũng chưa cảm giác được cô độc sao?”

“Ta không có loại cảm giác đó.”

“Vậy không sao cả,” Vị Ương hôn cằm anh, “Trường Dạ, đệ không đau, huynh cũng sẽ không đau, nếu huynh muốn tâm của đệ, thì huynh cứ lấy đi, dù sao nó đã sớm là của huynh. Mạng của đệ cũng là của huynh. Không vội, huynh cứ từ từ lấy, còn đệ từ từ đưa, chờ đến khi huynh chán, đệ sẽ đem nội đan nhỏ ra trả lại cho huynh, để huynh chấm dứt cuộc đời đệ.”

Cố Trường Dạ giờ phút này lại chần chờ, điều này ngay cả Vị Ương cũng cảm nhận rất rõ ràng.

“Người không sợ chết?”

“Sợ, sao có thể không sợ, huynh nhìn xem – đệ sợ đến nỗi tay chân đều run lẩy bẩy.” Như là muốn chứng minh cho anh tin, Vị Ương đem hai tay đang run run của mình đưa tới trước mặt anh.

Cố Trường Dạ không tự chủ rút bàn tay khỏi tấm lưng máu thịt hỗn độn của hắn, cầm lấy đôi tay kia, thật sự đang run, run đến lợi hại.

“Vậy sao người còn để cho ta giết người?” Tiểu yêu này quái lạ thật, không cầu xin tha thứ, lại muốn được chết.

“Huynh muốn, đệ liền cho.”

Cố Trường Dạ suy nghĩ một chút, bưng tỉnh đại ngộ, chân mày hờ hững hơi nhếch lên, “Người thích ta, tiểu yêu, người yêu ta đến nỗi nguyện ý chết ở trên tay ta, đúng không?”

“Nếu sống không vui vẻ, thì chết có gì e ngại?”

Cố Trường Dạ giữ chặt bờ vai Vị Ương, những lời này thật sự đâm sâu vào tâm của anh.

“Tiểu yêu, bọn họ đều thật chán, chỉ có người là thú vị, không bằng ta tha cho người một mạng, từ nay về sau người đi theo ta.”

Vị Ương nở nụ cười ôn nhu, cười đến mặt mày đều phát sáng.

Cố Trường Dạ nhìn không được cảm thấy trong lòng mềm mại đến rối tinh rối mù.

“Không được.”

“Không được?” Cố Trường Dạ nhú mày.

Vị Ương quay mặt đi, trên khuôn mặt xinh đẹp ẩn ẩn hiện lên nét buồn thảm, “Hôm nay đệ không thể không chết, Trường Dạ, đệ chỉ cầu huynh để cho đệ mang theo Linh Ngọc của huynh.”

“Được.”

Cố Trường Dạ nhìn nụ cười bên môi Vị Ương sâu thêm vài phần, đôi môi đỏ hồng như cánh hoa đào nhẹ nhàng hôn lên Linh Ngọc một cái, ánh mắt anh nhất thời khóa chặt lên đôi môi đó.

Đôi môi kia không nên dừng ở trên miếng ngọc.

Vị Ương ngược đôi mắt to nhìn lên, có vẻ càng thêm to tròn, bộ dạng sinh ra một tia mỉa mai, một chút ý xuân, Cố Trường Dạ nhìn thấy cảnh đó, tim bắt đầu đập loạn xạ.

Muốn làm chút gì đó.

Cố Trường Dạ nhìn chằm chằm Vị Ương, còn đang cân nhắc.

Vị Ương nhìn anh cười nhẹ nhàng, cười ra tiếng, thanh âm rất dễ nghe.

Vị Ương đem Linh Ngọc dán ở trên trán anh, nhiệt độ ấm áp theo mi tâm khuếch tán đến đôi mắt – mũi – miệng của anh, toàn bộ mặt đều cảm thấy ấm áp, tựa như người khát đã lâu có được một chút nước.

Ấm áp mau chóng lưu chuyển quanh thân, nhập vào đan điền, cùng tinh nguyên dần dần dung hòa một chỗ.

Nháy mắt, Cố Trường Dạ trừng to hai mắt, ánh sáng lạnh như tên bắn về phía Vị Ương.

“Người đã làm gì?” Cố Trường Dạ phát giác bản thân không thể động đậy, pháp lực cũng không thể dùng.

Hắn bị tiểu yêu gài bẫy?

“Làm một chút chú thuật.” Trên gương mặt xinh đẹp của Vị Ương sinh ra một tia u oán, “Trường Dạ, huynh cũng không nên oán trách đệ. Đệ nguyên lai cũng không biết sẽ dễ dàng như vậy, huynh đã quên kí ức, lại vẫn bị đệ mê hoặc tâm hồn. Đệ còn nghĩ đến phải dùng hết sức của chín trâu hai hổ, cùng huynh đánh cho long trời lở đất đây.” Hắn cười cười, trêu chọc.

Cố Trường Dạ thấy hắn hóa ra một thanh kiếm, Nhật Hoa kiếm, “Người là tới giết ta?”

Vị Ương gật đầu, “Đúng, đệ là tới giết huynh.”

Cố Trường Dạ không thể động đậy, nhưng đôi mắt ‘hắc bạch phân minh’* lại từng chút từng chút hiện lên tơ máu, đảo mắt, hai mắt đỏ đậm, tựa như có thể rơi xuống từng giọt máu. (* trắng đen rõ ràng)

Nháy mắt đó, gió nổi lên như mãnh thú, gầm rú chấn động vạn dặm; Mây như sóng dữ, cuộn cuộn dâng lên cao ba ngàn trượng. (1 trượng = 10 mét)

Vị Ương mỉm cười không ngại, nhích người về phía trước ôm lấy anh, áp má mình lên má của anh đang trở nên lạnh như băng, trong giây lát nửa khuôn mặt đã đông lạnh thành xanh tím, dần dần thân thể cứng ngắt như một khối băng.

“Trường Dạ, huynh chưa từng nói với đệ ‘huynh yêu đệ’, đệ nghĩ đây chính là chuyện đệ luyến tiếc nhất.”

Cố Trường Dạ chấn động, mây gió đều ngừng lại. Bên tai anh vang lên một câu nói nhỏ, cùng lúc đó Nhật Hoa kiếm phát ra hào quang chói mắt.

Câu nói thì thầm vừa dứt, thanh kiếm kia đột nhiên hướng lưng Vị Ương đâm mạnh tới.

Anh cúi đầu nhìn đôi môi đang tươi cười sáng lạn kia, ở lúc Nhật Hoa kiếm đâm qua trái tim hắn, vẫn như trước không thay đổi màu sắc.

Anh cứ thế nhìn hắn cười, khi Nhật Hoa kiếm đâm xuyên qua trái tim hắn, đem theo máu của hắn xuyên qua ngực của mình, Cố Trường Dạ cự nhiên không cảm thấy đau đớn.

Tái trong nháy mắt, trong ngực dâng lên nóng rực, chú thuật mà Vị Ương bày ra đã giải.

Gió lốc khắp nơi tiêu tan tản mát.

Anh ôm Vị Ương từ từ rơi xuống đất, trong đôi mắt anh hiện lên một tia mờ mịt, anh cầm thanh kiếm đâm xuyên qua ngực mình kéo ra, Vị Ương nhẹn không được nhú hai hàng lông mày lại, thét lớn một tiếng, ới ra một bùm máu.

Khi máu tươi của hắn bắn lên trên mặt anh, Cố Trường cảm thấy có gì đó đập nát.

“Trường Dạ Huynh từng nói qua Nhật Hoa kiếm có thể hóa giải lực Âm Nguyệt của huynh” Vị Ương lại nôn ra một bùm máu, “Đệ nghĩ cũng có thể tạm thời ức chế ma tính Huynh mau quay về tiên giới, nhập Thiên trì, trưởng lão đã chuẩn bị tốt hết thủy, chỉ chờ huynh Đệ ở tại trong Linh Ngọc phong nhập ‘tam muội chân hỏa’ Nếu huynh không tiêu trừ ma tính, tất sẽ bị chân hỏa đốt cháy mà hồn phi phách tán cho nên, nhanh đi” (tam muội chân hỏa – thỉnh đến link này tìm kiếm thông tin)

Cổ Trường Dạ chính là mờ mịt lau đi nước mắt của hắn, ngực bắt đầu đau đớn dữ dội.

“Không” Không cần hơn nữa

Vị Ương hiểu lầm ý của anh, nhúu mày, sau đó lại dần ra, “Nếu huynh không đi Cũng tốt, chúng ta liền cùng nhau chết ở trong chân hỏa, cũng coi như viên mãn.”

“Có ý gì? Người cũng sẽ bị tam muội chân hỏa đốt cháy?”

Vị Ương nhìn anh giận tái mặt, cười khê, bên miệng rơi xuống tơ máu, “Đứa ngốc,” hắn phút chốc lại thay đổi sắc mặt, “Trường Dạ, đệ đau quá Huynh ôm chặt đệ chặt thêm chút nữa”

Âm khí của Cổ Trường Dạ đủ để ngăn cản dương khí của Nhật Hoa kiếm, còn Vị Ương tuy có máu của anh làm tinh nguyên, nhưng so với Cổ Trường Dạ thì chỉ là một yêu tinh nho nhỏ, thì làm sao là đối thủ của thần khí Nhật Hoa kiếm.

Một ngọn lửa ở ngay lỗ thủng trên ngực Vị Ương bắt đầu bốc lên.

Cổ Trường Dạ cảm thấy nóng lên, cúi đầu nhìn xuống, nhất thời phát ra một tiếng rống thê lương.

“Không ——”

— còn tiếp —

Kết thúc BE.

21. Tô Dung - Chương 10-2

Trường Dạ, có phải chúng ta sẽ xa nhau vĩnh viễn?

Núi Đình La thật đẹp, sau này chúng ta cứ ở nơi này được không?

Và Huynh cũng thích đệ, đúng không?

Huynh cùng đệ tối rất giống nhau, thoát nhìn sâu không lường được, hơn nữa chúng ta gặp nhau là lúc trời tối, Huynh có nguyện ý lấy tên mình là Trường Dạ không?

Thật sự là cố chấp, không bằng huynh liền lấy họ Cố đi, Cố Trường Dạ.

Huynh lại hỏi đệ là ai? Trường Dạ, cho dù đệ phải chịu thiên đao vạn quả, sét đánh chi hình (hình phạt sét đánh), hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh, cũng không muốn huynh cứu đệ để rồi huynh phải chết, huynh có hiểu hay không?

Trường Dạ, đệ không thích huynh hỏi đệ là ai, đệ không muốn nghe huynh hỏi đệ ‘tên là gì’ thêm lần nào nữa.

Trường Dạ, huynh chưa từng nói với đệ – huynh yêu đệ, đệ nghĩ đây chính là chuyện đệ luyến tiếc nhất.

Cổ Trường Dạ ôm chặt người trong lòng, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt đen như mực, khi khí đen bốc ra từ nước mắt, trong không khí ẩn ẩn phiêu đảng vô số tiếng khóc thét thê lương, rồi sau đó theo nước mắt bốc hơi mà tán đi.

Anh vươn tay ra phía trước hóa ra một đoàn khí màu tím, khí màu tím ngưng tụ thành một khối ngọc, anh đem khối ngọc này đưa vào chỗ tim bị thủng của Vị Ương, đám lửa kia nháy mắt bị ánh sáng tím vây quanh tiêu diệt, đồng thời lỗ thủng trên người hai người cũng từ từ thu nhỏ lại, cho đến phục hồi như cũ.

“Vị Ương, đệ mau tỉnh lại cho huynh, huynh không cho phép đệ xảy ra chuyện gì, huynh thật vất vả mới tìm được đệ, Vị Ương.” Cổ Trường Dạ cất tiếng khàn khàn.

Vị Ương ho một tiếng, hé mắt ra một tí, tiếng nói suy yếu vô lực, “Huynh đã nhớ ra đệ?”

Cố Trường Dạ ôm chặt hân, chặt đến như muốn đem hân dung nhập vào trong cơ thể mình, chỉ có như vậy trái tim anh mới không loạn đập vì lo lắng cho hân, “Nhớ ra rồi, cái gì cũng đều nhớ ra, bắt đầu từ khi đệ chỉ là ngọn cỏ nhỏ nhỏ lười nhác, sau đó trưởng thành thành đại thụ che gió cho huynh, luôn nghe huynh nói nói, mãi cho đến thành Vị Ương cùng Trầm Vị Ương, cái gì cũng nhớ ra rồi.”

Cỏ nhỏ ... nghe anh vừa nói như vậy, Vị Ương hoảng hốt nhớ lại, ở thời điểm hân vẫn là ngọn cỏ nhỏ, anh luôn luôn giúp hân nhỏ cỏ dại xuynh quanh, mắng hân là tiểu lười biếng, lại tưới sương sớm cho hân.

Thật lâu, thật lâu trước kia “Trường Dạ, không được thành ma.”

“Huynh sẽ không, chỉ cần đệ”

Sẽ không là tốt rồi, Vị Ương vô lực để tiếp tục nghe anh nói, cố gắng nhếch môi nở nụ cười cực nhẹ cực nhẹ, rồi nhắm mắt lâm vào bóng tối.

Hân biết có Cố Trường Dạ, hân sẽ không chết, chính là hân rất muốn ngủ, hãy để cho hân ngủ một chút đi.

“Vị Ương –” Tiếng hét khàn khàn chấn động chín tầng mây, hai mắt Cố Trường Dạ đỏ thắm, con người như bốc lửa.

Vị Ương, huynh tuyệt đối không để đệ chết!

Cố Trường Dạ thức tỉnh, Ma tộc mất đi Lăng Phi cùng anh, lực chiến đấu không bằng trước, Tiên tộc lật lại thế cờ.

Ngâm mình trong Thiên trì bảy bảy bốn mươi chín ngày, lại có Phật Đà xá lợi, Quan Âm đại sĩ giúp đỡ, Cố Trường Dạ tỉnh lại hoàn toàn, ma tính bị tiêu trừ triệt để.

Vị Ương dưới sự chăm sóc của Thiên nhân, so với Cố Trường Dạ tỉnh sớm hơn ba ngày, sau khi hân biết được Cố Trường Dạ không có gì đáng ngại, liền gia nhập chiến sự tiêu diệt Ma tộc.

Một ngày, hân từ thế gian trở về, tìm tới Thiên nhân, “Trưởng lão, ngài nói Tu La Sa Hoa rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Thiên nhân gật đầu, “Ta cũng nghĩ không ra, từ đầu tới đuôi, hân chưa từng tự mình xuất chiến. Lĩnh quân Ma tộc vẫn là Lăng Phi, sau lại là A Nguyệt, hân tựa hồ cứ vậy ngồi xem hai người họ biểu diễn, nhưng nếu nói hân cách núi xem hổ đấu thì tổn thất lại đều là người của hân.”

“Trưởng lão, chúng ta không thể cứ đánh tiếp như vậy.”

“Người đã nghĩ được cách gì khác sao?”

“Ta sẽ đi Ma giới một chuyến.”

“Người còn muốn đi?”

“Ta muốn gặp Tu La Sa Hoa. Trước mắt, Ma tộc liên tục bại lui, nhưng bất luận chiến tranh thắng bại, Ma tộc một ngày còn ở lại thế gian hay tiên giới, sẽ mang đến sát nghiệt, có thể ra lệnh cho Ma tộc trở về Ma giới, duy nhất chỉ có mình hân.”

Thiên nhân nhìn nhìn hân, “Tu La Sa Hoa sẽ gặp người?”

“Vâng, chúng ta từng gặp mặt một lần, hân thiếu ta một phần tình.”

“A Nguyệt trong vòng một hai ngày nữa sẽ tỉnh, người không đợi gặp hân sao?”

Sắc mặt Vị Ương đổi đổi, thanh âm trầm thấp vài phần, “Vẫn là không nên gặp, ta làm ra chuyện sống chết như vừa rồi, huynh ấy nhất định sẽ không tha cho ta, ta có chút sợ. Sau khi rời khỏi Ma giới, ta cũng sẽ không lập tức trở về.”

Thiên nhân mím môi, “Tránh được nhất thời, không tránh được một đời.”

Sắc mặt Vị Ương đỏ lên, đôi mắt thêm vài phần phiến não, “Ta cũng biết. Không phải ta tính không gặp huynh ấy, chỉ là ta cần một chút thời gian. Trưởng lão, ta phải đi đây, chậm trễ, đợi Trường Dạ tỉnh lại, ta không thể đi được.”

“Đi đi.”

Thiên nhân đi ra ngoài điện, nhìn theo bóng dáng xanh lục đang xa dần, gã cười khê, lại hạ mí mắt xuống, suy tư.

“Tu La Sa Hoa, hình như ta cũng từng gặp mặt một lần.”

Hình ảnh mơ hồ chợt lóe lướt qua, đang muốn nắm bắt, lại như mò kim dưới đáy biển.

Thôi, khi nên nhớ sẽ tự nhiên nhớ ra.

Hắn bấm tay tính toán, “Thiên kiếp buông xuống, không biết lúc này muốn khảo sát ta cái gì nữa? A Nguyệt, nếu là tình kiếp, ta cũng sẽ giống người vì tình yêu mà trở nên điên cuồng sao?”

Ma giới.

“Vị đại phu, biệt lai vô dạng.” (lâu ngày không gặp.)

Vị Ương đang chờ ở trong điện, nghe tiếng lập tức đứng dậy, cung kính vái chào, nhưng lời nói đầy châm chọc, “Nhờ phúc đức của Ma Vương, nên chỉ sứt đầu mẻ trán.”

“Vậy sao.” Tu La Sa Hoa cũng không để ý, ngồi vào chủ vị phía trên, “Ngồi.”

Vị Ương ngồi xuống, hôm nay đi vào Ma giới một đường thông suốt không bị ngăn trở, cầu kiến Ma Vương lại không bị làm khó dễ, căn bản Tu La Sa Hoa sớm dự đoán được mình sẽ đến đây gặp hắn Giống như đang nắm toàn đại cục.

“Người sáng suốt không nói vòng vo, mục đích hôm nay ta đến đây, nói vậy Ma Vương dĩ nhiên đã biết.”

“Muốn ta đem tất cả Ma linh triệu hồi Ma giới cũng được, nhưng ta muốn một trận chiến với Cố Trường Dạ.”

Quả nhiên như dự đoán. Vị Ương cười yếu ớt, “Chẳng lẽ không có biện pháp không cần động đao kiếm sao?” Trường Dạ chọc đến hắn khi nào?

“Nay ta vừa luyện xong Ma công, năm đó ta vừa bắt đầu luyện, nên ta muốn cùng hắn đánh lại.”

“Như thế liền lui binh?”

“Đúng.” Tu La Sa Hoa không chút do dự gật đầu.

“Trừ cái đó ra, có thể cùng ta thương thảo một biện pháp khác hay không? Ma Vương cũng biết, trước mắt Trường Dạ bị ta đâm một kiếm, chưa khỏi hẳn, cũng chưa thanh tỉnh, này thật sự quá ép buộc.”

Tu La Sa Hoa cười mỉa, “Ta đây cũng muốn biết cái người bị thương chưa tỉnh kia sẽ trả lời như thế nào?”

Vị Ương sững sờ, cả người lạnh ngắt, chần chờ trong giây lát, rồi hướng phía ngoài điện nhìn lại, chỉ thấy cái người bị thương chưa tỉnh kia đang thông dong hướng phía mình đi tới.

“Có gì không thể?”

“Một lời đã định, vậy bảy ngày sau”

“Không được.” Vị Ương quả quyết cự tuyệt.

“Vì sao không được?” Mở miệng chính là vị nam nhân không mời mà đến.

Vị Ương chuyển hướng Tu La Sa Hoa, “Bất luận là thắng hay thua, đây cũng là lưỡng bại câu thương. Ma tộc của người trải qua trận chiến này – nguyên khí tổn hại nặng nề, những người mơ ước địa vị Ma Vương của người đang rục rịch, người cùng Trường Dạ đánh tiếp một trận này, chẳng phải tạo cơ hội tốt cho người ta ra tay sao?”

“Đại phu đang lo lắng cho ta sao?” Tu La Sa Hoa nhắc tay chống cằm, nhướn mi cười.

“Ta là lo lắng cho cả hai tộc. Các người đánh một trận này, tất sẽ đánh đến trời long đất lở, đến lúc đó chết vô số, như thế ta hôm nay thà rằng đừng đến.”

“Vào quả cầu Vô Giới.” Nam nhân trầm mặc lại mở miệng vàng ngọc. (kim khẩu)

Vị Ương quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh, hỏi “Huynh nói cái gì?”

“Quả cầu Vô Giới ngăn cách, cho dù trời sụp đất nứt, ngoại giới không chịu ảnh hưởng.” Cố Trường Dạ hồ hững hờ tiếp ánh mắt của hắn.

Tu La Sa Hoa sảng khoái đáp ứng, “Được, bảy ngày sau gặp.”

Vị Ương thấy hai người họ không thềm để ý đến mình, đành ngậm miệng lại.

Cố Trường Dạ đắm chiêu như có điều suy nghĩ, rồi cuộc nhìn về phía Ma Vương, “Người tới Tiên giới đi, nơi này của người chướng khí mù mịt, ta chẳng thích chút nào. Còn nữa, A Nhật biết cách vào quả cầu Vô Giới, hắn sẽ đưa người đi vào.”

Tu La Sa Hoa mỉm cười, đôi mắt phát sáng, “Đều là người trời, lại có Thiên nhân tương trợ, ta nhập Tiên giới có gì không được?”

“Bảy ngày sau gặp.”

Dứt lời, Cố Trường Dạ lôi kéo Vị Ương rời khỏi Ma giới.

Vị Ương pháp lực thua xa Cố Trường Dạ, đầy ngập lửa giận chưa kịp bộc phát, một trận đầu vầng mắt hoa, đợi khi đứng vững, ánh mắt khôi phục rõ ràng, đảo mắt bọn họ đã trở lại trên núi Đình La.

Vị Ương đang muốn mở miệng, đã thấy Cố Trường Dạ nhanh chóng cởi quần áo ra, hắn quyết định thật nhanh, vừa mới định niệm chú thoát thân, thân mình lại mềm nhũn, ngã lên trên giường.

Cố Trường Dạ lập tức phủ lên người hắn, “Đệ còn muốn trốn.”

Trong nháy mắt được anh ôm vào trong lòng ngực ấm áp kia, Vị Ương than thở, “Không, không có trốn.” Dù sao hắn cùng anh là duyên nợ tình kiếp của nhau, hiện tại đã rơi vào tay anh, trốn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Vị Ương, thật ra lá gan của đệ rất lớn, dám làm ra nhiều chuyện thế này, không phải huynh bảo đệ ngoan ngoãn ở trên núi Đình La đợi huynh sao? Sao lại muốn trốn đi?”

Cố Trường Dạ hôn lên dòng nước mắt vừa trào ra khỏi khóe mắt hắn, “Tiểu yêu tinh được nuông chiều quá nên không biết nghe lời.”

“Trường Dạ, chúng ta thật vất vả mới có thể bên nhau, vì sao huynh phải đáp ứng?”

Cố Trường Dạ hôn lên đôi môi đang chất vấn, dây dưa triền miên.

“Cuộc chiến này muốn tránh cũng không thể tránh, chúng ta gây nên chiến hỏa, thì chúng ta phải tự tay thu dọn.”

Vị Ương nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Cố Trường Dạ, ngăn ngừa mấy tháng đã phải cách xa nhau trăm năm. Không biết lần tiếp theo có thể bình yên ôm nhau như thế này, lại là khi nào có được?

“Huynh phải nhớ kỹ, huynh chết đệ mất mạng.”

“Huynh nói rồi – huynh sẽ không chết.”

“Sẽ không chết, cũng sẽ không đau, không cảm giác.” Vị Ương ôm chặt gương mặt anh, “Đệ muốn thay huynh trả kiếp nạn, đệ có thể thay huynh hay không? Huynh rốt cuộc còn phải chịu bao nhiêu tội nữa?” Như là đang hỏi anh, lại giống thì thảo tự nói, hai mắt che đầy đau đớn cùng lưu luyến.

Cố Trường Dạ hôn hôn lên mắt hắn, “Đệ có thể thay huynh sống vui vẻ, nhìn xem tình đời biến hóa tốt xấu, đợi đến ngày huynh tỉnh lại, kể lại cho huynh nghe.”

“Phải đợi bao nhiêu cái ngàn năm, vạn năm? Chẳng lẽ huynh không sợ đệ ngoại tình sao?” Vị Ương oán hận.

Cố Trường Dạ hạ xuống gương mặt hẩn những nụ hôn tinh tế nhẹ nhàng, “Vị Ương, nếu đệ quên huynh, huynh sẽ làm mọi cách cho đệ nhớ lại. Lần lượt quên, liền lần lượt nhớ lại, huynh có thể nhớ ra đệ, thì đệ tất nhiên cũng phải nhớ ra huynh.” Cuối cùng anh hàm trụ đôi môi đỏ mọng của hắn, “Huynh chỉ nói đệ tin huynh một lần, đệ luôn quên, đệ chết được, huynh lại chết không được.”

Vị Ương rơi lệ đầy mặt, thừa nhận nam nhân trách móc nặng nề.

“Nếu đệ tin huynh một lần, vậy có thể đáp ứng với đệ – đây là lần chịu khổ cuối cùng của chúng ta hay không?”

“Được.”

“Trường Dạ, ngày mai ta muốn đi tìm Lăng Phi, lấy lại túi hương.”

Cố Trường Dạ đang cởi quần áo của hắn ra, ngừng một chút, “Đệ đi đi, huynh đi tất sẽ khai sát giới. Giết hắn, đệ không vui, thấy hắn còn sống, huynh lại không vui.”

“Huynh thực không thể tha thứ cho hắn?”

“Nhìn thấy hắn, huynh liền nhớ đến một kiếm kia, giết không được hắn, huynh chết cũng ôm nỗi hận.”

Đầu ngón tay Vị Ương run lên, Lăng Phi thành công, nhưng mà cái này thật sự là tốt sao?

Cố Trường Dạ cắn mạnh vào môi hắn, “Vị Ương, trong bảy ngày này, đệ chỉ được nghĩ về huynh.”

“Từ nay về sau đệ chỉ nghĩ về huynh, không nghĩ những người khác.” Vị Ương ôm lấy anh, “Đệ sẽ không gặp bất cứ ai khác, trừ bỏ cùng huynh mà thôi, Trường Dạ, đệ lần này sẽ ngoan ngoãn ở trên núi Đình La đợi huynh trở về, không trốn không gây sự.”

Cố Trường Dạ hôn lên đôi môi ngọt ngào của hắn, nhận lấy lời hứa hẹn của hắn.

Tâm hồn giao hợp, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, vốn nên là triền miên kiều diễm một đời, lại chỉ có bảy ngày hạn định.

Cõi trời ba mươi ba là nơi cao nhất, bốn mươi bốn bệnh, bệnh tương tư là khổ nhất. (thỉnh vào tìm hiểu cõi trời 33)

Cuộc đời quá cực khổ, chờ quá tương tư.

Nhớ chưa?

— end ch.10 —

22. Tô Dung - Chương 11: Vĩ Thanh

Biết là một chuyện, nhìn thấy là một chuyện, chờ đợi lại là một chuyện khác.

Vị Ương ôm Cố Trường Dạ trọng thương trở lại núi Đình La, chờ đợi.

Ngìn nghìn vạn vạn năm trôi qua, vật đổi sao dời, chuyện đời đổi thay, nhưng khung cảnh ở núi Đình La vẫn tươi đẹp. Chính là hiện tại con người đã không còn gọi nơi này là núi Đình La nữa, lấy một cái tên rất kỳ quái, hắn không thích nghe, nơi này vĩnh viễn là núi Đình La của hắn.

Hắn ở nơi này chờ đợi nghìn nghìn vạn vạn năm để gặp lại Cố Trường Dạ, một lần nữa yêu nhau, làm một lần lại một lần hứa hẹn cùng ước định, tại trên núi Đình La này – nơi thuộc riêng về hai người bọn họ.

Phàm nhân ở trên mảnh đất hắn cùng Cố Trường Dạ sống trước kia, xây một tòa nhà chọc trời xinh đẹp, nhớ đến mình từng làm nổ tan nát phòng bếp, Vị Ương nở nụ cười nhẹ nhàng.

Nhớ đến vẻ mặt người yêu không hề trách móc lại sủng nịch, nụ cười của Vị Ương nháy mắt gần như tỏa sáng lấp lánh.

Hắn biết anh nhất định sẽ tỉnh, không phải vì anh mà là vì hắn.

Sau khi mang Cố Trường Dạ về nhà, Vị Ương lại trở nên tính trẻ con, trở nên huyên náo, quanh không gian tĩnh mịch chỉ có mỗi thanh âm của hắn tràn ngập sôi nổi cùng hữu lực.

Sau khi mang Cố Trường Dạ về nhà, Vị Ương không rơi một giọt nước mắt.

Cho dù anh không hề nói chuyện với hắn, cho dù anh luôn giả bộ ngủ, cho dù anh luôn không quan tâm hắn nói gì, làm gì, Vị Ương cũng không giống như lúc trước – khóc lóc, cầu xin, làm nũng với anh.

Có thể là – hắn sợ sau khi khóc xong, không có vòng tay ấm áp ôm lấy hắn.

Này mới là cái có thể làm cho hắn hồng mắt.

Mà ... hắn không thể hồng mắt.

Thời gian lưu chuyển, Vị Ương bắt đầu tin tưởng vào một câu trong quyển sách kia – “Ngày mai lại là một ngày mới.”

Hắn tin tưởng – một năm không tỉnh, mười năm sẽ tỉnh; Mười năm không tỉnh, một trăm năm sẽ tỉnh.

Nghìn nghìn vạn vạn năm, hắn đều sẽ bồi anh, thẳng đến khi anh thanh tỉnh.

Thời gian thấm thoát, hắn ở trước cửa nhà trồng một cây đào, không biết hoa nở hoa rơi đã bao nhiêu lần.

Năm tháng như thoi đưa, ánh trăng trên trời tròn lại khuyết, khuyết lại tròn, thủy chung không thay đổi chỉ có ánh trăng trên hai túi hương hợp lại năm đó.

Anh mở mắt ra, nhìn căn phòng quen thuộc, cảm giác thân thể mệt mỏi, còn có hình ảnh vụt qua tựa như thật tựa như cảnh trong mơ, thật lâu trước kia anh cũng từng trải qua loại tình huống này.

Lần đó, mình ngủ một vạn năm.

Còn lần này, mình ngủ bao lâu?

Tinh thần no đủ, thân thể bị thương tổn của anh cũng đã chữa trị xong.

Trong ấn tượng, trận chiến cùng Tu La Sa Hoa ấy – anh bị thương rất nặng, ngay cả một chút khí lực chống đỡ để quay về bên người Vị Ương cũng không còn.

Chuyện như vừa mới xảy ra trước mắt, nhưng đã là chuyện của bao lâu trước đây?

Sau đó, mình có trở lại bên người Vị Ương không?

Vị Ương!

Anh sốt ruột ngồi dậy, thời điểm xóc chăn lên, không cẩn thận đụng ngã gì đó ở bên giường, anh cúi người xuống nhặt nó lên.

Đó là một quyển sách.

Trang sách ố vàng, vài tờ bị rơi ra giống như vì sách đã quá lâu năm, hoặc là vì bị lật xem thường xuyên, cho nên làm cho quyển sách cũ nát.

Anh lật tới trang sách được thẻ sách chặn lại, anh đọc lời phê ghi trên mép sách, nét chữ vô cùng xinh đẹp, trong đó có một câu, nét mực mới nhất ‘rất nhớ huynh, ngu ngốc ... chỉ xa nhau một lần này nữa thôi’, phía sau là ngày tháng anh chưa từng thấy qua.

Sau một lúc suy nghĩ, có lẽ hiện tại đã trôi qua nhiều thế hệ (trăm năm), chữ viết kia là do Vị Ương của mình viết, vậy mình đã trở lại bên người Vị Ương, đúng không?

Anh đem sách đặt lên trên đầu giường, mở cửa ra, đi vài bước, có thanh âm nói chuyện với nhau bay vào trong tai.

Này như là thanh âm của A Nhật.

Lại đi vài bước, thanh âm càng ngày càng rõ ràng.

.... Lãng Phi sao? Lãng Phi đang nói chuyện?

Ngủ gật, đệ ấy cứ nhiên vẫn còn qua lại với Lãng Phi?

Đang nổi giận, một thanh âm mơ hồ lúi vào trong óc, hình như là thanh âm của Vị Ương, hắn nói xong Lãng Phi lại trả lời Không biết là thật hay là ảo giác của anh, nhưng anh nói qua anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Lãng Phi.

Lại đến ... thanh âm này

Cố Trường Dạ dừng chân lại, ánh mắt trở nên thực ôn nhu, là Vị Ương, thanh âm này là của Vị Ương.

Thanh âm của Vị Ương rất nhanh ngừng lại, Cố Trường Dạ hạ mi mắt xuống, bước chân nhanh hơn, hướng nơi thanh âm phát ra mà đi tới.

Cuối cùng, anh đứng ở trước phòng ăn, anh thấy được bóng dáng Vị Ương.

Bóng dáng hắn ... hình như gầy, gầy rất nhiều.

Vị Ương, Vị Ương của huynh, gần trong gang tấc, nhưng anh lại nhấc chân không nổi, phát tiếng không ra. Sau đó, tiếng cười của Vị Ương làm anh bừng tỉnh.

Anh đi qua, kéo ghế hắn đang ngồi ra.

Vị Ương của anh đầu tiên là cứng ngắc, sau đó toàn thân run rẩy kịch liệt.

Anh nghiêng người muốn ôm lấy Vị Ương của anh.

Nhưng Vị Ương của anh bật người đứng dậy, chạy vào phòng bếp.

Nhìn thân ảnh chật vật của hắn, trái tim Cố Trường Dạ ầm ầm đau nhức.

Vị Ương của anh sợ hãi, Vị Ương của anh kinh hoàng, Vị Ương của anh không biết làm sao để mình có thể bình tĩnh lại.

Không sao cả.

Cố Trường Dạ hướng phòng bếp bước đến, vượt qua bức thủy tinh ngăn cách kia, đem người nam tử đang run rẩy bất an ôm vào trong lòng.

Sau đó, người nam tử kia, bảo bối của anh, rốt cuộc nguyện ý đối mặt với anh, hắn ôm ngược lại anh.

Anh cảm giác được quần áo trước ngực nhanh chóng bị ẩm ướt lan ra, tiếng khóc thút thít bên tai càng lúc càng lớn, hai cánh tay run rẩy kia, run càng ngày càng kịch liệt, đồng thời càng ngày càng dùng sức ôm chặt lấy chính mình.

Cố Trường Dạ cất lên tiếng nói ôn nhu, áy náy, nhẹ nhàng: “Huynh đã trở về.”

Trả lời anh là tiếng gào khóc như trẻ con.

Nói chuyện băng quơ, bình phẩm thời tiết. Chợt thấy nổi lòng biệt ly chua chát. Đêm khuya lạnh vắng, trần trọc không yên giấc. Giấc ngủ không thành, đêm dài như một năm. Cũng muốn đợi, lại quá gian nan. Muốn bỏ đi, lại không nỡ. Vạn loại suy sết, nhiều mặt ăn sâu, tinh mịch như lớp băng bao phủ. Lấy tâm cả đời ta, bù đắp ngàn giọt lệ của người. (*)

.

Hắn khóc thật lâu, thật lâu, khóc đến mệt mỏi, khóc đến ngất đi.

Thời điểm tỉnh lại, ánh trăng lại lớn lại tròn, vòng tay ôm ấp lại ấm lại ngọt, hắn nắm lấy tay của nam nhân, thanh âm nho nhỏ, rụt rè hỏi: “Trường Dạ, huynh về sau sẽ cùng đệ ngắm trăng với nhau sao?”

“Sẽ.”

“Vĩnh viễn sao?”

“Vĩnh viễn.”

“Ngoác tay đi, nói dối là con chó nhỏ.”

Cố Trường Dạ như hân mong muốn cùng hân ngoác tay.

“Trường Dạ, về sau ngủ đều để cho đệ ngủ trước, tỉnh giấc thì để cho huynh tỉnh trước, được không?”

“Được.”

“Đệ đây muốn ngủ.”

“Huynh cam đoan, thời điểm đệ tỉnh giấc, huynh liền tỉnh.”

Vị Ương nắm chặt tay anh, tựa vào trong lòng anh, mỉm cười, nhắm mắt lại.

Cố Trường Dạ lau đi nước mắt ở khóe mắt hân, cùng hân ngủ, không nhắm mắt.

Trăng lên giữa bầu trời, Vị Ương bất an như đang gặp ác mộng, toàn thân run rẩy tỉnh giấc.

Hân nhìn về phía Cố Trường Dạ, hân ôm lấy Cố Trường Dạ, hân hôn thật mạnh lên môi Cố Trường Dạ.

Hân giương mắt nhìn ánh trăng, “Đệ ngủ có lâu không?”

“Không.” Ngủ chưa đến một canh giờ.

Vị Ương tựa hồ không để ý, cười cười, “Xem kìa, ánh trăng vẫn còn, Trường Dạ, đệ sẽ không cho huynh làm con chó nhỏ.”

Cố Trường Dạ ôm chặt hân, hốc mắt phấp phồng, “Ừ.”

“Trường Dạ, đệ yêu huynh.”

“Ừ.”

“... Ngu ngốc, huynh khóc.”

Vị Ương hạnh phúc cọ cọ lên ngực anh, trên vai hân đột nhiên ẩm ướt làm cho tâm hân yên bình, anh sẽ thẹn thùng, nên hân sẽ không nhìn.

Hân nhắm mắt lại, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Trường Dạ Vị Ương. (Đêm dài vô tận.)

[toàn thư hoàn]

(*) Bạc khâm tiểu chẩm thời tiết. Chợt thấy biệt ly tư vị. Trần trọc sổ hàn càng, nổi lên còn trọng ngủ. Dù sao bất thành miên, một đêm dài như tuổi. Cũng nghĩ đăi, lại hồi chinh bí. Lại tranh nại, đã thành đi kế. Vạn loại cân nhắc, nhiều mặt khuyên, chích nhấm tịch mịch ghét ghét. Hệ ta cả đời tâm, phụ người Thiên đi lệ. (đây là QT của câu ta edit bên trên, nếu ai hiểu đúng thỉnh nói để ta sửa lại.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-da-vi-uong-to-dung>